

Sylvia Browneová

CESTA NA DRUHOU STRANU

KNIŽNÍ KLUB

Přeložila Alena Hnídková

Médium jako váš průvodce po tomto světě a po světě za ním

Copyright © by Sylvia Browne, 1999

Translation © by Alena Hnídková, 2002

Copyright of the Otech edition © Eurontdii Group k.s., 2002

ISBN 80-242-0860-1

VĚNOVÁNÍ

od Sylvie:

Mé rodině...

Angelii: kéž bych pro tebe mohla být větrem v křídlech, jako byla má babička Ada pro mne...A vždycky znovu, Montelovi od Lindsay:

Mé matce Fern Underwoodové, která toho do mého života přinesla více, než jí kdy dokážu oplatit, včetně toho, že mne představila Sylvii

PODĚKOVÁNÍ

Těm, kdo jsou nadaní a bdělí jako Brían Tart, Bonnie Solowová a Reid Tracy, za to, že mi věnovali svou podporu, volnost a povzbuzovali mne v tom, abych dala průchod své vášni pro psaní:

Mému milovanému personálu, mým neúnavným pomocníkům a všem mým studijním skupinám po celé zemi.

Všem vám, členům lékařských, psychiatrických a právních společenství v celém státě, kteří i nadále zahrnujete tuto oddanou služebnici společností svou vírou, svou důvěrou a svým přátelstvím.

Mým klientům, mým přátelům, mým posluchačům z celého světa, a také všem těm klientům, přátelům a posluchačům, kteří teprve přijdou. Má láska k vám jsou otevřené dveře, kterými můžete vždycky vstoupit.

Doktorce Carolyn Dohertyové z Beverly Hills v Kalifornii, za její dovednost, umění a vzácnou noblesu.

Mému synu Christopherovi, jehož štědrost mi opatřila

krásný dům, kde mohu psát, a jehož láska udělala z tohoto domu domov.

Mému synu Paulovi za jeho přátelství a pochopení.

Mým krásným snachám Gine a Nancy, které si hýčkám jako poklady, a které mi věnovaly nejbáječnější ze všech darů - Angelii, Willyho a Jeffreyho.

Larrymu, který můj život usnadňuje a naplňuje láskou.

A jako poslednímu v řadě, ale ne ve významu, mému nejmilovanějšímu tatínkovi, Williamu L. Shoemakerovi, který měl rád vše, co jsem kdy udělala.

Vám všem věnuji své nejhlubší a nejvěčnější poděkování.

PŘEDMLUVA

MUDR. MELVIN L. MORSE

Napsat k této knize předmluvu je pro mne ctí a potěšením. Sylvia Browneová zasáhla do mého života v okamžiku, kdy jsem se rozhodl nechat výzkumu finálních fází života a věnovat se jen praxi pediatra. Poskytla mi mediální seanci, která tak přesně odpovídala pravdě a způsobila mi tak hluboké pohnutí, že to změnilo celý můj pohled na možnost života po smrti. Patnáct let jsem naslouchal dětem, které přežily vlastní smrt. Naučil jsem se, že je vědecky seriózní obhajovat názor, že vědomí přežívá smrt.

Všichni jsme se narodili specificky biologicky spojeni s milujícím vesmírem. Sylvia Browneová má talent čerpat z tohoto zdroje univerzálního poznání. Má moudrost a vhléd potřebný k tomu, aby dokázala tyto vědomosti tlumočit ostatním. Víím, že by můj život byl zcela jiný, nebýt onoho náhodného setkání s ní v televizním pořadu před sedmi lety. Studoval jsem prožitky dětí ve stavu klinické smrti, protože jsem se domníval, že tyto zážitky vyvolávají různé léky, podávané dětem, které jsou smrtelně nemocné. Byl jsem arogantní mladý lékař pečující o kriticky nemocné děti a výzkumný pracovník v oblasti rakoviny v Dětské nemocnici v Seattlu. Nemocné děti se mi svěřovaly se svými zážitky, ale já si myslel, že vznikly jen díky lékům, které dostávaly.

Náš výzkum v Dětské nemocnici v Seattlu dokumentoval fakt, že prožitky blízké smrti jsou skutečné a že jsou spojená se specifickou funkcí určitých oblastí mozku. Tato oblast, pravý čelní lalok, je naším „modulem boha.“ Svůj výzkum jsme publikovali v *Pediatrickém žurnálu* Americké lékařské společnosti.

Okamžitě se ozvala kritika výzkumu a použitých metod. Útoky byly často Velmi osobní. V té době jsem měl soukromou pediatrickou ordinaci. Právě jsem úspěšně ukončil postgraduál, zkoumal jsem dětské mozkové nádory. Výzkum prožívání smrti jsem považoval za fascinující přídatek. Sám jsem ho nebral moc vážně. Byla to

jen příležitost publikovat, která měla vylepšit můj profesní životopis. Nic víc. Ale zakopl jsem o téma, které každého rozněvalo.

Mluvil jsem o tom s představeným nemocnice, a ten mi řekl: „Melvine, to máš za to, že s lidmi mluvíš o smrti. To téma je tabu. Měl by ses držet toho, co ti jde nejlíp. Pracuj jako praktický dětský lékař.“

Zanedlouho jsem odjel do Holandska, Kardiolog Wolfgang von Lummel mě pozval, abych přednášel na universitě v Utrechtu. Studoval prožitky klinické smrti dospělých, používal stejné metody jako já a došel k podobným závěrům. Po skončení přednášky se mnou chtěla jedna posluchačka mluvit. Tvrdila, že pro mě má důležitý vzkaz.

Prostřednictvím tlumočnicka mi sdělila, že je médium. Řekla, že dítě, se kterým jsem kdysi mluvil a které mezitím zemřelo, pro mne má důležité sdělení. Nakreslila obrázek a řekla: „Tohle je ta holčička. Chtěla, abyste viděl její portrét, abyste mi uvěřil.“ To dítě jsem poznal.

Médium pokračovalo: „Máte u sebe obrázek, který vám nakreslila. Já vám ho teď namaluju.“ Pak mi předala tu zvláštní zprávu od oné holčičky. Ten vzkaz zněl, že mám pokračovat ve svém výzkumu finálních fází života, ve kterém mi budou dva andělé pomáhat. Byl jsem tím lehce pobaven. Očekával jsem, že mne žena v zápětí požádá o nějaký dar. Myslel jsem si, že se možná jen snaží upoutat pozornost, že si něco zjistila o mé minulosti a někde se šťastně střelila v odhadu. Ona ale zmizela, a od té doby jsem o ní neslyšel.

Na tuto epizodu jsem brzo zapomněl. Zařadil jsem si ji mezi ty podivné věcičky, které jsem si nedovedl vysvětlit, ale které jsem nikdy nebral vážně.

Pak mne můj vydavatel požádal, abych vystoupil v celostátní televizní show se Sylvíí Browneovou. Teď už se nebudu moci podívat do očí kolegů, pomyslel jsem si. Se Sylvíí jsem se setkal před vystoupením. Překvapilo mě, jak je obyčejná a normální. Očekával jsem totiž praštěnou osůbku v hábitu New Age, která ze sebe bude chrlít nějaký pseudopsychologický blábol. Místo toho jsem cítil pohodu, jak jsme tak v tom zeleném pokoji spolu seděli pohromadě. Měl jsem chuť vypovědět jí všechno, čím jsem za poslední rok prošel. Ale nemohl jsem mluvit, chtělo se mi jen plakat. Ona mne ihned zklidnila tím, že si se mnou začala povídat o našem koňském ranči a o mých dětech.

A najednou mi řekla: „Melvine, vím, jak to teď máte těžké. Chci, abyste věděl, že ty děti, kterým jste pomohl, stojí při vás.“ A pak mluvila o téže holčičce, o které mi vyprávělo médium v Holandsku. Řekla, že má od ní pro mne vzkaz. A odříkala slovo za slovem vzkaz, který mi předalo holandské médium. Ten vzkaz obsahoval vysoce osobní prvky, které byly známé jenom mně a tomu děvčátku.

Ignoroval jsem tu paní v Holandsku, ale Sylvii jsem ignorovat nemohl. Byla tak upřímná a přirozená. Krátce jsem zauvažoval o tom, že je to možná nějaká další zábavná shoda okolností, nebo možná i nějaké hrozné spiknutí mezi holandským médiem a Sylvíí Browneovou. „Jaký by k tomu mohly mít motiv?“ ptal jsem se sám sebe. Že by si daly celou tu hroznou práci jen proto, aby mne přesvědčily, že mám pokračovat ve svých studiích prožitků blízké smrti?

Vzpomněl jsem si, co mne učil můj poradce ve fakultní nemocnici Johna Hopkinse: „Melvine, když začneš věřit, že shoda okolností s pravděpodobností jedna k milionu může vysvětlit, co se děje, je pravděpodobnost, že máš pravdu, taky jen jedna k milionu!“ Řekl mi, že víra ve shodu okolností je únikovou cestou pro línou mysl; pro skutečného vědce žádná náhodná shoda okolností neexistuje.

Vysvětlení bylo jasné. Obě média nezávisle na sobě dostala úplně stejný vzkaz, který měl význam jen a jen pro mne. Byla pasivními přenašeči informace od dítěte, které zemřelo. Chtěl jsem zjistit, jak je takový přenos možný. Můj další výzkum prokázal, že prožitky zdánlivé smrti jsou skutečné. Studium mechanismů těchto prožitků zjišťujeme, že lidé jsou vzájemně propojeni s vesmírem a se vším, co v něm kdy bylo, je, a bude. Zjišťujeme, že skutečně existuje zdravý vědecký základ, který vysvětluje, jak mohou média hovořit s mrtvými a jak dokážou facilitovat (usnadnit) duchovní i fyzické uzdravení.

Začal jsem základní otázkou, kterou mi kdysi jedno dítě položilo ohledně svého vlastního prožitku. Byl to chlapec, který skoro utonul při automobilové nehodě. Řekl mi, že auto se najednou naplnilo vodou a všechno bylo „celé prázdné, nevyplněné a bez významu. Pak jsem byl najednou v takové veliké nudli.“ Ptal jsem se, co tou velikou nudlí myslí. „No, možná to byla taková nudle do spirály. Ale ve skutečnosti to nemohla být nudle, protože si myslím, že v nudlích nemůže být duha. Musel to být nějaký tunel. Cestoval tím tunelem dolů a navštívil zvířecí i lidské nebe.“

„Ale bylo to skutečné?“ zeptal se mě. A to je ta otázka, kterou si o těchto prožitcích klademe všichni. Vzal jsem jeho otázku a předložil ji největším a nejlepšímu teoretickým fyzikům celé země v Los Alamos v Novém Mexiku. Zeptal jsem se jich, co je to skutečnost, a jak poznáme, jestli je něco skutečné, nebo ne. Od nich jsem se dozvěděl, že popis prožitku smrti toho dítěte se daleko více blíží tomu být skutečným, než prožitky, které si uvědomujeme prostřednictvím svých smyslů.

Fyzikové hovoří o „nelokální“ realitě jako o základní realitě života. Je to ta úroveň reality, v níž neexistuje čas a prostor a vše se děje zároveň. Pro nás je hrozně těžké to pochopit svým vnímáním reality prostřednictvím pěti smyslů jsme tak omezeni, že si vůbec nedokážeme představit, co skutečně realita je. Je to jako vzorec energie, který obsahuje vše, co kdy bylo a bude.

Dětem, které mají prožitky klinické smrti to nečiní problémy. Jeden chlapec napsal o svém zážitku smrti tohle:

„Jednou jsem viděl Světlo. Nevypadalo to jako nic, co si umíte představit, protože to bylo jako zvuk, který existuje jenom v tichu úplně černé tmy... Světlo je vzor, kterému někteří říkají Život. Jsou tam vzestupy a pády, to smutné, to šťastné, to dobré, to špatné, to jediné, co je skutečné, ale přesto to není úplně v našem dosahu." Když jsem se ptal jiného chlapce, jak dlouhý jeho zážitek blízké smrti byl, řekl mi: „Mohla to být vteřina, nebo to mohl být celý můj život."

Fyzik Paul Davis prohlásil při diskusi o nelokální realitě: „Rozlouskli jsme kód kosmu. My, kteří jsme oživly hvězdný prach, jsme zahlédli některá pravidla, kterými se řídí vesmír. Jak jsme se stali článkem této kosmické dimenze je záhada. Přesto se toto propojení nedá popřít."

Když jsem si toto prohlášení přečetl, najednou jsem pochopil, co musí být tím spojujícím článkem. Musí to být tatáž biologická struktura, která nám umožňuje prožívat klinickou smrt, tedy pravý temporální lalok.

Perfektně to zapadalo a dávalo smysl. Fyzikové se nám posledních padesát let pokoušejí vysvětlit, že náš hmotný život vlastně je ve skutečnosti založený na pulsujícím nekonečném vzorci světla a energie. Mystikové, média a lidé, kteří prožili klinickou smrt nám vyprávějí, že zahlédli úroveň reality, která je naplněna milujícím světlem. Obsahuje veškeré vědění, čas a prostor v ní nemají smysl. Pravý spánkový lalok je naším spojujícím článkem s nelokální realitou. Jedno dítě to nazvalo „s tím skutečně skutečným místem."

Tuto skutečnou skutečnost nejen dokážeme zahlédnout, ale nedávné vědecké důkazy naznačují, že jsme s ní v neustálé interakci. Evoluční biolog Rupert Sheldrake naznačil, že vůbec nejsme biologickými stroji. Jsme založeni na vzorcích energie, jež kódují naše tělo a chování. Tyto vzorce existují v přírodě nebo v nelokální realitě. Vědomý život během vývoje pouze odrážel změny ve vzorci energie, které jsou podkladem živočišného a lidského tvaru, tvrdí Sheldrake. To vysvětluje velké mezery v evoluci a náhlé skoky ve vývoji. Například krmení mláďat u savci nebo drastické změny v anatomii, jako byl vývoj rukou a nohou. Sheldrake prohlašuje, že jsou to právě ony v základu ležící vzorce, které se vyvíjejí a mění, a tyto změny se pak odrážejí ve změnách tělesného tvaru nebo chování.

Když si to shrneme, zjistíme, že poslední vědecké poznatky naznačují, že existuje nelokální realita, která obsahuje vzorový tzv. „master" program pro naše tělo, naše chování, a dost možná i pro naši paměť. Tato realita je nezávislá na čase a prostoru. K této realitě můžeme získat přístup pomocí biologické struktury, kterou máme všichni. Pomocí pravého spánkového laloku.

Konečně se dostáváme k vědecké hypotéze, která je plně v souladu se současným vědeckým hlavním proudem, a která vysvětluje, jak může Sylvia Browneová navázat kontakt s lidmi, kteří už zemřeli, nebo jak dokáže facilitovat duchovní uzdravení. Má prostě pravý spánkový lalok v mozku vyvinutější než většina z nás. Může co být talent, se kterým už přišla na svět, tak jako se Carl Lewis narodil s neobyčejným talentem na atletiku, nebo to možná odstartoval a zvýšil prožitek klinické smrti.

V nelokální realitě energetické vzorce těch, kteří zemřeli, existují i nadále. Uvnitř této reality totiž čas nemá žádný význam. A tak se k nám samozřejmě mohou vrátit prostřednictvím pravého spánkového laloku a navázat s námi kontakt v posmrtné komunikaci. Teoreticky je také možné, abychom my navazovali kontakt s nimi.

Teď také rozumíme vědeckému základu duchovního vyléčení. Když Sylvia usnadňuje duchovní uzdravení, s největší pravděpodobností komunikuje přímo s tím „master" vzorcem, který programuje daného jedince. Je pravděpodobné, že prostřednictvím pravého spánkového laloku lze chyby ve vzorci našeho současného těla opravit tím, že získáme přístup k „master" programu. Ve své vlastní medicínské praxi jsem dokumentoval podobný případ pozoruhodného uzdravení, které nastalo po duchovním spojení s DNA u kojence. Tím jsem konečně dospěl k vědecké hypotéze, jak k něčemu takovému může dojít.

Musíme si ale pamatovat, že taková uzdravení jsou mimořádně vzácná. Je to tak, jak se mi jedna maminka smutně svěřila o modlitbách a duchovním uzdravení: „Kdyby to záviselo jen na síle vůle a upřímné modlitbě, tohle oddělení pro léčbu rakoviny by se do zítřka vyprázdnilo."

Truchlící rodiče se mne často ptají na radu, jestli mají navštívit nějaké médium. Říkám jim, že jsem lékař neurolog a výzkumný pracovník v oblasti klinické smrti. Jediné médium, které jsem poznal, je Sylvia Browneová. Znáám mnoho truchlících rodičů, kteří dokázali uzavřít své truchlení po spiritistické seanci u ní. Pomohla i mně osobně v kritické době mého života, a jsem jí za to skutečně vděčný.

Nezdá se mi, že věda někdy dokáže, nebo vyvrátí schopnosti Sylvie Browneové. Mé výzkumy pouze naznačují, že neexistuje žádný rozpor mezi vírou v psychické schopnosti a posledními vědeckými poznatky o tom, jak funguje vesmír.

V konečné analýze to však vypadá, že můj zážitek se Syvií Browneovou byl zážitkem víry. Mohl jsem informaci, kterou mi ve své spiritistické seanci předala, snadno ignorovat, zesměšnit nebo odbýt jako bezvýznamnou. Věřil jsem však pocitu, který jsem měl v srdci, ne svému logickému, vědeckému mozku. Neřekni mi, co mám dělat. Spíš mi dodala odvalu k tomu, abych udělal, co si myslím, že je správné. Přečtěte si tuhle knihu a naučte se, jak důvěřovat vlastní intuici a svému vnitřnímu hlasu.

NA DRUHOU STRANU A ZASE ZPÁTKY

POZNÁMKA VĚNOVANÁ MÝM ČTENÁŘŮM'

Toto je kniha o vás. Je o vaší schopnosti, kterou vás bůh obdařil, o *tom*, jak se s ní znovu spojit a jak jí dobře používat. Je o těch prostých věcech, které můžete každý den dělat, abyste skutečně změnili *svůj* život a Život těch, které máte rádi. Je o setkávání s duchovními průvodci a anděly a o tom, jak se znovu spojit s těmi milovanými, kteří *nůs* už opustili. Je o znovusjednocení s vašimi vlastními minulými životy a o věcnosti vašeho ducha. Je o vašem zdraví, vašich citových vztazích, o vaší rodině, dětech, o tom, proč tady jste, a o jiných velmi lidských zájmech, které vám kazí spaní a narušují klid vaší duše. Je o kouzlech a zázracích a o podpoře z Druhé strany, což jsou věci, které jsou stále kolem vás a jen čekají, až se naučíte si jich všímat. Je o tom, jak už se nikdy víc necítit osamělý, bezmocný nebo bezcenný.

Je o tom, jak se už nikdy nebát umřít... nebo jak se nebát žít. Jmenuji se Sylvia Bfowneová. Nebo jak vždycky říká můj drahý přítel Montel Williams, když mne uvádí ve své televizní show: „Světově známé médium Sylvia Browneová!“ Strávila jsem čtyřicet sedm let tím, že jsem dělala všechno možné. Dvacet seancí denně, série přednášek, rozhlasová a televizní vystoupení, vyšetřování zakletých míst a zločinů, výzkum paranormálních jevů. Spolupracovala jsem se stovkou doktorů medicíny a psychiatrie po celé zemi, vytvořila vlastní církev, vydala životopis, který se stal bestsellerem. Pomáhala mi duchovní průvodkyně Francine, která mi pořád něco švitoří do ucha.

Je trochu divné, že začínám knihu, která je o vás, vyprávěním o sobě. Připomíná mi to ono klasické rčení: „Tak už dost o mně. Co si o mně myslíte vy?“ Ale řekla bych, že proto se tomuhle říká „úvod“, nebo „představení na úvod.“

Narodila jsem se v Kansas City v Missouri v roce 1936 báječnému tatínkovi Billu Shoemakerovi a matce, Celestě Shoemakerové, kterou zdvořile popíši jako „člověka, který zrovna nepatří k těm, co se pořád smějí.“ Byla genetickou spojnicí k mé ohromné, milované, skvělou mediální silou nadané babičce Adě Coilové. Už proto stála moje matka za všechno to úsilí, které vyžadovala.

Díky bohu, dědičnosti a mému Životnímu náčrtu — životní mapě či rozvrhu, který si sami sestavujeme na Druhé straně, než sem přijdeme jsem se narodila jako médium. Dokonce jsem přišla na svět s kompletní výbavou, s předstěrou neboli plodovou blanou ovinutou kolem hlavy, což je starodávné znamení, že se novorozenci při narození dostalo daru být médiiem.

Upřímně řečeno, být médiiem se mi zdálo v raném dětství spíš jako zátěž, než jako dar. Bylo mi pět let, když jsem jednou večer při rodinné večeři „uviděla“ tváře obou svých prababiček, jak splývají v jednu. Nebyl to hezký pohled. V následujících dvou týdnech obě zemřely. Než mi babička Ada trpělivě vysvětlila mé vidění a mediální síly, které ho způsobily, myslela jsem si, že jsem je nějak zabila já. Později jsem třeba oznámila rodině dědečkovu smrt ještě dřív, než se domů s tou smutnou zprávou přihnal tatínek. Když mi byly tři roky, oznámila jsem rodičům, že až mi bude šest, darují mi sestřičku (žádné médium není stoprocentně přesné, a Sharon předběhla události a narodila se předčasně, měsíc před mými šestými narozeninami). Viděla jsem duchy na návštěvě stejně jasně, jako jsem viděla kohokoli jiného v místnosti, a předpokládala jsem, že je ostatní vidí také, dokud mne babička Ada neupozornila, jak a proč jsme ona a já „vyladěné“ jinak než jiní lidé; běžela jsem otevřít dveře, ještě než někdo zaklepal, a věděla jsem, kdo za nimi stojí ještě dřív, než jsem otevřela. Jednou odpoledne jsem horečně tahala otce z kina a křičela jsem: „Sharon nemůže dýchat!“ Hned jak jsme dorazili domů, zjistili jsme, že se Sharon zhroutila s oboustranným zápalem plic... A mohla bych vyprávět dál a dál.

Bylo mi pět let, když jsem konečně začala být dost zvědavá na to, abych začala nahlas mluvit o těch „druhých lidech“, kterých si — jak se zdálo nikdo kromě mne nevšiml. Celá rodina seděla pohromadě v obývacím pokoji a všichni nostalgicky hovořili o zesnulých příbuzných, když se za babičkou Adou začal rýsovat tvar muže, který se postupně stával stále zřetelnějším, až jsem ho viděla stejně jasně, jako ji. Když jsem se jí zeptala, kdo to je, klidně mne požádala, ať ho popíšu.

„Je vysoký, má hnědé narezlé vlasy, má brejličky s drátěnými obroučkami a na krku má pověšenou trubičku, kterou používá, když poslouchá jiné lidi na prsou.“

Babička se usmála a byla šťastná, že se u nás z Druhé strany zastavil strýček Jim, aby nás pozdravil. Zdá se, že strýček Jim zemřel během tragické epidemie chřipky v roce 1917, když se nakazil virem od jednoho ze svých pacientů.

Babička Ada na můj nepotlačitelný dar vždycky reagovala podporou, láskou, vzhledem a hlubokou účastí zeny, která tím vším sama prošla. Tatínek reagoval s pobavenou a fascinovanou pýchou. Matka dostávala migrény, které léčila perličkovými koupelemi.

Pravděpodobně nejvýznamnější událost mého dětství se přihodila, když mi bylo osm. Jednou večer jsem dostala přísný příkaz, abych už spala, a tak jsem si přirozeně hrála s baterkou. Najednou začalo světlo svítit víc a víc, až se celý pokoj úplně rozzářil. Ze středu té záře vystoupila vysoká, vyrovnaně vyhlížející a usměvavá tmavovlasá žena, která tiše řekla: „Přicházím od Boha, Sylvie. Neboj se.“ Jo, tak fajn. Vylétla jsem z pokoje, ječela jsem z plných plic a vrhla jsem se kolem krku babičce Adě, která v kuchyni čistila zeleninu. Panikou jsem skoro ani nemohla mluvit, ale pověděla jsem jí, co se stalo. „Ale,“ odpověděla, a skoro jako by přítom potlačovala zívnutí

nad tak běžnou a každodenní událostí, „to byla tvá Duchovní průvodkyně. Je tady proto, aby ti pomohla. Mohla bys sebrat tu mrkev?“

Můj Duchovní průvodce, jak se ukázalo, je žena aztéckoinckého původu jménem Iena, která zemřela ve své rodné Kolumbii hned po roce 1500. Prošla jsem rychlým přechodem od naprosté vyděšenosti do stavu, kdy jsem začala být vysloveně panovačná. Oznamila jsem jí, že jí měním jméno na Francine. Byla natolik blahosklonná, že jí to nevadilo, a až do dnešního dne zůstala mou stálou společnicí, přítelkyní, poradkyní, učitelkou a ochranitelkou... až po jistou hranici. Ví totiž, že chyby a krušné chvíle jsou nevyhnutelné a nezbytné pro pokrok lidského ducha, a tak mne nechala, abych si obojího užila pozhnaně. Jako Duchovní průvodce odvádí skvělou práci. Jako ochrannému štítu proti životní bolesti a občasné drtivé bolesti bych jí dala tak čtyři plus.

Francine jako všichni ostatní Duchovní průvodci už od samého začátku měla mnohem jasnější přehled o účelu mého bytí na tomto světě než já. Když mi bylo deset, měla jsem jednou pozdě v noci vizi. Na stěně ložnice byla maska klasické řecké komedie a tragédie. Ještě než jsem se vůbec stihla zeptat, co to znamená, Francine mi se svou obvyklou zdrženlivou jasností oznámila: „Sylvie, to je tvůj život.“ Také mi sdělila, že ze mne jednoho dne bude velice známé médium, že budu pomáhat spoustě lidí a mluvit k velikým davům posluchačů. To všechno se samozřejmě vyplnilo, včetně několika srdceryvných tragédií. Konfrontuji se s každým dnem prostřednictvím své práce a jsem přesvědčena, že smysl pro humor je pro naše životy stejně důležitý, jako duchovní rozměr.

V průběhu celé této knihy budu víc než jednou opakovat dvě skutečnosti, protože si myslím, že jsou velice důležité. Žádné médium na světě, a počítám v to i sebe, není stoprocentně přesné, a žádné médium na světě včetně mne nemá schopnosti média, pokud jde o vlastní život. Bůh nám štědře poskytl dar, který neslouží k hromadění pokladů nebo k vyplývání na čísla v loterii či tipování vítězů ve sportovních soutěžích pro nás samé, ale k tomu, abychom se obrátili k druhým a věnovali jim ho se stejnou štědrostí. Je to stejné, jako když máme dítě. Ani tento dar není něčím, co vlastníme. Je nám svěřen, abychom o něj pečovali a vychovali z něj produktivní, soucitnou sílu, která existuje sama o sobě a jestli ho zneužijeme, zasloužíme si, abychom o něj přišli.

Moje rodina mě vychovala ve víře katolické, židovské, episkopální a luteránské, s důrazem na víru katolickou. V jednu chvíli jsem se chtěla stát jeptiškou. Ale nakonec jsem se musela smát už při pouhé myšlence na to, a tak jsem se na osmnáct let usadila jako katolická učitelka.

Nakonec mně došlo, že být médium a zároveň vášnivý zastánce duchovna se vůbec nevyklučuje. Mohla jsem zasvětit svůj život obojímu.

Začala jsem pořádat seance. Vůbec se nevytahuju, když říkám že začalo být brzy zřejmé, že mohu lidské životy měnit a dokonce i zachraňovat. Informace média ale nepocházely *ze mne*. Přicházely mým prostřednictvím, *skrze mne*, takže to jediné, zač si mohu přepisovat nějaké zásluhy, je to, že mi byl dán dar a že jsem ochotná říci nahlas informace, které dostávám.

Začala jsem se o své vědomosti dělit se skupinou přátel, pak s přáteli přátel. Patnáct lidí se rozrostlo na dvě nebo tři stovky lidí v kostelech a na radnicích. Postupně přišla televizní a rozhlasová vystoupení, veřejné produkce v sálech výhradně pro stojící osoby, jichž byly dva nebo tři tisíce.

Čím více jsem se o síle média a duchovna dozvíдалa, tím více jsem chtěla vědět ještě víc. Stal se ze mne nadšený student teologie a srovnávacího náboženství. Přečetla jsem 26 verzí bible a také všechny ostatní významné náboženské knihy, ke kterým jsem se dostala, od Koránu přes Talmud k učení Buddhovu a k Egyptské knize mrtvých, V roce 1974 jsem založila Nadaci pro výzkum médií Nirvána (nyní Korporace Sylvie Browneové), což je profesionální nezisková organizace pro studia a výzkum paránormálních jevů. Stal se ze mne licencovaný a plně akreditovaný mistr hypnotizér - ne proto, abych se ujistila, kolik lidí dokážu přesvědčit, že jsou z nich kuřata nebo baletky, a přimět je, aby se žtrapnili před smíchy řvoucím publikem, ale abych jim pomohla najít cestu k bohatství duchovních vědomostí, které jsou přítomné a dostupné v podvědomé mysli každé lidské bytosti.

Lidé spolu mluví, díky bohu, a tak má pověst rostla úměrně s mou klientelou. Začali mi telefonovat zástupci policie a lékařské společnosti z celého světa, abych jim pomohla s nevyřešenými vraždami, hledáním pohřešovaných osob, s fyziologickými a psychologickými problémy pacientů, kteří nereagovali na tradiční léčbu. Byla jsem hrdá a šťastná, když jsem mohla pomoci. Nikdy jsem nikomu z nich neúčtovala ani haléř, a taky to nikdy neudělám. Jsem přesvědčená, že ten den, kdy si řeknu o šek za to, že pomohu najít pohřešované dítě nebo nějakého vraha, nebo dovést lékaře k diagnóze nebo způsobu léčby život ohrožujícího lékařského nebo psychiatrického problému, bude také dnem, kdy mi bude můj dar být médiem odebrán, tak jak to má být.

Při tom všem jsem stále žila svůj osobní život, který mne udržoval v pokoře a prokazoval bez jediného stínu pochybnosti, že mi bůh rozhodně neposkytl dar být médiem k tomu, abych ho využila pro sebe. Byla jsem vdaná třikrát nebo čtyřikrát, což záleží na tom, zda počítáte jednotýdenní manželství ze vzdoru v době, kdy mi bylo šestnáct, které můj otec promptně a moudře anuloval. Ale nebyly to žádné chyby díky těmto „poučným zkušenostem“ jsem se v roce 1964 přestěhovala do Kalifornie, kam patřím, a dostalo se mi pozhnaní mít dva syny a tři překrásné vnuky, které zbožňuji.

V roce 1986 jsem založila společnost *Novus Spiritus* („Nový duch“). Motivovalo mne k tomu přesvědčení, že duchovno bez činnosti je jen plané řečnění, a mé stále narůstající uvědomění, že vytvoření a udržování spojení

mezi námi samými a mezi esencí boha v nás je tím nejdůležitějším, co v tomto životě můžeme udělat. Je to společnost, která nepatří k žádnému konkrétnímu vyznání, a je založena na mé křesťansko-gnostické teologii s přimíšenými přísadami mnoha jiných náboženství. Dnes máme téměř šedesát duchovních a členstvo se počítá na tisíce. Vyzýváme a oslavujeme milujícího a benevolentního Boha, který nás všechny stvořil, a zavrhuje tak drsné a kruté pojmy jako je hřích, vina a boží trest. Jsme aktivní duchovní společenství, a jsme hrdí na řetězce modliteb, v nichž se denně spojují možná statisíce lidí, na práci s bezdomovci a postiženými, na všechny humanitární cíle, které nám naše zdroje umožňují sledovat. Naše dveře, srdce i náruče jsou doširoka otevřené, ale na mé naléhání máme velmi přísný zákaz nábory nových členů. A tak popadne-li vás zvědavost a budete chtít vědět víc o *Novus Spiritus*, klidně nás kontaktujte písemně i telefonicky a ptejte se na to, co vás napadne. Přivítáme vás s radostí, ale nebudeme vás hypnotizovat, uhánět a lanařit, zvonit vám u dveří ani vás odvlékat z ulice, abychom vás získali.

Pořád jsem měla pocit, že svým klientům a přátelům dlužím víc, než o co se s nimi dokážu podělit při přednáškách

- 1 -

POMOC Z DRUHÉ STRANY: NAŠI ANDĚLÉ A DUCHOVNÍ PRŮVODCI

Téměř každé náboženství uznává, že náš duch přežívá smrt. Zkuste věřícím říct, že s těmito duchy dokážete komunikovat. Budou si myslet, že jste šílení. Takže duchové existují, ale my s nimi komunikovat nemůžeme? Já si zas myslím, že *tohle* je šílené. Samozřejmě že můžeme! A taky to děláme neustále, ať už si toho jsme vědomi, nebo ne.

Pravda je, že nikdy nejsme sami. V každém okamžiku života jsme obklopení podpůrnou skupinou z Druhé strany. Skupinou, která nás zná, miluje a chápe víc, než se známe, milujeme a chápeme my sami.

Jsem si naprosto jistá, že by pro vás bylo snazší tomu uvěřit, kdybyste mohli tu duchovní podpůrnou skupinu vidět stejně jasně, jako vidíte lidi kolem sebe. Ale podívejte se na to takhle: Když každý den opouštíte svůj domov a rodinu a zamíříte do práce, přestanete okamžitě věřit, že váš domov a rodina existují, dokud je nevidíte znovu před sebou? Samozřejmě že ne. Nezáleží na tom, jak namáhavý, podnětný nebo vysilující je váš pracovní den; v myslí vám nikdy nevznikne a seancích. Knihu, kterou si budou moci odnést domů, aby jim pomohla zodpovědět otázky a utěšila je v dobách obtíží a beznaděje. Napadlo mne, že nejlépe by se hodil jakýsi slabikář nebo katechismus „jak na to,“ který pouze nevysvětluje základy života, smrti, a Druhé strany mýma duchovníma očima média, ale který skutečně poskytuje jednoduché ukazatele a návody, jak ty základy používat. A tak jsem jednou u večeře řekla své přítelkyni Lindsay Harrisonové, která, je náhodou uznávanou scenáristkou: „Napišme spolu knihu.“ Řekla mi: „Nikdy jsem žádnou knihu nenapsala, tak myslím, že by sis raději měla najít někoho jiného.“ Odpověděla jsem „Myslím, že je na čase, abys nějakou knihu napsala, a protože jsem médium, tak zmlkni a prostě kývni.“ Protože nepatří k těm, kdo oponují logickému, zmlkla a prostě kývla.

A tohle je tedy ta příručka, kterou jsem toužila napsat.

Vím, že Bůh je živ a zdrav. Stvořil nás. Miluje nás trvale věčně a bezpodmínečně, a je stejně tak součástí nás samých, jako jsou naši rodiče, prarodiče a každý z našich předků.

Vím, že Druhá strana a duchové, kteří tam žijí, jsou stejně reálná věc jako tato země, na které žijeme, a že to jediné, co dělí od sebe „tady“ a „tam“ je tenkým závojem zahalený rozdíl ve frekvenci vibrací.

Vím, že neexistuje nic takového, jako je smrt, protože náš duch vždycky žil a vždycky žít bude. Všichni jsme stejně věční, jako Bůh, který nás stvořil.

Vím, že mnohokrát opouštíme svůj Domov na Druhé straně, abychom se vrátili na zem s cílem prožít a překonat to negativní a poučit se z něj v postupujícím procesu duchovní dokonalosti. Než sem přijdeme, zvolíme si pokaždé, kým a čím budeme, a dokonce si píšeme i svůj vlastní Životní náčrt neboli plán, v němž si jasně určujeme, co chceme na té krátké cestě mimo Domov dokázat.

Vím, že jsme neustále obklopení Duchovními průvodci, anděly a těmi milovanými bytostmi, které nás opustily, a že k nim všem můžeme mít připravený přístup, když se prostě¹ jen naučíme jak.

A konečně vím, že jestli pouhá jedna jediná věc v této knize přidá vašemu životu více lásky, radosti, naděje, síly a míru, budu to považovat za čest a další vyslyšenou modlitbu.

Z hloubi srdce vám přeji, žehnej vám Bůh.

Ani nejmenší pochybnost o tom, že domov a rodina budou na konci dne přesně tam, kde jste je zanechali.

To, co se děje ve vašem každodenním životě, je přesně to, co se odehrává v životě vaší duše. Vaše mysl a srdce si mohou být úplně stejně jisté tím, že i váš věčný Domov a rodina jsou skutečné. Opustili jste svůj Domov — Druhou stranu — a svou duchovní rodinu, abyste odešli do tohoto zaměstnání, na tuhle nepovedenou pěší túru, do téhle těžké práce zvané život. Upřímně řečeno, překvapuje mne, že se všichni nerodíme s maličkým chlebníkem, v němž bychom si nesli do práce či na túru oběd. A až tady vaše práce skončí, najdete tentýž Domov a rodinu. Budou na vás čekat přesně tam, kde jste je nechali. Budete se ptát sami sebe, co vás to vůbec napadlo, že jste opustili. Jestliže procházíte životem s pocitem, že ať jste, kde jste, tak trochu se vám stýská po domově, pak je to proto, že si vaše duše pamatují to místo, kde jsme všichni byli předtím, a touží po něm.

Může se stát, že při čtení této knihy si budete klást otázku: „Jak tohle může vědět?“ Než bych opakovala odpověď na tuto otázku pořád znovu a znovu, dovolte mi, abych se raději na chvíli zastavila a nabídla vám ji tady. Posledních čtyřicet sedm let jsem byla každý den v přímém kontaktu s Druhou stranou, a to nejen prostřednictvím svého Duchovního průvodce Francine, ale také duchů, kteří se připojují k mým klientům během seancí. Obzvláště Francine mi poskytla informace, které by zabraly celé svazky, ale žádnou z těch informací nikdy neberu v jejím běžném významu nebo pro ni samou. Místo toho jsem je využila k tomu, abych obohatila těch čtyřicet sedm let vyčerpávajícího zkoumání a zkušeností, což je všechno zdokumentováno a uloženo ve spisech v mé kanceláři. Nejen že jsem skeptik, ale také pocházím z Missouri, což je stát, který by se měl jmenovat „Ukaž“ nebo „Dokaž mi to.“ Takže v této knize se neobjeví nic, co bych sama nezpochybňovala, co jsem neprozkoumala, neotestovala a nepodrobovala testům znovu a znovu, co bych neprostudovala a osobně neověřila.

DRUHÁ STRANA

Druhá strana je místo, odkud přichází náš duch, když vstupujeme do dělohy a čekáme, až se narodíme, a kam náš duch odchází, když zemřeme. Je to nebe, je to ráj, ještě daleko krásnější, než si ve své pozemské mysli dokážeme představit. Většinou si představujeme, že je „někde tam venku,“ nad oblaky, daleko za měsícem a hvězdami, daleko za zemí pohádek a snů. A je to pochopitelné, protože „někde tam venku“ je tak nekonečné a tajemné, jak si jen dokážeme představit, že Druhá strana může být.

Pravda je však daleko více fascinující a útěšná: Druhá strana je přímo tady, mezi námi. Je to jiný rozměr, položený přes náš vlastní svět, asi tak 60 cm nad tím, co je naší verzí „zemského povrchu.“ Jeho vibrační kmitočet je mnohem vyšší než náš, proto ho svými smysly nevnímáme. Napadá mne snadná analogie: píšťalka na psy - její zvuk má tak vysoký kmitočet, že se pro normální lidský sluch zdá tichá, ale zvířata ji zřetelně slyší. (Částí nadání média je vlastně od Boha nadělená schopnost pomocí smyslů vnímat širší spektrum vibračních frekvencí, což nám umožňuje komunikovat s duchovním světem snáze, než „normálním“ lidem.)

Lidé, kteří někdy spatřili nějakého ducha, ho -neměnně popisují jako něco, „vznášejícího se nebo plujícího nad zemí.“ Existuje pro to dobrý důvod - oni se skutečně *vznášejí* nad *naší zemí*. Na zemském povrchu Druhé strany. My jsme vlastně duchy v *jejich* světě. Sdílíme s nimi stejný prostor, ale ve srovnání s nimi jsme nereální, protože teprve v duchovním světě jsou všechny živé bytosti zcela a plně „živé.“

Je typické, že je to většinou Francine, kdo mi dodává informace o Druhé straně, a já si je pak ověřuji důkladným výzkumem, zahrnujícím regresivní hypnózu, o čemž si podrobněji povíme v dalších kapitolách. Před několika desítkami let jsem prováděla klientku jménem Anne její smrtí v minulém životě. Popisovala svou rodinu. Všichni se shromáždili kolem její postele, aby se s ní rozloučili. Popsala mi pokoj, v němž umírala. Malý, prostý, osvětlený jen plynovou lampou. Když se objevil ten legendární tunel, aby odvedl její duši na Druhou stranu, k velkému překvapení nás obou nevedl od jejího těla nahoru ke stropu nebo k nebi, ale přes místnost a přes pole za domem. Jen malý kousek nad zemskou plání, kterou opouštěla.

Další klienti popisovali tentýž zážitek tunelu, nebo někdy také mostu, který nevedl do jiného rozměru *vzhůru*, ale vedl do něj *diagonálně*. Konečně jsem to sdělila Francine, jako kdyby to pro ní měla být nějaká novinka: „Druhá strana je přímo tady!“

Odpověděla: „Samozřejmě že je přímo tady.“

S jistou netrpělivostí jsem se domáhala vysvětlení, proč se nikdy neobtěžovala, aby mi to řekla. Se svou typickou logikou, ze které by se člověk někdy zbláznil, mi klidně odpověděla: „Níkdý ses neptala.“

V dalších kapitolách se také dočtete, o mém vlastním zážitku klinické smrti. V té době už jsem sice nepotřebovala žádné další ověření, pokud šlo o umístění Druhé strany, ale mohu vám potvrdit, že přesně jako Anne a nespočetní další klienti, i já jsem osobně viděla ten tunel, který se zvedal od mého těla, aby mne převedl napříč, nikoli vzhůru.

My tady na zemi jsme zatíženi otravnými časoprostorový- mi zákony naší dimenze, zákony, které do našeho slovníku přispívají takovými výrazy, jako je „pozdě“ a „přeplněný“ a „dopravní zácpa“ a „stres.“ Obyvatelé Druhé strany radostně fungují bez těchto omezení a těší se místo toho ze svobody takových univerzálních zákonů, jako je nekonečno a věčnost. Naše Životy na tomto světě trvají asi tak dlouho, jako mrknutí oka na Druhé straně, a jednotky, které tam sídlí, nemají představu o významu slov jako „přeplněný“, protože by se jich do jednoho výtahu vešly stovky a ani by si nevzdychly.

A ještě něco, nač byste se mohli těšit: Všem duchům na Druhé straně je třicet let. (Ano, platí to o všech z nás, ať už se na Druhou stranu dostaneme ve věku dvou nebo devadesáti dvou let.) Když mi to Francine, můj „interní expert“ na otázky Druhé strany, poprvé řekla, zeptala jsem se: „Proč zrovna třicet?“ Odpověděla mi: „A proč ne?“ Tím *tenhle* rozhovor skončil. Třicet let je fyzicky dobrý věk. Ve svém těle jsme dostatečně zabydleni a asi už se v něm nikdy nebudeme cítit lépe. Když nás duchové přicházejí navštívit, mohou na sebe vzít svou pozemskou podobu, abychom je lépe poznali, ale na Druhé straně jim je pořád třicet let a navíc si mohou sami zvolit fyzické vlastnosti, od váhy a výšky až k barvě vlasů.

Pro účely popisu Druhé strany a rozdílů mezi životem tady a tam používám zájmen, jako *my* a *oni*. Ale pochopte prosím že *my jsme* byli *oni*, a to mnohokrát, a *my zase* budeme *oni*, až tento život dovedeme do konce. My

všichni tady a na Druhé straně jsme součástí téhož Celku, jednotlivými vlákny téže dokonalé látky stvořené Bohem. Neodděluje nás nic jiného, než přirozený přechod, kterému říkáme „smrt," přechod, který je ve skutečnosti radostným cyklem, v němž se náš věčný duch zase vrací zpátky Domů.

Domov na rozdíl od spousty mýtů a uměleckých děl na stránkách blahopřejných pohlednic je daleko velkolepější a komplexnější, než jen nekonečné more nadýchaných běloučkových obláček a miodrého nebe. Druhá strana je nekonečno, které bere dech, nekonečno hor a oceánů a rozlehlých zahrad a lesů. Nekonečno všech přírodních zázraků, které existují na tomto světě a jejichž krása je stokrát a tisíckrát znovu znásobena. Krajina je protkána budovami nádherných s,tylů a velké rozmanitosti. Je tam klasická řecká a římská architektura pro chrámy, koncertní sály, nádvoří, sportovní stadiony, a jiná místa, kde se lidé sdružují. Domy jsou navrženy a postaveny tak, aby splňovaly osobní přání každého jedince, takže tu vedle důstojného viktoriánského zámečku klidně najdeme prostý srub z klád a polokruhový dóm.

Také zvířata, patřící mezi nejdokonalejší boží stvoření, jsou na Druhé straně živá a zdravá. (Abych byla zcela upřímná, kdyby se jim tam nedařilo dobře, nepociťovala bych ani nejmenší zájem tam chodit.) Všechna zvířata, která existují na zemi, existují i na Druhé straně, beze strachu a bez násilí, a dostává se jim řádné péče a lásky a úcty jakožto čistým, nevinným a nezkaženým duším, jimiž jsou. Možná vám přinese stejnou úlevu jako mně, až se dozvíte, že duše na Druhé straně ve skutečnosti netráví čas poleháváním a hraním na harfu. To sice může být jednou za čas na pět či deset minut docela příjemné, ale na věčnost? Obyvatelé Druhé strany jsou ve skutečnosti neustále aktivní a stimulovaní. Upřímně řečeno, je docela směšné, že právě *my* o *nich* mluvíme jako o „mrtvých." Takhle „mrtví" bychom měli být také. To oni studují, pracují, věnují se zkoumání; z vlastní vůle a s velkou radostí. Vedbu skvělý společenský život, plný večírků a hudby a tance a sportovních událostí a módních přehlídek a přednášek. Všechna umění, řemesla, koníčky a činnosti na čerstvém vzduchu, vše, co je dostupné na zemi, je dostupné i tam a dovedené do té nejradostnější krajiny.. Slova jako *nuda*, *osamělost*, a *otravná dřina* nepatří do tamního slovníku.

Obzvláště fascinující je skutečnost, že bytosti z Druhé strany tvoří prakticky všechno. Od vynálezů k lékařským postupům až po velké umění, hudbu, filozofii a převratné vědecké objevy. Pak výsledky své tvorby přenášejí subtilní telepatii těm lidem na zemi, kteří mají dovednosti, nástroje a odhodlání, aby je realizovali. Pokud jste si někdy kladli otázku, proč se zdá, že se významné lidské objevy přihodí zcela odděleným lidem na opačných stranách zeměkoule téměř zároveň, tak teď už víte, proč tomu tak je. Druhá strana si chce zajistit, že se jejím nejlepším příspěvkům dostane tady na zemi maximální pozornosti. To však neodnímá ani kousek zásluh těm brilantním jedincům mezi námi, kteří tyto mílové skoky v objevech učiní. Bytosti z Druhé strany potřebují nadané a ochotné ruce a srdce lidí, kteří dokážou jejich práci dovést dále. Potřebují je stejně, jako *my* tady potřebujeme jejich božskou inspiraci.

Telepatie je nejoblíbenější formou dorozumívání mezi duchovními bytostmi na Druhé straně, ale verbální komunikace je také snadná, protože se tam mluví a chápe ve všech jazycích. Nejčastěji používaným jazykem na Druhé straně je výmluvně popisná aramejščina staré Sýrie, jejímž dialektem mluvil Kristus a jeho učedníci. Není ale rozhodně třeba, abychom před smrtí začali šprtat aramejštinu. Až se tam dostaneme, budeme mít stejně jako všechny ostatní bytosti na Druhé straně přístup k veškerému vědění včetně vzpomínek na minulé životy, které jsou pro věčnost uchovány ve velkolepé klenuté Síni záznamů. Obrovské knihovny Druhé strany obsahují také posvátné Askashické zápisy, které Francine definuje jako psané zobrazení Boží paměti. Všechny bytosti jsou ve stálém a plném společenství s Bohem, který nabízí informace a odpovědi prostřednictvím „vlévaných vědomostí" přenášejících do mysli přímo od Svatého ducha.

Na Druhé straně neexistuje nic negativního, žádná agrese, žádná domyšlivost, žádná žárlivost nebo pýcha, a žádné vynášení soudů. Tyto vlastnosti stvořili výhradně lidé, Bůh je nestvořil. A právě tyto lidské vlastnosti nás občas vedou k té zdánlivě šílené volbě, kdy opouštíme svůj Domov na Druhé straně a plahočíme se zase další inkarnací.

Účelem našeho návratu na zem je učit se a získávat vědomosti jakožto pociťující a prožívající prodloužení Boha, kterým každý z nás je. Slyšela jsem a četla jsem různé interpretace na toto téma, které říkají, že se náš duch při každé inkarnaci „vyvíjí" v úsilí dostat se „blíže k Bohu." To ale není pravda: Náš duch byl plně „vyvinut" již ve chvíli, kdy ho Bůh stvořil. Protože jsme součástí! Boha stejně tak, jak je on součástí nás, nic takového jako je „větší přiblížení" neexistuje. Nemůžeme se přiblížit tomu, kde už jsme.

Jednou když jsem byla mnohem mladší a zrovna jsem procházela nějakou zvlášť těžkou dobou, jsem se otázala jedné velmi moudré duše, proč musí být život tak těžký. Odpověděla mi otázkou: „Co ses naučila, když byl život snadný?" I když to hrozně nerada přiznávám, měla pravdu. Ta stará prűpovídka „Co tě nezabije, to tě posílí," je pravdivá. Nepoučíme se z toho, když se nám v cestě nikdy neobjeví žádná překážka; učíme se z překonávání překážek, s nimiž jsme po cestě konfrontováni. Proto naše duše občas pociťují potřebu opustit Druhou stranu a přijít sem — aby prožily a překonaly protivenství ve všech jeho podobách a poučily se z toho, a aby si pak odnesly to poučení zpátky Domů.

Když však máme přístup k veškerému vědění, proč bychom se měli obtěžovat a procházet celou tou záležitostí s „protivenstvími"? **Proč nesetrvat v dokonalosti Domova a ne ...** Číst si celou věčnost moudrosti o nedokonalosti?

Brilantní teorie mají význam jen tehdy, když se podle nich jedná. Kdyby byl Bůh stvořil naši duši tak, že by se dokázala spokojit s neprožitou vědomostí, pak by Neil Armstrong nikdy nevstoupil na Měsíc. Leonardo da Vinci by byl příliš zaměstnaný čtením knih o umění a nikdy by nestvořil Monu Lisu. Amelia Earhartová by byla seděla doma a pocítila by tupou bolest v srdci, kdykoli by zaslechla nad hlavou letadlo. William Shakespeare by byl strávil celý život chozením do divadla a nikdy by se neobtěžoval, aby natáhl ruku pro pero.

K tomu, abychom se rozhodli prožít další lidský život, je třeba stejné síly, odvahy, disciplíny, zvědavosti a víry, jakou obdivujeme u těchto lidí. Dlužíme sami sobě i ostatním lidem hlubokou úctu už jen za to, že měli odvahu sem přijít.

Jakmile se naše duše rozhodnou obývat nějaké lidské tělo, vytvoříme si jakousi životní mapu, která je založená na tom, co ve své věčné honbě za vědomostmi chceme prožít a co se chceme naučit překonávat. V tomto základním plánu je všechno, rodiče, rodina a dětství, pracovní uplatnění, zdravotní a finanční podmínky, sexuální preference, manželství, děti a délka života. Vybíráme si také oblast, v níž se máme podle našeho názoru ještě hodně naučit, a která nám tudíž bude v tomto životě přinášet největší výzvy a protivenství.

Vybírat si můžeme ze sedmi volitelných líní: rodina, společenský život, láska, zdraví, duchovno, finance a povolání.

Když se na svůj život podíváte zblízka, vsadím se, že na tomto seznamu najdete jednu položku, kterou nedokážete dát do pořádku, ať se snažíte sebevíc. Dokonce může přesahovat do dalších Šesti a způsobovat pocit, že děláte všechno špatně. Nepodléhejte panice. Nejde o žádnou tragédii, kterou jste byli zatíženi proti své vůli; je to ve skutečnosti právě ta oblast protivenství, kterou jste si sami zvolili. Myslete na ni jako na studijní obor, ze kterého jste se v tomto kole své životní existence rozhodli „promovat“, abyste ho jednoho dne konečně mistrně zvládli. (Vím, není to vždycky snadné. Moje volitelná linie je „rodina“, a můžete mi věřit, že se jí ještě pořád snažím nějak zvládnout a moc mi to nejde, a to je mi dvašedesát.)

Kromě toho, že si *svůj* Životní náčrt navrhne a zmapujeme ještě před svým příchodem na svět, uzavíráme ještě s bytostmi z Druhé strany posvátné smlouvy, že nad námi budou bdít, chránit nás, pomáhat nám a radit nám při této pozemské cestě, kterou jsme se rozhodli podstoupit. Nejbližší z těchto poradců, který s námi tvoří a prochází náš Životní náčrt a který při nás stojí na každém kroku cesty, je náš Duchovní průvodce.

DUCHOVNÍ PRŮVODCI

Každý z nás má svého Duchovního průvodce, někoho, kdo je nám na Druhé straně velmi blízký a komu jsme svou duši doslova svěřili do péče. Je to někdo, kdo souhlasil s tím, že bude naším stálým a bdělým společníkem a pomocníkem, když jsme se rozhodli, že prožijeme zase další život na zemi. Naši Duchovní průvodci jsou ti nejlepší přátelé, jaké jsme kdy měli; prostě se jen stalo, že náhodou zrovna žijí v jiné dimenzi. Všichni Duchovní průvodci strávili na tomto světě alespoň jeden život, takže jsou schopni vžít se do problémů, chyb, pokusů, strachů a slabostí. Většina z nás už byla, nebo ještě bude Duchovním průvodcem někoho jiného. Ve vzácných případech je váš Duchovní průvodce vaším předkem nebo někým, s kým jste sdíleli nějaký minulý život. Ale protože se vztah mezi vámi a vaším Duchovním průvodcem vytvořil mezi vaším a jeho duchem na Druhé straně ještě předtím, než jste se narodili na tomto světě, je vyloučené, aby to byl někdo, koho jste znali v tomto životě.

Moje Duchovní průvodkyně, jak už jsem se dříve zmínila, je aztécko-incká žena jménem Iena, i když jsem si umanula, že jí změním jméno na Francine. Narodila se v severní Kolumbii hned po roce 1500 a byla zabita při španělském útoku v roce 1520. To byla její jediná inkarnace. Skutečnost, že jsme se v žádném minulém životě na zemi nepotkaly, ani v nejmenším nezmenšila náš důvěrný vztah.

Úkolem Duchovního průvodce je podněcovat, popichovat a postrkovat, povzbuzovat, radit, poskytovat podporu a vést nás stezkou života. V práci mu pomáhá nejtěsnější vazba s naším duchem. Prostudoval si náš Životní náčrt a naučil se ho z paměti. My sami naneštěstí během vyhrazeného času na zemi ztrácíme vědomou znalost svého Životního náčrtu a máme tendenci odchylovat se od zamýšlených plánů. Duchovní průvodci nám mohou pomoci dostat se zpět. Jejich výhodná pozice na Druhé straně jim dává přímý přístup k božské moudrosti. Duchovní průvodci mají záviděníhodnou schopnost být zároveň na více místech, bez pětice těl, kterými se my tak pyšníme a s nimiž tolik naděláme. Mohou být zároveň na přednášce nebo na večírku v duchovním světě, nebo na návštěvě u někoho jiného, koho na tomto *svězt* milují, a přitom nás mít pořád na očích.

Pokud si náhodou představujete hejno voyeurů, dychtivě sledujících každý váš pohyb, a zasahujících do vašich vysoce osobních a řekněme „soukromých záležitostí“, dovolte mi, abych vás uklidnila. Jmenují se Duchovní průvodci, nikoli Tělesní průvodci. Zabývají se pouze a *vylučně* duší. Tělesné funkce je vůbec nezajímají.

A ještě jednu věc Duchovní průvodce nikdy neudělá. Nezasáhne do vaší volby, nepřipraví vás o svobodnou vůli. Jen vám nabídne alternativu nebo varování. Ví, že bychom se nic nenaučili, kdyby nás ochraňoval před tvrdými lekci, které potřebujeme dostat.

Duchovní průvodci s námi komunikují nejrozmanitějšími způsoby. Jen kdybychom na chvíli zmlkli a poslechli si je. Možná byste se domnívali, že tohle je pro mne obzvlášť snadné, protože mám tu výhodu, že jsem schopná Francine skutečně slyšet, když ke mně promlouvá, a dokonce ji i dokážu usměrnit tak, že dokáže mluvit *skrze* mne, mým prostřednictvím. Je skoro neuvěřitelné, že přesto až dodnes existují okamžiky, kdy zlenivím a

nedávám pozor a skončím tím, že po mně někdo hodí syrové vajíčko. Je jen důkazem její neskonale trpělivosti a hloubky pouta mezi námi dvěma, že se se mnou po tom všem ještě baví.

A tak nepocíťujte jako nevýhodu, jestliže se vám zdá, že váš Duchovní průvodce nemá slyšitelný hlas. I přesto vám posílá spoustu vzkazů; nejčastěji prostřednictvím vašeho nevědomí. To, co jste vždycky považovali za instinkt, nebo za svědomí, nebo za neobvykle živé sny, jsou pravděpodobně ignální vlaječky vašeho Duchovního průvodce. Jsou to běžné prožitky. Třeba jedete z neznámého důvodu nějakou jinou trasou než obvykle, a potom zjistíte, že jste se tím vyhnuli dopravní nehodě. Z náhlého popudu zavoláte přítele a zjistíte, že vás zrovna v tu chvíli moc potřebuje. Ulehnete do postele, plní starostí ohledně nějakého problému, a ráno e probudíte a znáte řešení. Nahradíte všechno, co jste kdy odepsali se slovy „něco mi našeptávalo..." a „jako kdyby mi něco říkalo, abych..." slovy „někdo mi řekl, abych." Dostali jste signál od svého Duchovního průvodce a jednali jste podle něj.

Pokud jde o vaši signalizaci směrem k Duchovnímu průvodci, i vy můžete a měli byste požádat o pomoc, o radu, nebo o ujištění, a to tak často, jak potřebujete. Pamatujte si ale prosím jednu věc, kterou jsem se já musela naučit tvrdou zkušeností. Ať už chcete cokoli, buďte přesní, konkrétní a adresní.

Když bylo mému synovi Paulovi pět měsíců, dostal infekci, která mohla být osudná. Měl vysokou horečku a já jsem s ním běžela do nemocnice, kde se plných dvacet šest hodin pral s chorobou na jednotce intenzivní péče, než mne mohli lékaři ujistit, že se z toho dostane. Po většinu z těch dvaceti šesti hodin jsem byla sama a úplně vyčerpáná, a jak jsem tam tak v té čekárně přecházela a modlila se a vzlykala, musela jsem prosit nejméně tisíckrát: „Francine, pomoz mi!" bez jakékoli zjevné odpovědi.

Když byl Paul zase doma, živý a zdravý ve své postýlce, rozhněvaně jsem se obořila na Francine, protože se mi zdálo, že mne zradila. „Jak jsi mne mohla takhle opustit, když jsem se bála, že mi umírá dítětko?"

Stejně jako všichni Duchovní průvodci, kteří mají tu božskou perspektivu, jež nám chybí, i Francine je vždycky klidná, bez ohledu na to, co jí řeknu. „Tak tohle bylo v nepořádku? Věděla jsem, že chceš mou pomoc, ale vůbec jsem neměla tušení, o co jde. *Já ti neumím číst myšlenky, víš?*"

To pro mne byla novinka. Předpokládala jsem, že o mně ví všechno! Ale čím víc jsem o tom přemýšlela, tím to bylo jasnější. Naši Duchovní průvodci dobře znají náš Životní náčrt, ale ten by sotva mohl obsahovat každý okamžitý nebo dočasný strach, který kdy pocítíme. Ani já neumím číst lidem myšlenky. Když mi klient nebo přítel řekne: „Pomoz mi!", zeptám se ho pokaždé: „A s čím?" Byla to pro mne cenná lekce a jsem ráda, že jsem ji dostala. Duchovní průvodce je vám k dispozici čtyřicet hodin denně, ale musíte mu *přesně říct*, co potřebujete.

Ale pořád jsem ještě nebyla připravená ji jen tak nechat vyklouznout. No dobře, tak mi neumí číst myšlenky, ale já se v tom nemocničním pokoji pořád modlila. A na to, aby slyšela modlitby, přeci nemusí být čtenářem myšlenek, ne?

A následovala další novinka. Když mluvíme přímo k Bohu, okamžitě nás obklopí „dóm soukromí." Soukromí našich hovorů s Bohem je tak posvátné, že je nemožno slyšet dokonce ani naši Duchovní průvodci. Bůh je součástí, nás samých. A my jsme součástí Boha. V první řadě se mezi nás nikdo nemůže vměšovat nebo nás potají vyslechnout, když spolu ním jsme jedno.

Zdá se, že Duchovní průvodci berou absolutně doslovně to, co jim říkáme. Jeden dokonalý příklad: Když se zeptám Francine: „Můžeš sama sebe popsat?", odpoví mi: „Ano". Tečka. Pouhé „Ano". Nesnaží se být vtipná, jednoduše mi dává přesnou odpověď na otázku, protože si myslí, že právě na to e ptám. Když ji ale požádám: „Prosím tě, popiš se, buď tak hodná", tak to ráda udělá.

Prosím, nezanedbávejte rozhovory se svým Duchovním průvodcem jen proto, že možná nevíte, kdo to je. Nezapomeňte, i oni byli dřív nejméně jednou lidskými bytostmi. Jsou i dobře vědomi toho, že vzpomínky na ně a na život na Druhé straně prakticky skoro neexistují, a tak od nás neočekávají, že si je budeme pamatovat. Jestli se vám ten váš nepředstavil nebo vám ho médium neidentifikovalo, vymyslete i pro něj nějaké jméno a říkejte mu tak. Tím se vám bude zdát osobnější, a on sám bude s radostí reagovat na jakékoli jméno, které si pro něj vymyslíte. Bude rád, že si ho konečně uvědomujete a přijímáte ho. Můžete to určitě věřit ženě, která změnila jméno své Duchovní průvodkyně z leny na Francine jen proto, že jí to jako dítěti lépe vyhovovalo. Naši Duchovní průvodci nás milují láskou, která je stejně trpělivá, věčná a bezpodmínečná, jako sama Druhá strana, na které se nimi jednoho dne znovu spojíme.

ANDĚLÉ

Podle nedávného průzkumu Gallupova ústavu věří tři čtvrtiny Američanů na anděly. Andělé zdobí všechno možné - trička, hrnky na kávu i nálepký na nárazníky. Andělským doplňkům jsou věnovány celé obchody. Napsalo se o nich nesčíslně knih. Natočily se o nich úspěšné filmy a televizní seriály. Z více než osmdesáti mých vystoupení v pořadu Montela Williama bylo nejsledovanější to, které se jmenovalo „Jsou mezi námi andělé?" Montelova i moje kancelář byly brzy zaplaveny dopisy od lidí, kteří prožili setkání s anděly z první ruky a změnilo jim to život.

Na andělech není samozřejmě nic nového. Stačí letmě nahlédnutí do bible. Proč tedy ten současný nápor zájmu a také přijetí oné absolutní pravdy, že ano, skutečně, andělé mezi námi opravdu *jsou!*

No, kromě toho, že andělé jsou dost krásní a dost mocní na to, aby si zasloužili veškerý zájem, který jim věnujeme, existují ještě dva logické důvody, proč dnes o andělech slyšíme stále víc a víc. Jak postupuje nárůst víry v anděly, lidé se méně zdráhají mluvit o setkání s nimi. Jsme si stále méně jisti světem kolem nás. Stále více si uvědomujeme, že naše jediná bezpečná jistota spočívá v hloubi našeho duchovního Života. Proto se shromažďuje více andělů, aby nad námi bděli a ochraňovali nás.

I když všechny bytosti na Druhé straně mezi sebou vzájemně vstupují do styku, andělé tvoří zvláštní skupinu a od Duchovních průvodců se Uší v několika významných rysech:

1. Andělé se nikdy nepřevtělují - nikdy neprožívají život v lidské podobě. Jsou přímým odvozením od Boha. Jsou dokonalí a věční na Druhé straně, s výjimkou krátkých cest v náš prospěch na tento svět.
2. Andělé si neprohližejí náš Životní nárt, než přijdeme na tento svět, a neznají program naší životní pouti. V závislosti na obtížnosti života, který jsme si vybrali, si také nabíráme určitý počet andělů, aby dozírali na naše putování od samého začátku, ale tento počet se může zvýšit v okamžicích naší nejhlubší beznaděje a v největších nebezpečích, stejně jako tehdy, když vyvíjíme nejvyšší humanitární nebo duchovní úsilí. Jejich instinktivním posláním je pomáhat nám překonat temná období, jejich radostí je pak pozorovat a oslavovat naše světlé hodinky. Jestli se v tomto směru dá něco považovat za „normální“, vídala jsem, jak lidé „normálně“ přišli na tento svět se dvěma zjednanými anděly, a jak tento počet vzrostl v průběhu života na čtyři nebo pět. Ale čím dále tím častěji vídám lidi, kteří už dorazí na zemi se čtyřmi nebo pěti anděly, a jak se během života setkávají a vyrovnávají s překážkami, nashromáždí jich kolem sebe až deset.
3. Duchovní průvodci a všichni ostatní na zem sestoupivší duchové jsou buď Ženského, nebo mužského rodu. Ale andělé jsou ve své přirozené formě na Druhé straně androgynní a mají identické, vybraně krásné rysy. Často se liší v barvě vlasů a pleti, ale ze všech vyzařuje světlo.
4. Protože nebyli nikdy zátěžkám lidským tělem, jsou svou molekulární strukturou „lehčí“ a jakoby „tekutější“ než duchové, přecházející mezi jejich rozměrem a naším. Mohou se bez námahy objevovat na zemi a ve vteřině zase mizet.
5. Společným rysem všech popisů setkání Udí s anděly je, že se anděl objevil a zase zmizel, aniž by řekl jediné slovo. Andělé skutečně vůbec nemluví, a místo toho používají k dorozumívání vnuknutí vědomostí - tenký přímý přenos rovnou do mysli, pomocí kterého komunikuje Bůh se všemi bytostmi na Druhé straně.

I v populaci andělů existuje jistý řád. Čím je andělská úroveň vyšší, tím větší mají moc. Žádný anděl ani jiná živá bytost nemá k Bohu blíže nebo pro něj není důležitější než kterýkoli jiný. Andělé mohou postupovat z jedné úrovně na druhou s tím, že si postup vyslouží dobrými skutky a získanými zkušenostmi, podobně jako my postupujeme třeba ve škole do vyššího ročníku.

Andělé „základní“ jsou ve své skupině nováčci. Jsou to ti, kteří nejčastěji sestupují do našeho rozměru, aby nás ochraňovali a zachraňovali.

Archandělé jsou „pokročilí studenti“ nebo „studenti druhého ročníku“, a právě oni svým způsobem „vytvářejí image“ celé skupiny, protože archandělé na rozdíl od andělů mají křídla. Křídla, a podobně i korunky nebo ozdoby hlavy, které někdy nosí, jsou odznaky cti. Nosí je proto, aby se identifikovali a označili tím svůj postup v hierarchii. Je zajímavé, že čím více vykonají, tím jsou při postupu směrem k vyššímu stupni jejich křídla stříbrnější nebo zlatější. Archandělé jsou posly - byl to například archanděl Gabriel, kdo přinesl Marii boží poselství, že byla vyvolena, aby nosila jeho syna Ježíše.

Cherubíni a serafíni jsou junioři, boží svědci na této zemi. Jsou jeho reportéři na místě. Cherubíni a serafíni byli nejvýznamnější a nejnádherněji vidět, když se shromáždili, aby byli radostně přítomni Kristovu narození.

Senioři jsou z kůrů královských a knížecích a jsou nejmocnější z andělů. Jsou jakási „ochranka“ Boha a jeho pravá ruka. Kůry královské jsou statiční, neaktivní udržovatelé moudrosti, kteří nikdy nesestupují do našeho rozměru.

Knížata k nám někdy sestupují, ale pouze za těch nejzlověstnějších okolností, a výhradně tehdy, jestliže je sešle Bůh. Například pouze knížata mohou zasáhnout v případě kataklyzmatu nebo potenciálně osudného momentu našeho života a výhradně na Boží pokyn vlastně obejít náš Životní nárt.

A pouze shromáždění Bohem seslaných knížat dokáže stvořit zázrak.

Klienti, přátelé a členové rodiny mi vyprávěli více příběhů o setkání s anděly, než bych dokázala spočítat. Podobně už bylo publikováno a dokumentováno tolik podobných příběhů, že už mi začíná být skoro líto nevěřících. Můj syn Chris, médium, strávil dětství tím, že si povídal se svými anděly, kteří vždycky patřili k jeho oblíbeným společníkům při hraní. Má vnučka Angelia, které je šest let a je také médium, si se svými anděly nejen povídá a hraje, ale také byla jedním z nich jako malé dítě zachráněna. Její matku Ginu fyzicky odstrčila silná andělská ruka na chodník těsně předtím, než kolem přeletělo auto, které řidič přestal ovládat. Minulo Angeliin kočárek jen o vlásek. Jedna klientka byla zachráněna před spodním proudem a bezpečně dopravena na břeh zářivým zlatým andělem, který mlčky zmizel dřív, než mu stihla poděkovat. Jiný klient byl zase při potenciálně osudném pádu z příkrého, skalnatého srázu zachycen ve vzduchu a vytažen zpátky na horskou vyhlídku, z níž sklouzl, aniž by kdy vůbec zahlédl svého nadlidsky silného zachránce. Další zase pozoroval v bezmocném zděšení, jak se právě včas objevil anděl, zaplavený bílým světlem, aby svým tělem zmírnil pád dítěte z okna v prvním poschodí a zachránil mu tak život.

Znásobte tuto hrstku příhod několika tisíci, a získáte přibližnou představu, jak velké je množství vyprávění očitých svědků, které jsem o setkání s anděly slyšela. Pak ale musíte přičíst další tisíce příběhů, které lidé omylem považovali za něco „obyčejnějšího," protože se andělé objevili v lidské podobě. Mohou se totiž nakrátko zhmotnit v cokoli, od malé holčičky až po laskavého stařečka - v jakoukoli formu, která nevydělá osobu, jíž přišli na pomoc, nebo která k nim nepřivábí příliš mnoho pozornosti. Existuje překrásný verš z bible, kde se říká: „Nezapomínej přijímat cizince, protože tak mnozí nevědomky přijali anděly."

To neznamena, že až vám někdo neznámý zazvoní u dveří, máte ho pozvat na kávu. Ale jestli se najednou objeví někdo cizí, udělá nějaké gesto, kterým vám pomůže a ochrání vás, a pak beze slova zmizí dřív, než mu stihnete poděkovat, je pravděpodobné, že můžete své díky nasměrovat na Druhou stranu.

Nemusím být médium na to, abych věděla, že někteří z vás se teď najednou cítí úplně mimo a ptají si, kde všichni ti andělé byli ve chvíli, kdy se ve vašem životě přihodilo to strašné neštěstí nebo tragédie. To je správná otázka. Já sama jsem si ji položila v těch několika temných chvílích, kdy se zdálo, že mí andělé buď zaspali, nebo mne úplně opustili.

Odpověď Francine se stále vrací: „Co ses naučila v těch obdobích života, kdy bylo všechno snadné?" Tento život jsme si sami zvolili a sami jsme si k němu napsali Životní náčrt, jehož součástí jsou střetnutí s nepřítelny a její překonání. Andělé vědí lépe než my, že někdy je právě to, že zůstanou stranou a nechají nás, abychom se poučili, tou nejlaskavější pomocí, kterou nám mohou nabídnout.

MILOVANÉ BYTOSTI, KTERÉ NÁS OPUSTILY

Až na vzácné výjimky, kterými se budeme zabývat v jiných kapitolách, je každý člověk, kterého jste kdy milovali, a který zemřel, živý, zdravý a šťastný na Druhé straně — a často vás navštěvuje. Zatímco jsme například s Lindsay pracovaly na této knize, zcela neohlášené se zastavil Lindsayin otec, kterého zabil opilý řidič před šestadvaceti lety. Postavil se za ni a dožadoval se mé pozornosti. Přitom si pevně uchopil dva poslední prsty na pravé ruce levou dlaní a tímhle podivným gestem na mne mával tak dlouho, až jsem jí řekla: „Je tady tvůj otec. Co se mu přihodilo s prsteníčkem a malíčkem pravé ruky?" Pokusila se představit si jeho ruce, ale nešlo jí to — už to bylo moc dávno. Řekl mi to on, a já jí to zopakovala: „Aha, zlomil si je a nemohl je pak nikdy úplně narovnat." Lindsay nazítří telefonovala matce a aniž by jí vysvětlovala důvody, zeptala se: „Jen tak mimochodem, nepamatuješ si náhodou, jestli měl táta něco divného s prsteníčkem a malíčkem na pravé ruce?" Její maminka se zamyslela a pak řekla:

No, ne tak docela. Vím, že je měl zlomené a nesrostly mu dobře, takže je nemohl úplně narovnat." Protože to bylo zrovna večer před Svátkem otců, jsme si jisté, že jí chtěl připomenout, že ten svátek stráví spolu s ní.

I když jsme ho nečekaly, poskytl nám dobrý příklad typické návštěvy milované bytostí, která nás opustila, návštěvy z Druhé strany:

1. Dychtí po tom, aby vás ujistily o své identitě mimo veškerou pochybnost, která by mohla ve vaší mysli vzniknout. Proto označí všechno možné od jedinečných fyzických rysů přes odkaz na způsob, jak zemřely, až po přezdívku nebo třeba specifický šperk - cokoli, co je zapotřebí k tomu, aby vám daly najevo, kdo jsou. Čím méně máte předpojatých myšlenek o tom, jak a čím by se „měly" identifikovat, tím to pro vás bude lepší. Kdyby například Lindsay trvala na tom, že svého otce pozná jedině podle něčeho, co se týká buď rybaření, nebo jeho nejoblíbenějšího mužstva New York Yankees, byla by přišla o nádherné setkání.

2. Jsou to oportunisti, tedy bytosti, které využívají příležitosti. Když na ně myslíte nebo jste prostě v takovém rozpoložení mysli, které je příznivé pro to, abyste je *vní*-rnali, hned se chopí možnosti vás navštívit. Když se Lindsayin otec objevil, mluvily jsme zrovna o Druhé straně. Kdykoli hovořím k nějakému publiku, vidím skutečně kolem každé osoby v sále dav duchů. Není to jenom proto, že vědí, že já je vidím, ale také proto, že jsou moji posluchači otevření a ochotní přijímat nejrůznější nabízející se duchovní možnosti a zážitky: Jak říká Francine: „Když zazvoní zvonek, běžíme všichni otevřít." Nemohu ani spočítat množství lidí, kteří za mnou po přednášce přišli a ptali se mne, kdo byla ta vysoká, tmavovlasá žena, která stála se mnou na pódiu. Francine i ostatní sestoupivší duchové včetně našich milovaných milují pozornost, a mně to vůbec nevádí, pokud nemáme na sobě stejné šaty.

3. V podstatě všichni přicházejí se stejným cílem: Chtějí, abychom věděli, že se jim daří dobře, že jsou s námi, a že nejsou nejsou mrtví, ale že jsou živější než kdykoli dřív.

Náhodou si myslím, že právě tohle je ta nejsenzačnější novinka, ve kterou kdy můžeme doufat, a proto nikdy nedokážu při seanci jen tak přejít nějaké obvyklé zjevení. Říkám pak svému klientovi například: „Kolem vás se pohybuje velmi drobná starší žena s velkýma šedýma očima a hlubokými dolíčky ve tvářích." A on třeba se zíváním odpoví: „Aha. To je moje matka. Tak získám to povýšení v práci, nebo ne?" A nebo řekne: „A tak. To je moje matka. Zeptejte se jí, proč nechala toho Studebakera Bobbymu, když věděla, že o to auto tak stojím." No tak ouha! Někdo, koho jste milovali, je tady, aby vám nabídl absolutní důkaz, že už se nikdy nemusíte bát smrti, a vy byste si raději povídal o práci? Nacházíte se skutečně v přítomnosti Druhé strany, a vaše první otázka je proč Bobby dostal Studebakera?

Během sezení se objevuje jiná častá a mystifikující konverzace: Některý klient mne žádá, abych ho spojila se zesnulým strýčkem Dickem. Místo něj vidím po jeho boku ženu, která je zjevně připravená a dychtivá popovídat

si s ním. Podrobně ji popíší. A klient trochu netrpělivě řekne: „Ale to není strýček Dick.“ Bez legrace. „To je teta Dorothy. Nikdy jsem ji neměl moc rád. Chci mluvit se strýčkem Dickem.“

No prosím.

Zesnulý příbuzný, kterého dobře poznávají, se objevil z Druhé strany s božskou znalostí, jakou si tady ani neumíme představit, a oni si budou vybírat, kdo to je? Pro nás je jakákoli návštěva z Druhé strany ctí a vyznamenáním. Nestěžujme si, raději naslouchejme!

Co když teta Dorothy přišla, protože vám chce něco říci?

Co když vám nese vzkaz od strýčka Dicka, nebo od jiného zesnulého přítele nebo člena rodiny? Co když se vám chce omluvit za to, že byla tak lakomá, nebo podrážděná, nebo vulgární, nebo cokoli jiného, proč jste ji neměl rád, když byla naživu? Co když vám nechala několik set dolarů ve staré krabici od bot a zapomněla se o tom zmínit ve své poslední vůli?

Pokud jde o strýčka Dicka, existuje několik důvodů, proč možná není k maní. Jak uvidíme v kapitole o zakletí á místech, kde straší, možná ještě nepřešel na Druhou stranu. Možná, je znovu v děloze a čeká, až se narodí ve své nové inkarnaci. Rozhodně s vámi nezačne klábosit rovnou z lůna, a jestli začne, pak Bůh pomáhej té ženě, která jej v sobě nosí.

Někdy dojde k určitému zpoždění, než vás milovaná bytost může začít navštěvovat. Může se to stát po traumatické smrti, nebo když ta milovaná bytost prostě nechce odejít ze světa. Můj tatínek například, i když byl ke konci už hodně nemocný, mne nechtěl opustit. Taky byl pevně rozhodnutý, že bude sledovat, jak poroste jeho pravnučka Angelia. Už byl osm měsíců mrtvý, když se konečně objevil. Ohlásil se hraním na starou hudební skřínku, kterou mi kdysi věnoval, a probudil mne z hlubokého spánku.

Někteří k odchodu neochotní a nerozhodní nebo náhle osvobození duchové přejdou na Druhou stranu prostě krásně. Jiní projdou bezpečně tunelem světla, který znamená přechod do jiného rozměru, ale pak mají určité obtíže s přizpůsobením. Bytosti na Druhé straně jsou plně připraveny jim pomoci. Některé duchy provedou souborem orientačních studií a činností, zejména takových, které se oněm duchům zdály uvolňující a příjemné na zemi, ať je to rybaření, zahradničení, návštěvy baletních nebo operních představení, turistika, plavání, čtení, malování, sochaření, nebo cokoli jiného. Jiní, což byl právě případ mého otce, jsou zabalení do jakési „kukly“ nebo ponořeni do hlubokého, očištného spánku, v němž pod dohledem spočívají, dokud jejich duch v zásadě neprospí to stažení ze života v rozměru, který právě opustili. Podle Francine a velkého počtu jiných duchů, se kterými jsem „zakuklení“ probírala, se dá obtížný přechod přirovnat ke stavu, kdy se člověk příliš rychle vynoří z příliš velké hloubky. Pokud vím, takový přechod může trvat maximálně několik měsíců, což je v duchovním světě méně než okamžik. Když se můj otec konečně objevil a já se zeptala, proč mu to tak dlouho trvalo, protože se mi po něm během těch osmi měsíců truchlení tak hrozně stýskalo, odpověděl: „Jak to myslíš? Vždyť jsem zrovna odešel!“

Přiznám se, že i když vím, že na nás po ukončení života čeká neskonalejší radost, skutečně truchlím, když zemře někdo, koho mám opravdově ráda - netruchlím kvůli nim, ale kvůli sobě. Jsem sobecká, a musím se s tím člověkem rozloučit, a to já nenávidím. Věřím, že cokoli nám pomůže prokousat se procesem truchlení, je správné. Jestli vás utěšuje návštěva u hrobu, pak to v každém případě dělejte. Ale prosím vás, nenavštěvujte hřbitov kvůli té milované bytosti, kterou jste ztratili. Není tam. Pravděpodobně pojedje na ten hřbitov s vámi, a pojedje s vámi taky zpátky domů, bude si přát, abyste nenechali všechny ty krásné květiny tam, kde se z nich mohou radovat jen ti, kdo přinášejí květiny na hroby *svých* milovaných. Nikdy jsem neslyšela, že by si nějaký duch stěžoval, že má špatnou velikost náhrobního kamene, nebo že hrob někoho jiného tam na kopci má daleko lepší vyhlídku než jeho. Nic z toho, co tady děláme, se nemůže měřit s mramorovými sochami a vyhlídkami na Druhé straně. Ti mrtví budou stejně poctěni, když zůstanete doma a dáte ty květiny vedle jejich fotografie nebo nějaké památky na ně.

Když mým klientům někdo zemře, je u nich obvyklým zdrojem bolesti lítost nad nějakou nedokončenou emocionální záležitostí. „Náš poslední rozhovor byla vlastně hádka...“ „Nikdy jsem jí neřekl, jak je mi to líto...“ „Bojím se, že ani nevěděl, jak moc ho mám ráda...“ „Ani jsem se s ní nerozloučila.“ Slova se **slyší**, ale naléhavá bolest výčitky je pořád stejná - a zbytečná. Nezapomeňte, že na Druhé straně neexistuje nic takového, jako je nevědět. Nic takového, jako je protivenství, nemůže existovat v dimenzi, plně bezpodmínečné boží lásky, a v Životním náčrtu, který si ten váš milovaný člověk vytvořil, než se narodil, není nic takového, jako neukončená emocionální záležitost. Ale jestli to uleví vašemu srdci a pomůže vám to k zahojení ran, řekněte jim teď cokoli, o čem si myslíte, že zůstalo nedokončeno a nevyřčeno - oni vás uslyší.

Když už mluvíte k těm zesnulým, které jste měli rádi, nezapomeňte ani ha domácí zvířata. Mezi zvířaty na Druhé straně jsou všichni domácí miláčci, které jste kdy měli v tomto i ve všech ostatních minulých životech, a dávají tam na nás pozor s toutéž čistou a trvalou loajalitou, jakou nám věnovali za života. Jeden ze slibů, které jsem dostala od Francine, a který mám nejraději, se týká toho, že až dorazíme na Druhou stranu, naši Duchovní průvodci a zesnulé bytosti nám drahé budou mít co dělat, aby se k nám vůbec dostali přes všechna ta zvířata, která radostně čekají, aby nás přivítala doma. Špatně zacházet se zvířaty tady na zemi znamená špatně zacházet s některými ze strážných andělů, které nám dal . Bůh. Není to jen urážka, je to skoro jako kdybychom se sami střelili do nohy — duchovně si nemůžeme dovolit ponižovat duchovní dokonalost, která mezi námi žije.

Zemřelí lidé, které jsme měli rádi, se k nám mohou vrátit na návštěvu snáze, než naši Duchovní průvodci, prostě proto, že byli v naší dimenzi nedávno a mají pohotovější přístup ke zkušenosti s přechodem z naší strany na Druhou stranu. Tady na to máte příklad. Před několika lety se mi podařilo podpálit v kuchyni nějaký omastek. (Jen se mě na nic neptejte.) Jako idiot jsem se pokoušela uhasit oheň a přitom mi ušlo, že vdechuji příliš mnoho kouře, dokud mi neprolétlo hlavou poznání, že se dusím. V panice jsem lapala po dechu a pokusila jsem se doběhnout k posuvným proskleným dveřím na balkon. Byly asi pět metrů od kuchyně, a vzpomínám si, jak mi došlo, že je to příliš daleko, a že tam nedoběhnu. Začala jsem ztrácet vědomí. A právě v tu chvíli mne někdo strčil zezadu obrovskou silou a byla jsem odhozena směrem dolů a dopředu na čerstvý vzduch na balkoně. Jak jsem tam tak ležela na břiše a zhluboka a vděčně se nadechovala, do zorného poje mi přes rameno spadl pramen zlatých vlasů. Bylo to jen okamžik předtím, než jsem ucítila, jak ze mne mizí váha té síly, která mne zachránila. Když jsem se o chvíli později posadila, byla jsem na balkoně sama a zírala jsem na slábnoucí proužek kouře z ohně, který v té chvíli už sám dohořoval.

Protože Francine má vlasy černé jako havran, věděla jsem, že zásluhu za svou záchranu nemohu připisat jí, a tak jsem si myslela, že to byl někdo z mých andělů. Šokovalo mne, když mi Francine řekla, že ne, že tou hrdinkou byla ve skutečnosti má milovaná babička Ada Coilová, která byla až do své smrti před třemi desítkami let mou inspirací a nejbližší přítelkyní. Protože já jsem zkrátka já, tak jsem jí oponovala. Už jsem se tisíckrát pokusila dokázat, že se Francine mýlí. Mé skóre v tomto úsilí je čistá nula, ale tentokrát už jsem si myslela, že jsem ji dostala. „Nemohla to být babička Ada, Francine. Ta přeci měla bílé vlasy, pamatuješ?“ A pak jsem si vzpomněla, že babičce Adě zbělely vlasy až v těch úplně posledních letech života, a že předtím byly zlatě plavé, včetně doby, kdy jí bylo třicet. Třicátka je přesně ten věk, který máme na Druhé straně, odkud má babička přispěchala, aby mi zachránila život.

Ale jen tak mimochodem, nespleťte se a nepovažujte tuto historku za typické objevení milované osoby v tomto rozměru. Ve většině případů se nám totiž objevují v tom věku, v jakém jsme je viděli naposledy, abychom je bez nesnázi poznali. Tohle byla ale náhlá nutnost, něco jako událost typu „přijďte tak, jak jste.“ Babička Ada neměla čas změnit se ze své třicetileté podoby na Druhé straně ve starou paní, kterou byla, když opustila tento život - jedině, na co měla čas, bylo dostat se sem.

Je také důležité, abych vám řekla, že když k téhle události došlo, moje babička už byla velice dlouho „pryč.“ Mé klienty často překvapí zjištění, že milovaná osoba, která zemřela před nějakými padesáti nebo šedesáti lety, je pořád ještě s nimi. Předpokládají, že buď už na ně po všech těch letech zapomněla, nebo že už se vrátila zpět na zem v jiné inkarnaci.

„Zapomenout“ je na Druhé straně vyloučená věc. Duch, který tam přejde, má okamžitý přístup ke každé vzpomínce z každého života, ke každému zážitku a ke každé osobě, kterou měl na této zemi rád. Vlastně není vůbec nic neobvyklého, když nás ve snu navštíví lidé, které jsme měli rádi v minulých životech, a které si dokonce ani vědomě nepamätujeme. A protože tam čas nemá žádný význam, celá ta desetiletí, která možná uplynula od doby, kdy jsme se s nimi rozloučili, jsou z jejich hlediska jen pár vteřin dlouhá. Takže ne, nezapomněli na nás, a nikdy nezapomenou.

Pokud jde o možnost, že milovaný člověk už za námi nemůže přijít, protože se vrátil na zem v novém životě, není to pravděpodobné. Existují okolnosti, na které se podíváme v dalších kapitolách, za kterých jdou duchové hned po smrti zpět do dělohy. Ale pro většinu z nás platí, že pokud se skutečně rozhodneme vrátit se v jiné inkarnaci — a máme skutečně možnost volby; která závisí na naší potřebě získat zde více zkušeností, jak naše duše dělá pokroky — pak trvá na Druhé straně typická „přestávka“ mezi jednotlivými životy v průměru 100 let.

Než se rozhodnete, že vaši milovaní, kteří zemřeli, vás přestali navštěvovat, nebo že s tím dokonce ani nikdy nezačali, podívejte se, prosím, na kapitolu Zakletí lidé a místa, kde straší.

Duchové mají tolik možností, jak se pokusit upoutat naši pozornost a prostě říci „Jsem s tebou“, že je snadné jejich signálů si ani nepovšimnout. Nemusíte mi to věřit. Jen mějte oči, uši a mysl otevřené. Nekonečná láska a ujištění vás obklopují každou vteřinu, čekají, až si jich povšimnete a podělíte se s nimi o radostnou pravdu, že skutečně taková věc jako smrt neexistuje.

NÁVŠTĚVA NA DRUHÉ STRANĚ

Existuje jednoduché cvičení, které vám umožní setkat se s Druhou stranou kdykoli si budete přát. Trvá jen několik minut. Můžete požádat o setkání se svým Duchovním průvodcem, nebo s někým, kdo zemřel. Přivítejte ale kohokoli, kdo se objeví. Před pár dny mě navštívil duch osoby, která se představila jako Lena. Neměla jsem vůbec ponětí, kdo to je. Později jsem si překontrolovala genealogické záznamy a zjistila jsem, že to byla moje pra-pra-pra-pra-prababička. Chcete si vzít na svědomí, že se vám představí jeden z vašich předků, a vy mu řeknete, aby koukal zmizet? Jen proto, že jste o něm v životě neslyšeli?

Uvolněte se, pohodlně se usadte a uvolněte a *otevřete* mysl. Zavřete oči.

Blížíte se k velikým, zářícím mosazným dveřím. Jsou překrásné zdobené a pokryté komplikovanými rytinami a jsou to ty nejkrásnější dveře, jaké jste kdy viděli. Uprostřed každého křídla je velký mosazný kruh. Cítíte v dlaních, jak chladivý je ten hladký, vyleštěný kov, když kruhy uchopíte, zatáhnete za ně, snadno ty těžké dveře dokořán otevřete.

Za dveřmi je oválná místnost. Je poklidná a jako kdyby vás objímala. Cítíte se tu v bezpečí, zbaveni tíže, zhluboka vdechujete čerstvý vzduch a sestupujete po třech, schodech do velké místnosti.

Podlaha je z tvrdého dřeva a jsou na ní bílé koberce měkoučké jako obláčky. Jak po nich pomalu kráčíte, hladí vám a konejší bosé nohy. Místnost vyhrívá oheň, rozdělaný ve velkém krbu ze šedého kamene. Klenuté okno sahá až ke stropu. Je pootvěřená a mořský vánek jim jen slabě proudí dovnitř a lehoučce pohupuje tenoučkými bílými záclonami. Vedle okna je velké 'bílé koncertní křídlo, v němž se odráží pastelové barvy západu slunce. Okolo vás září svíčky a ve vzduchu rozpoznáváte náznak vůně jasmínu.

Před vámi vedle sebe stojí dvě židle. Nohy mají vyřezané ze dřeva, sedadla potažená bílými brokátovými potahy. Vsaďte se pohodlně do té nalevo. Židle po vaší pravici zůstane prázdná. Pomalu zklidněte dech. Prohlédněte si pokoj. Postupně vás naplní vědomí, že takhle klidní, mírumilovní, zdraví, živí a spokojení jste se snad ještě nikdy necítili.

Požádejte Boha, aby vás obklopil bílým světlem. Okamžitě ucítíte, jak se teplo jeho všemocné, bezpodmínečné lásky rozprostírá kolem vás i ve vás, až se nakonec toto světlo stane vosí součástí. Poznáte, jaká je to radost, když vás někdo miluje.

Na prázdné židli vedle vás najednou zachytíte malý pohyb. Nebojíte se; víte, že žádná temnota ani nic jiného, co by vám mohlo ublížit, se nemůže přiblížit k božskému světlu, které vás chrání.

Ta osoba vedle vás čeká. Je trpělivá, klidná a otevřená. Její přítomnost je pro vás požehnáním.

A nakonec začnete potichu mluvit...

Někdy bude tou osobou člověk, kterého poznáte, drahý přítel, který zemřel, nebo zesnulý milovaný člen rodiny. Mluvte s ním, ale nezapomeňte naslouchat. I kdyby vám měl říci jenom: „Jsem tady a mám tě rád," je to nádhera, když to slyšíte od někoho, o kom jste si mysleli, že ho už nikdy neuvídíte.

Když to není někdo, koho znáte, zeptejte se na jméno. Jestli vám ho hned nerekne, nic se neděje. Mluvte dál, ptejte se a poslouchajte. Během hovoru vám jistě poví, proč přišel nebo přišla a co vám chce říci, a dříve nebo později odhalí i své jméno. Možná to bude nějaký váš předek, možná vás Duchovní průvodce, možná někdo, kdo vám nese vzkaz od milované osoby. Chcete-li na tomto cvičení dále stavět, požádejte někoho z přátel, ať posedí při vás. Po cvičení sepište podrobný popis osoby, která vás přišla navštívit, přeložte papír tak, aby ho přítel či přítelkyně neviděla, a požádejte ho nebo ji, aby vám osobu, o kterou se jednalo, popsal. Udiví vás, jak často se jejich popis shoduje s tím, který jste si zapsali.

Možná pocítíte pokušení připsat výsledky tohoto cvičení „pouhé představivosti." Jen tak na okraj, moje Duchovní průvodkyně říká, že *představivost* je jedno z nejhorších slov v našem slovníku, protože je to velice vhodná a krotká výmluva, používaná pro zastírání nebo zlehčování mnoha skutečných zážitků, jimž bychom měli věnovat pozornost.

A co jestli to skutečně „pouhá představivost" je? Ty pocity klidu, míru a blaženosti, jež po cvičení budete mít, budou velice reálné.

A na druhou stranu, co když to není jen... ?

Nikdy nejsme sami. Všude kolem nás existují důkazy pomoci z Druhé strany a důkazy o věčném životě našeho ducha. Stačí naučit se je rozpoznávat.

-2-

KAŽDODENNÍ KOUZLA A ZÁZRKY-

OBJEVOVÁNÍ A VYTVÁŘENÍ RADOSTI VE VAŠEM ŽIVOTĚ

Každý den žijeme mezi kouzly a zázraky a všichni máme moc je tvořit. Jestli už to je nějaký ten pátek, kdy jste naposledy přemýšleli o kouzlech a zázracích, nebo jestli jste to vzdali a už na ně nevěříte, tak seberte odvalu. Kouzla a zázraky nezmizely, to jen my jsme je dočasně ztratili z dohledu. Vnášejí do života radost, naději a pocit vzrušení.

Část toho, co nás oddělilo od kouzel a zázraků, je pouze rysem postupu lidské povahy — když něco vidíme příliš často, zapomeneme, jak je ro zvláštní. Kdyby se nám jednoho rána za rozbřesku objevil na dvorku jednorožec, cítili bychom to jako požehnání. Kdyby se nám se železnou pravidelností objevovalo na dvorku každé ráno stádo jednorožců, asi bychom zavolali Společnost pro ochranu zvířat, aby si je přijeli odvést, aby nám nepodupali trávník. Kdybychom byli jednou svědky toho, jak se lidem Rudé moře rozestupuje pod nohama, zůstalí bychom v úžasu stát beze slova. Po dvou či třech týdnech rozestupování Rudého moře bychom potlačovali zívání a sahalí po dálkovém ovládní, abychom se podívali, co dávají jiného. Takže kouzla a zázraky z našeho života nezmizely. Jsme jimi obklopeni.

Od životních kouzel a zázraků nás odděluje také destruktivní pocit viny. Řekla bych, že asi tak osmnáct ze dvaceti klientů, s nimiž mluvím, je stravováno pocitem viny, který se stává mocnější silou, než kdy může nějaké kouzlo nebo zázrak být. A tak se musíme obrátit na svůj pocit viny a zbavit se ho. Jestli jste někdy řekli nebo udělali něco, o čem víte, že to někomu ublížilo, vystupte, převezměte za to odpovědnost, omluvte se a aktivně se snažte to odčinit. (Říci jen : „Je mi to líto," to není k ničemu, pokud neexistuje nějaké jednání, které to dokáže.) Jestli jste řekli nebo udělali něco, co jinému člověku ublížilo, a můžete čestně prohlásit, že jste to skutečně neměli v úmyslu, omluvte se a *nechte to už být* Neříkejte mi, že to není tak jednoduché. Je, pokud si chcete

přestat zahrávat se svou vinou, jako kdyby ve vašem životě hrála nějakou pozitivní roli, a správně ji identifikujete jako ztrátu energie a nepřítel ducha, kterým vina skutečně je.

Je samozřejmé, že v životě plném chyb, jaký jsem vedla, jsem k téhle vědomosti musela přijít vlastní, tvrdou zkušeností. Dokonalým příkladem je smrt otce. S tatínkem jsme se navzájem zbožňovali a během jeho posledních dní jsem se téměř nehnula od jeho postele. Poslední den jsem vyšla na malou chvíli z pokoje, abych si protáhla nohy a napila se vody. A zatímco jsem byla pryč, zemřel. Zármutek nad tím, že jsem ho ztratila, ještě ztížil pocit viny, že jsem s ním nebyla, když naposledy vydechl, pocit, který mi přinášel úplnou agónii. Měla jsem zůstat s ním, a ne se jít napít. Neměla jsem to být ze všech lidí právě já, kdo měl zůstat při něm a držet ho za ruku, když se vydal na cestu Domů? Až po dlouhé době jsem byla schopna získat dostatečně velký odstup a položit si tu *pravou* otázku: Měla jsem v úmyslu nebýt s ním, až bude umírat? Rozhodně ne. A tehdy jsem se jednou provždy naučila postavit se svému pocitu viny. Pokaždé, když se mi v hlavě ozve negativní hlas a říká: „Mohla jsem...“ nebo „Měla jsem...“ Ovládnou se a donutím pozitivní hlas, aby se do toho vložil svým hlasitým: „Dost!“

Je to jednoduché a funguje to. Jestli jste záměrně někomu způsobili bolest, napravte to. Pokud jde o bolest způsobenou nechtěně, křičte na sebe v duchu „Dost!“ Křičte na sebe od chvíle, kdy vás provinilý pocit napadne, a křičte tak dlouho, dokud vás fakt, že na vás někdo křičí, neunaví natolik, že už si ty provinilé myšlenky ani nepustíte do hlavy.

A pak můžete všechnu tu energii, kterou jste dříve vyplýtvali na pocity viny, převést v základní prvek, kterým na maximum zvětšíte svou šanci na každodenní kouzla a zázraky -na to, abyste se naučili mít sami sebe rádi. Nemít rád sebe znamená nemít rád jedno z Božích stvoření. Znamená to pochybovat o vlastní síle, ještě než jste se ji pokusili použít, a věřit, že nejste hodni kouzel a zázraků, které pro nás Bůh má.

Možná, že vás od malička učili, že mít rád sám sebe je něco patného, že je to sobecké a ošklivé, a že byste se měli stydět, když vás něco takového napadne. Je pravda, že mít rád sám sebe nesmí znamenat považovat se za něco víc, než jsou ostatní. To skutečně je sobecké a ošklivé. Rozhodně se nepřimlouvám za svět plný nadutých lidí. Mít sám sebe rád znamená zacházet se sebou s úctou. A obklopotvat se lidmi, kteří se k vám chovají dobře a s úctou.

Nejrychlejší způsob znovuobjevení lásky k sobě je napsat si seznam všeho toho, čím nejsem. Jde to snáze a přirozeněji, než sepsání seznamu komplimentů, a má to tentýž efekt. Například *nejsem* nečestná, *nejsem* lakomá, nikoho neodsuzuji, *nejsem* zbabělá, *nejsem* nezodpovědná matka a babička, *nejsem* malicherná, atd. atd. Co nejste vám pomůže definovat, co jste, a taky vám to dá představu o vašich dobrých vlastnostech, na nichž byste rádi dál pracovali, aby váš seznam „Co nejsem“ mohl dál růst a přidávat další položky do seznamu „Co jsem.“

Pravidelně kontrolujte to, čemu tu říkám determinismus. Je to ta směšná přehrada předpokládaných „skutečností“, které o nás říkají ostatní většinou v dětství a mládí, a které nás omezují. Pokud si nedáme pozor, mohou tyto „skutečností“ nespravedlivě předznamenat, co opravdu jsme. Dovolte, abych se s vámi podělila o pár svých nejoblíbenějších „skutečností“, abyste viděli, co mám na mysli:

- „Na technické věci jsi beznadějná.“
- „Jasně, že jsi tlustá - máme to v rodině.“
- „Nikdy jsi neuměla hospodařit s penězi.“
- „No, tak nejsi v manželství šťastná. Nestěžuj si. Máš štěstí, žes vůbec někoho našla.“
- „Vůbec mě nepřekvapuje, že je ti tak často špatně. Vždycky jsi byla nezuživé dítě.“
- Jedno ze zaříkadel mé matky: „Už se s tím vyrovej, Sylvie. Ta hezká v naší rodině je tvoje sestra Sharon. Ty jsi zase skutečná osobnost.“
- Jedné mé přítelkyni někdo řekl, že může vzdát svůj sen o dlouhých vlasech, protože jí vlasy prostě nikdy nenarostou.
- Muž, kterého znám celý život, se až do dospělosti potýkal s malou sebedůvěrou poté, co mu kdysi tatínek nedovolil, aby se účastnil dětských přeborů, protože „nemá v těle ani jedinou buňku na sport.“
- Jedna žena, se kterou jsem pracovala, nosila denně červenou barvu i přesto, že — upřímně řečeno — v ní vypadala příšerně. Konečně jsem přišla na diskrétní způsob, jak se jí na to zeptat. Řekla mi, že červenou nenávidí a už léta se jí z červených věcí dělí špatně, ale když byla malá, někdo jí řekl, že jí červená sluší.

Udělejte si seznam. Napište si každé slůvko determinismu, které vám okolní lidé kdy řekli. Pak ten seznam roztrhejte na kousky a hoďte ho do smetí. Tam ostatně patří..

To vy *sami* předurčujete, kdo jste. Vy rozhodujete, co umíte a neumíte, můžete a nemůžete, v čem vypadáte dobře a v čem ne, kde chcete nebo nechcete žít, jaké jsou a nejsou vaše priority, v co věříte a v co ne, a jaké máte skutečné meze. Všichni máme své hranice. Ale platí, že je určujete vy, nikdo jiný. Já například měřím přes 170 cm, takže by bylo óde mne pitomé, kdybych trvala na tom, že se budu pokoušet o kariéru žokeje. Nedokážu udržet notu, tak proč bych si měla připravovat neustálé odmítání tím, že bych se hlásila na konkurzy do opery? Důležité je, že to *já* říkám, že ze mne operní zpěvačka nebude, a že nedovolím nikomu jinému, aby to rozhodl za mne. A taky bych si nepřála jít životem s pocitem, že jsem selhala, kdyby se byli moji rodiče pevně rozhodli, že budu zpívat v opeře. Očekávání, která musíte splnit, jsou jen jinou formou determinismu, a jako taková jsou stejně nepřijatelná.

TVRZENÍ A UTVRZOVÁNÍ

Jedním z nejdůležitějších klíčů k omezení nejistot a vytvoření zvyku mít se rád je použití tvrzení nebo utvrzování. Jednoduše vyjadřujeme slovy to, co upřímně chceme a kdo upřímně chceme být. Pak tato slova opakujeme tak dlouho, až je naše podvědomá mysl přijme jako fakt, takže se podle nich budeme i chovat. Tím, že se v tom budeme utvrzovat, můžeme se pomocí myšlení stát zdravější, silnější, pozitivnější, hezčí, laskavější, trpělivější, odvažnější, můžeme si více věřit - prostě cokoli, co nám pomůže, abychom měli sami sebe raději. Náboženství a literatura poskytuje mnoho krásných tvrzení a v příloze na konci této knihy najdete několik, která mám nejraději. Neváhejte a vytvořte si svá vlastní. Jestli jste jako já, platí o vás taky, že když se něco naučíte nazpaměť, ztrácí to při častém opakování význam. Hrozně nerada to přiznávám, ale nedokázala bych čestně říci, že jsem nikdy nesklonila hlavu v modlitbě a přitom třeba nepřemýšlela, kde ta paní vedle mne koupila ty boty. A tak se naučte každému tvrzení, které vás oslovilo a souzří s vaší duší. Ale vaše vlastní utvrzování, ať už ho z hloubi srdce vyslovíte nahlas, nebo jen v duchu, bude působit stejně dobře, jako cokoli napsaného.

Jestli nevíte, jak si vytvořit vlastní tvrzení a utvrzování, vzpomeňte si na determinismus a na ta „negativní tvrzení“, která jste přijali jako pravdu. Naučili jste se jim věřit, protože jste je slyšeli tak často, že? A stejně se můžete naučit věřit jejich přesnému opaku, když ho uslyšíte stejně často. Tak, jako umíte zjistit, co jste - objevením toho, co nejste, i vaše první tvrzení může být protiútokem na cokoli negativního.

Třeba i od vás, od vás na prvním místě. *Nikdy* se neshazujte, ani v žertu. Už žádné: „To jsem ale hloupej.“ „Jsem tlustá.“ „Jsem nešikovný,“ nebo „Jsem ošklivá,“ ani „Jsem moc malý,“ ani „Jsem moc velká,“ ani žádný tvar věty, začínající na „Neumím“ nebo „Nedokážu.“ Místo toho si stokrát denně řekněte: „Ve spoustě věcí jsem opravdu moc dobrý“ a „Je v mých silách mít postavu, jakou budu chtít“ a „Jsem půvabná“ a „Jsem přitažlivá,“ a hlavně - „*Dokážu*“.

Pokud vás okolí ponižuje nebo dělá něco, co jakkoli podřívá vaši sebeúctu, nehrajte s ním jeho hru.

Urážlivá slova a ponižující chování je nepřijatelné. Být v blízkosti někoho, kdo způsobuje, že k sobě chováte nedobré pocity, může nadělat víc psychické škody, než si vůbec dokážete uvědomit. Nezapomeňte, že jsme všichni na světě proto, abychom se utkali a vyrovnali s protivenstvími - ne proto, abychom protivenství, přijali, přivínili k sobě, pozvali si ho domů a uvařili mu večeři.

Vzpomeňte si na to přísné „Dost!“ To, které na sebe křičím, když začínám upadat do pasti pocitů viny? To je to pravé „Dost!“, které chci, abyste křičeli pokaždé, když vás někdo urazí. A ať už jste udělali cokoli, nestůjte tady a neobhajujte se a nehádejte. Neexistuje nic hloupějšího, než se s někým hádat zda jste, nebo nejste hloupý, tlustá nebo ošklivý. Nejste ani jedno, ani druhé, ani třetí, tak proč prokrísta byste se měli nechat vtáhnout do hádky o něčem, co nejste? Kdyby najednou někdo vstoupil a řekl: „Ty jsi žirafa!“, strávili byste jedinou vteřinu snahou ho přesvědčovat, že žádná Žirafa nejste? Ne. Odpověděli byste: „To je směšné,“ a šli byste pryč. (A pak, jak doufám, byste začali vážně přemýšlet o tom, proč byste se měli stýkat s někým, kdo si myslí, že jste žirafa.) A tak chci, abyste k tomu neslyšnému „Dost!“, které budete křičet po každé urážce, ještě připojili: „To je směšné,“ ať už potichu, nebo nahlas, a abyste šli pryč.

A hlavně, vytvořte si návyk, že každou urážku, které se na vás někdo dopustí slovy nebo činy, budete hned neutralizovat utvrzením, které si budete tak dlouho znovu a znovu opakovat, dokud mu neuvěříte s větší jistotou, než s jakou byste kdy mohli o sobě uvěřit čemukoli urážlivému. Pokuste se nahradit urážky a protivenství pozitivními tvrzeními a budete udivení otevřeností ke kouzlům a zázrakům, kterou si vytvoříte.

Existuje logický, ale často přehlížený důvod, proč utvrzování funguje. Je to přímá komunikace s naší duchovní složkou, a ta se svými věcnými vědomostmi a moudrostí *vždycky rozpozná pravdu a rezonuje s ní*. Jak poznáme, že jsou naše utvrzování pravdivá? Protože bez ohledu na podrobnosti, které do nich zahrneme, a na přesné formulace, které použijeme, jsou utvrzování pozitivním uznáním naší posvátné hodnoty dítek Božích. Jsou životně důležitou potravou pro naši duši a bezprostředním kouzelným a zázračným způsobem, jak se usmát na Boha uvnitř nás a jak pocítit, že i on se na nás usmívá.

DOPISY VESMÍRU

Účinným způsobem, jak vaše utvrzování a nejhlubší přání posílit, je sepsat si je ve formě dopisu, který adresujeme vesmíru. Můžete je adresovat Bohu, vesmíru, vašemu Duchovnímu průvodci, andělovi — komukoli, kdo působí, že se cítíte nejintimněji spojeni se svou vlastní božskou silou. Zahrňte do svého dopisu celé spousty pozitivních tvrzení a utvrzování, abyste si připomněli, jak moc si zasloužíte to největší požehnání, které život může nabídnout. Bohu to připomínat nemusíte, ten dobře ví, jak moc si to zasloužíte, ten jen čeká, až na to přijdete vy. Pak napište konkrétně všechno, co skutečně chcete (ten, kdo řekl: „Buďte opatrní, co chcete, protože se může stát, že to dostanete!“), ať už to byl kdokoli, dobře věděl, o čem mluví). Ujistěte se, že v tom dopisu jsou opravdu všechna vaše fyzická, emocionální a duchovní přání, protože ten nejspokojivější život je rovnováha všech tří. Až je budete sepisovat, zavažte se, že splnění těchto přání věnujete opravdu značné úsilí. Bůh skutečně pomáhá těm, kdo si pomáhají sami, a nikdo z nás nemůže jen tak ležet na kanapí a nechat si všechno, co chce, přinést na tácu až pod nos. Až dopis dopíšete, udělejte si kopii a uložte si ji do trezoru nebo na nějaké nesnadno dostupné místo. Originál pak spalte. Ne proto, aby se mohl popel vznášet k Bohu, ale proto, abyste mocnou energií ohně znásobili energii svého dopisu vesmíru. Kopii si nechte půl roku schovanou. Teprve pak si jí znovu

přečtete. Asi vás překvapí, a pravděpodobně váš příští dopis bude obsahovat radu změn. Možná zjistíte, že jste se během těch několika minulých měsíců spojili s vesmírem a vytvořili společně několik kouzel a zázraků.

Jen tak na okraj, energie ohně je jednou z příčin, proč miluji svíčky. Doporučuji vám, abyste jich měli. pořád hodně v zásobě a abyste je často používali, zejména při utvrzování a při psaní dopisů vesmíru. Na celém světě není jediná svíčka, která by měla sama o sobě nějakou vlastní moc. Ale rituál zapalování svíček má moc. Energie zapálených svíček vám pomůže lépe soustředit a zaměřit vlastní sílu a energii. Navíc duchovní svět nevidí umělé světlo, ale všechny jeho bytosti dobře vidí světlo svíček a jsou jím přitahovány jako můry.

Jeden z mých nejoblíbenějších rituálů se svíčkami, a taky jeden z nejsilnějších, je sednout si na podlahu doprostřed kruhu nebo kříže z rozsvícených svíček — jednu svíčku mám u nohou, jednu za sebou, jednu po pravé a jednu po levé ruce - a ponořit se do naprosto uvolněného nebo meditačního stavu. Představuji si bílé světlo ducha, jak mí prozaňuje solar plexus (na vrchní straně žaludku přesně pod hrudní kostí) a září skrze mne na kruh světla, který mne obklopuje. Nechávám ho propalovat se tělem, čistit a hojit ho, a zničit každou negativní věc a pochybnost na cestě tohoto božského bílého ohně. Udělejte si z tohoto jednoduchého cvičení kruhu světla zvyk, třeba na začátku každého týdne, a já vám mohu slíbit, že když si to nacvičíte, skutečně pocítíte, jak do vás z něj proudí síla, takže z kruhu vyjdete obnovení, naplnění energií, a někdy doslova vyléčení.

TVOŘENÍ ZÁZRAKŮ

Všichni máme schopnost uzdravit sami sebe a někdy i jiné.

Nevěřte, že nemoc nebo smrt je boží trest, nebo že jste nějak zklamali a neuspěli, nejste schopni zhojit sebe nebo někoho, koho máte rádi. Bůh nikdy netrestá. Nemoc a smrt jsou součástí vašeho Životního náčrtu. Jak zjistíte v podrobnějším rozboru Životních náčrtů, nejen že si můžeme v průběhu života vybrat, zda pozměníme nemoc a smrt, kterou jsme naplánovali, nebo ne, ale máme také možnost vybrat si z pěti „bodů odchodu“ — což je pět časů, kdy můžeme tuto zemí opustit. Rozhodnutí, která činíme při psaní Životního náčrtu mají hlubší smysl, který nám možná teď uniká, ale kterému jsme kdysi rozuměli a který opět pochopíme, až budeme zpátky Doma na Druhé straně.

Zázraky dokáže dělat kombinace tří prvků — modlitba, víra a potvrzení. Takhle to vypadá;

Bylo mi čtyřicet tři, když jsem došla ke svému třetímu bodu odchodu po velké operaci. Mluvím o tom jako o zkušenosti s prožitkem klinické smrti, ale fyziologicky jsem byla skutečně mrtvá. Zastavilo se mi srdce, tělesná teplota začala klesat, všechny linky na monitorech přístrojů byly rovné. Přesto se kolem mě ozývaly modlitby, víra mi nikdy nechyběla, a nechyběla ani žádnému z lidí, kteří se za mne modlili. Zřetelně si pamatují, jak jsem byla v tunelu, který mířil přímo ke krásnému Božímu světlu, jak jsem byla upřímně šťastná, že tam jdu, když mou duši naplnil ženský hlas vedle mého nemocničního lůžka: „Sylvie, prosím tě, nemůžeš odejít, je tě tu tolik zapotřebí.“

I když se mi moc chtělo pokračovat v cestě za tím světlem dokonalé lásky, věděla jsem, že ten hlas má pravdu. Zbývalo toho udělat ještě příliš mnoho. Neposloužila bych vyššímu dobru, kdybych se chopila příležitosti vykoupit se. Vrátila jsem se v té chvíli, kdy jsem to rozhodnutí učinila, i když jsem jím nebyla nijak nadšena. Můj lékař, dr. Jonathan Kelly, potvrdil později, že má fyziologická reakce na „je tě tu tolik zapotřebí“ byla okamžitá. Srdce začalo okamžitě znovu pracovat, monitory se opět rozblikaly a tělesná teplota mi stoupla pomalu, ale jistě, zpět na normál.

Modlitba, víra a potvrzení. Není žádná pochybnost o tom, že to byl zázrak. Řadu týdnů jsem to nechtěla přijmout a trucovala jsem, ale zázrak to rozhodně byl. Bylo to čistě osobní dojednání mezi mnou a Bohem, které uvedla v činnost má vůle a ochota skutečně slyšet ten hlas, který mi připomínal, že jsem tu *ještě* neskončila, a reagovat na něj.

Možná, že jste před pár lety viděli ten díl pořadu Williama Montela, kde se mne zeptala žena, kterou dva lékaři prohlásili za nevyléčitelně nemocnou, kolik života jí ještě zbývá. Pořád si pamatují, jak jsem se jí podívala do očí a jak jsem okamžitě věděla, že co jí teď řeknu, je pravda: „Ale vy neumíráte.“ Nikdy nežertuji nebo neříkám lidem to, co chtějí slyšet, aby jim na minutku či dvě bylo lépe. Z toho, jak se na mne podívala, bylo okamžitě jasné, že mi v tu chvíli věří. Dovolila mé energetické síle, aby tu její převzala na dostatečně dlouhou dobu, aby toto potvrzení proniklo až do její duše a obklopilo ji. Ještě pořád mi píše, je živá a zdravá.

Modlitba, víra a potvrzení. Další zázrak. Ne zázrak, který jsem vytvořila já, ale rozhodnutí, že tady ještě neskončila, rozhodnutí, které učinila ona, otevřená k Bohu.

Naopak to funguje stejně spolehlivě, věřte mi. Pracovala jsem s více než jedním klientem, kteří trpěli chorobami, o nichž jsem věděla, že nemusí být smrtelné, a taky jsem jim to řekla, ale neměli zájem na tom, abych jim umírání rozmluvila. Neexistuje žádné potvrzení či utvrzování na světě, které dokáže zastavit smrtelnou nemoc nebo smrt v člověku, který už své rozhodnutí s Bohem učinil, a který si to z nějakých vlastních důvodů odmítá rozmyslet.

Vložte energii do modlitby, víry a potvrzení, které pro vaše milované mohou udělat zázraky. Pamatujte si, že neexistuje nic takového, jako je selhání. Máte moc zasáhnout. Jako to udělala ta žena, která seděla u mého lůžka v nemocnici, a jako jsem to udělala já v Montelově pořadu. Ten člověk, kterého milujete, a Bůh, ti mají také své plány. Ať to dopadne tak nebo tak, neexistuje nic takového, jako zbytečná a vyplývaná modlitba, víra nebo

potvrzení. Jaké mocnější doprovodné poselství bychom mohli dát? Jakou silnější naději pro nás samota né? Víťame narození „nového“ člověka a jeho ducha oslavami, žehnáním a přáními všeho dobrého. Proč bychom neměli nabízet stejnou oslavu, když se tento duch vrací zpět Domů?

DÉJA VU - ILUZE JIŽ VIDĚNÉHO

Ale co obyčejnější zázraky? Jakmile si jednou přestaneme zatěžovat mysl pocity viny a determinismem a nahradíme je láskou k sobě a silou utvrzování a víry, budeme mít oči i duše otevřenější ke kouzlu světa kolem nás. Nevysvětlitelné úkazy, stejné jako ti „každodenní jednorožci“ a „pravidelné rozestupování Rudého moře“, jsou tak běžné a obvyklé, že úplně ztrácíme ze zřetele, že jsou tak zvláštní. Nebo jsme možná nikdy ani úplně nepochopili, čím vlastně jsou.

Iluzí již viděného je například prožitek, který se většinou z nás občas přihodí. Když o tomto jevu uvažujeme jen jako o příjemném momentálním rozptýlení, nijak magicky to nevypadá. Ale uznáme-li, že to je to, co to skutečně je - letmé nahlédnutí na Druhou stranu, získá to najednou zcela nový význam.

Existují dva druhy déja: vu. První nastane, když navštívíte určitý dům, město, silnici, cizí zemi, nebo nějaké jiné konkrétní místo, kde jste nikdy předtím nebyli, a najednou zjistíte, že se vám to tam zdá povědomé nebo známé. Někdy zjistíte, že se tam dokonce i bez bloudění vyznáte. Mně se to za dramatických okolností přihodilo během první cesty do Keni v roce 1980. Skutečně jsem říkala našemu průvodci, kde jsou jednotlivé zeměpisné zajímavosti dříve, než mi o nich stačil vyprávět on, a vím, že to nemá nic společného s tím, že jsem médium. Co to vlastně bylo, a co to všichni prožíváme, když nám neznámé místo připadá známé? Je to duchovní vzpomínka na minulý život. My už jsme tam předtím *byli*, jenže to bylo jiné tělo a v jinou dobu. Duchovní vzpomínky jsou většinou zahrabány hluboko v podvědomí, a tak jsou ty momenty, kdy se nám objeví ve vědomí, magickou zkušeností. Jsou to také velmi silné zázračné pohledy na věčnost naší duše.

Zkušenost déja vu platí také o lidech. Všichni známe lidi, kteří nám připadali známí už ve chvíli, kdy jsme se s nimi prvně setkali. Cizinci, u nichž máme pocit, že je známe celý život. Asi jsme je neznali úplně celý život. Ale vsadím se, že když se dlouze zadíváte na každého člověka, který se nějak významně dotkl vašeho života, a když si položíte jednoduchou otázku: „Znal — nebo znala jsem tu osobu předtím?“, překvapí vás, jak snadno dokážete odpovědět ano nebo ne. Mimochodem, nepředpokládejte, že spojení z minulého života vás k nějakému spojení s tím člověkem zavazuje v tomto životě. Možná to byla ve vaší předchozí existenci pěkně otravná postava.

Nebo možná byla minule docela fajn, ale teď se rozhodla vrátit zpět jako děsný pitomec. Nemusíte se pocitem známosti z minulých životů vůbec řídit, jen si ho povšimněte, když se dostaví, a připište ho správně dalšímu okénku, kterými se můžete podívat na svou věčnost.

Některé vztahy z předchozích životů dokonce vklouznou nějakým postranním vchodem do našeho současného života, když je nejméně očekáváme nebo o ně vůbec nestojíme. Moje klientka Margaret přišla do mé pracovny jednoho deštivého odpoledne úplně zničená. Nedokázala ze sebe setřást pocit, že se zlá, panovačná, nedávno zesnulá tchyně pořád vyskytuje kolem ní a pokouší se jí otravovat ještě ze záhrobí. Jak se ukázalo, tchyně byla Margaret skutečně nablízku, ale vůbec ne proto, aby jí trápila, ale aby se jí omluvila za všechny potíže a za bolest, kterou jí celá léta působila. Dokud se tchyně nedostala na Druhou stranu, vůbec si neuvědomila, že byly v předchozím životě Sestry, a že se jí nikdy nepodařilo překonat trvalou soutěživou žárlivost, kterou k sobě v onom životě cítily. Teď to mým prostřednictvím Margaretě sdělovala. Margaret dokázala své tchyni jednou provždy odpustit a najít klid v duši.

Druhý typ iluze již viděného je tak častý, subtilní a zdánlivě triviální, že mu málokdy věnujeme větší pozornost. Zdá se nám, že každá podrobnost toho, co děláme (komu či s kým, v jakém prostředí, co máme na sobě, co si myslíme a co cítíme), nám připadá tak známá, že jsme si jisti, že se opakuje nějaká chvíle z minulosti. Nikdy to netrvá déle, než pár vteřin, a nikdy nejde o významnou událost. Je to jako když si říkáte: „Takhle už jsem jednou seděl, přesně tady, taky takhle jsem se díval na televizi, a taky jsem se takhle natahoval pro sklenici vody, která stála na téže místě na nočním stolku...“ Ve chvíli, kdy si toho povšimneme, pocit zmizí. Není divu, že i neuvědomíme, jak zvláštní věcí tahle iluze již viděného vlastně je. Abychom porozuměli, musíme vědět víc o Životních náčrtech.

Než náš duch vkročí do těla ženy, aby se narodil do dalšího života, sestavujeme si jakýsi jízdni řád nebo náčrt pro Život, který miníme prožít. Tento náčrt obsahuje všechny hrubé črty nového života, i když *svůj* jízdni řád můžeme v průběhu života pozměnit. Jestli se ve vašem Životním náčrtu říká, že věku třiceti dvou let budete účastníkem dopravní nehody, můžete to svým životem pozměnit tak, že v té nehodě někomu ohnete nárazník, místo aby se jednalo o fatální srážku. Jestliže váš jízdni řád jasně prohlašuje „nemoc“ v patnácti, máte možnost ovlivnit, jestli je tou nemocí nachlazení, nebo zápal plic. Nebo třeba řekneme, že se ve vašem náčrtu mluví o tom, že budete „léčitelem“ — a přesně to vás hrozně baví a je to vaše vášeň, jenže nenávidíte studia na medicíně a zběhnete z nich. To vůbec neznamená, že jste na cestě za svou vášní selhali. Na tomto světě existují nejrůznější druhy „léčitelů“ - od sociálních pracovníků k poradcům, kteří se specializují na truchlení při životních ztrátách, od masérů až po kněze, faráře a rabíny, od hasičů a ostatního personálu všech pohotovostních služeb až po dobré přátele a členy rodiny, kteří umějí soucitně naslouchat a mají talent při ošetřování složitých citových situací. V našem životním jízdni řádu je spousta prostoru pro pohyb do stran v širokém rozptylu. Není to úzká stezka s

velmi malou možností výběru, ale široká silnice plná možností.

Do svého plánu si vepisujeme několik záchytných bodů, které nám ukazují, že jsme na správné cestě podle Životního náčrtu. Tyto ukazatele se nám objevují ve formě iluze již viděného. Jsou pro nás tak známé, že předpokládáme, že jsme to už jednou prožili. Ale to, co prožíváme, jsou malé ukazatele z Životního náčrtu, který jsme si vytvořili na Druhé straně, než jsme se narodili. V tomto typu iluze již viděného rezonuje náš duch se zjištěním: „Vzpomínám si na plán, který jsem si sepsal.“ To se odráží z našeho podvědomí do vědomí. V té chvíli naše vědomá i nevědomá mysl získává potvrzení, že jsme dokonale synchronizovaní se Životním náčrtem. Dostává se nám i letmému pohledu na věčnost našeho života na Druhé straně, protože náš duch si svůj Domov pamatuje, uznává ho a touží po něm. Jinými slovy řečeno, iluze již viděného není jen kouzlo, může to být i okamžitý stav blaženosti.

SHODA OKOLNOSTÍ - KOINCIDENCE

Tytéž kouzelné, zázračné, blažené pohledy na ukazatele našich Životních náčrtů se rovněž objevují v jiné velmi běžné formě. Vzhledem k tomu, že si nepamätujeme jejich význam, málokdy jim věnujeme pozornost.

Bez nějakého zjevného důvodu na někoho delší dobu myslíte, a najednou na něj zase po dlouhé době nečekaně narazíte. Zaslouchnete něco o nějaké knize nebo filmu, a najednou se zdá, že kolem vás lidé o ničem jiném nemluví. Plánujete cestu do Anglie a z ničeho nic skoro na každém kroku klopýtnete o nějakou zprávu z Anglie, o náhodnou zmínku o Anglii, o lidi, kteří se právě vrátili z Anglie, o pracovníky obchodů a o pokladní v bankách a o telefonistky s britským přízvukem. Jednou jsem na Westminsterské psí výstavě uviděla nádherného psa, jakého jsem předtím nikdy nezahledla a ani jsem o něm neslyšela. Zjistila jsem, že je to plemeno, které se jmenuje bišonek, a rozhodla jsem se, že už bez něj nemohu žít. Od té chvíle jsem nemohla ujít ani tři bloky, aniž bych potkala dva nebo tři roztomilé bišonky, jak jdou s pá-níčkem na procházku.

Sami jste zažili dost shod okolností. Důležité je, že vás něco napadne, pomyslíte na to, a spíš dříve než později se vám to rovnou před očima stane skutkem. Nebo abych to vyjádřila přesněji, předvídáte maličký ukazatel směru ve svém Životním náčrtu o maličko dřív, než se skutečně objeví. Je to další hmatatelný spojovací článek mezi vámi a božskou věčností, která je dána nám všem.

SYNCHRONICITA

Existuje ještě jedna fascinující příbuzná shody okolností - synchronicita. V češtině jí také říkáme významná nebo smysluplná shoda okolností. Proslavil ji brilantní švýcarský psychiatr Carl Jung. Jung jednoho dne diskutoval se svým pacientem o Egyptě, když mu přes stůl přešel brouk, známý jako egyptský skarabeus. Nazvat to pouhou náhodou nebo shodou okolností by bylo přílišným podceněním pro takové objevení egyptského brouka tisíce mil od místa, kam běžně patří, přesně v tom okamžiku, kdy Jung hovořil o Egyptě. Pro něj to bylo jasným signálem pravdy, že Bohem stvořený vesmír není chaotický nebo náhodný, ale že má svůj řád, vzor, že je dokonalý. Jinými slovy: že je synchronizovaný. Od tohoto slova pak Jung odvodil a razil slovo „synchronicita.“ V zásadě znamená synchronicita obzvláště významnou shodu okolností. Stejně jako Jungův skarabeus vždy obsahuje nějaký fy-zický jev nebo znak, který si nelze splést. Není to jen kvůli tomu, aby byla vaše pozornost vzbuzena a přitahována k magické harmonii vesmíru, ale také proto, aby se vám dostalo hmatatelného důkazu, že jste *presně* tam, kde jste si vytyčili, že budete, *presně* v určené době a *presně* s tím, s kým máte být. Bůh, který byl s vámi jako spoluautor vašeho Životního náčrtu, vám tu dává viditelný souhlas, přikývnutí, kterým říká: „Ano, jsem s tebou, sleduji tě, a v tuto chvíli jsi přesně synchronizovaný se svým náčrtem. Blahopřeji — děláš to dobře.“ Skutečná synchronicita se s největší pravděpodobností ve vašem životě neobjeví tak často, jako běžné shody okolností. Ale když ji budete očekávat a dívat se po ní, a když ji rozpoznáte, když se objeví, znamená to, že nepřijdete o soukromý úsměv mezi vámi a Bohem, že ho nezmeškáte.

SNY

Když skončí den, spíme. Ve skutečnostech trávíme plnou třetinu života spánkem, což je brilantní součástí Božího plánu, protože spánek otevírá celý nový svět, aby nám mohl sytit, informovat a rozšiřovat duši. Ve spánku si naše vědomá mysl dává pauzu a dovoluje naší podvědomé mysli, aby za ni převzala otěže. Jeden z primárních způsobů, jímž se projevuje naše podvědomí, jsou sny.

O interpretaci snů existují stovky teorií a zpracovaly se o nich tisíce studií. Já sama jsem interpretaci snů studovala, četla jsem o ní, dělala výzkumy, a také jsem ji vyučovala. Z větší části věřím, že teorie gestaltu (to je jeden z psychologických přístupů, vzniklých v Německu) se pravdě blíží nejvíce. Podle této teorie jsou všechny prvky vašich snů součástí vás samých, a jsou odděleny v podobě symbolů, abyste je mohli zkoumat a pracovat na nich.

Sny se dělí na tři kategorie: odreagování neboli vypouštění přetlaku, přání a prekognice, vědění věcí předem.

Odreagování ve snu vypadá tak, že vaše podvědomí vypouští všechny emoce, s nimiž se vaše vědomá mysl nevyrovnala a nevyjádřila je. Když se vám zdá sen, který je o nějakém zvláště silném citovém hnutí - vzteku, zármutku, vášni, strachu, zmatku, zahanbení - je to signál z vašeho podvědomí, že je čas se s tímto citem utkat a v hodinách bdění ho vyřešit. Odreagovací sny jsou ohromný bezpečnostní ventil. Mohou být také velmi

nápomocným, vodítkem k nějaké důležité nedokončené citové záležitosti, která vyžaduje vaši pozornost.

Sny - přání jsou přesně to, co tento výraz říká — někdy, jak se praví v jedné krásné písni, je sen skutečně přáním, které formuluje vaše srdce, zatímco vy spíte. Před lety mi jedna nešťastně vdaná klientka vyprávěla o snu, v němž se ocitla sama s Robertem Redfordem. Byli v krásně zařízeném obývacím pokoji, on měl na sobě smoking, ona splývavé plesové šaty, oba ve stylu filmu *Velký Gatsby*, a tančili spolu valčík. Ještě když mi o tom vyprávěla, byla trochu bez dechu. Jsem si jistá, že v sobě chovala nepatrnou jiskřičku naděje, že jí potvrdím, že je osudem předurčeno, aby byli ona a Robert Redford spolu. Skutečný význam toho snu vyšel najevo, když jsem se jí zeptala, jak se v tom snu cítila, když s ním tančila valčík. Odpověděla: „Hezká. Půvabná. Milovaná. Žádoucí. Bezpečná.“ Všechny pocity její duše toužila prožívat, ale manželství jí je nedokázalo nabídnout. Když se nedopustíme chyby a nebereme sny - přání příliš doslovně, mohou vrhnout neocenitelné světlo na přání, která jsme možná ještě ani sami pro sebe neoblékli do slov. Například sexuální sny vůbec nemusí být nezbytné o sexuální touze, nebo o tom, že pro nás má partner ze snu nějakou, kdesi v hlubinách duše pohřbenou, přitažlivost. Většinou je v nich obsažena touha po větší důvěrnosti a důvěrné blízkosti v životě, což vůbec nemusí být blízkost tělesná. Sen o novém domě neznamená, že byste měli ráno vyskočit z postele a vyvést na svůj dům cedulku „Na prodej.“ Může to znamenat, že je něco ve vás, u vás nebo o vás (konec konců, vy tvoříte to, kde bydlíte, bez ohledu na to, v jakém domě to je), co toužíte změnit. Sen o tom, že rodíte, rozhodně není náznakem či pobídkou, že máte okamžitě přijít do jiného stavu. Ten *nový život*, který jste porodila, to může být váš život, může to být nějaký výborný nápad, který co nevidět přinese plody, nová duchovní hloubka, kterou jste v sobě začali odhalovat. Soustředte se vždycky spíš na celkový pohled z výšky a v souvislostech, než na podrobnosti svých snů - přání. Překvapí vás, jak mnoho se můžete naučit o sobě a o tom, co si doopravdy přejete.

Tfetí typ snů, prekognice, neboli vědění věcí předem, znamená sny, které předpovídají některé momenty v budoucnosti, budoucí rozhovory nebo události. Už jsem přestala počítat ty klienty, kteří mi kdy řekli: „Já ve snech nedokážu předpovídat budoucnost — nejsem žádné médium.“ Ale na to nemusíte být médium. Nezapomeňte, že vaše duchovní mysl zná váš Životní náčrt. Ona ho *vyvořila*. Takže nikdy nepodceňujte, čeho všeho jste ve spánku schopni. Pokaždé, když se vám bude zdát sen, o kterém si myslíte, že by mohl být nějakou předpovědí, запиšte si ho a zápis někam, uložte. Když si z toho uděláte běžný zvyk a budete trpěliví, čeká na vás magické překvapení.

ASTRÁLNÍ CESTOVÁNÍ

Už se vám někdy zdál sen o někom, koho jste měli rádi a kdo zemřel, a ten sen se zdál být hrozně skutečný, velice současný, a na rozdíl od jiných snů probíhal v logickém sledu od začátku do konce? Existuje velmi silná pravděpodobnost, že to vůbec nebyl sen. To váš duch podnikl návštěvu oné milované bytosti pomocí astrálního cestování.

K astrální cestě dojde, když během spánku nebo velmi hluboké meditace duch opustí tělo a sám se vydá na výlet. Než půjdete spát, můžete dokonce požádat Boha, aby vám pomohl astrálně cestovat. Je to velice užitečné a hodí se pro setkání se zesnulým milovaným člověkem, návštěvu u někoho, po kom se vám stýská, pro rychlé návštěvy na Druhé straně. Lidé, které navštívíte tady na zemi vás možná neuvidí, ale není nic neobvyklého na tom, že vás uslyší. Mám mnoho klientů a přátel, které z hlubokého spánku probudila nějaká drahá bytost, která znovu a znovu opakovala jejich jméno. Jestli se to přihodí vám, zavolejte toho člověka a zeptejte se na to. Je pravděpodobné, že zjistíte, že v té době, kdy vás to probudilo, o vás dotyčný člověk meditoval, nebo že sám spal a „zdálo se mu“ o vás. Ať tak, nebo tak, v každém případě se jejich duch dostal do kontaktu s vaším.

Chcete-li prostřednictvím astrálního cestování navštívit milovanou bytost, která zemřela, možná bude dobré požádat o pomoc vašeho Duchovního průvodce. Nezapomeňte, když se zastavíte u milovaných lidí nečekaně, budou pravděpodobně vypadat tak, jak vypadali (nebo jak by vypadali) ve věku třiceti let, protože všem je třicet, když jsou Doma na Druhé straně. Jestli jste je neznali, když jim bylo třicet, tak je možná nepoznáte. S malým varováním ze strany vašeho Duchovního průvodce na sebe může milovaná osoba vzít tu podobu, se kterou jste obeznámeni tak, jako to dělají, když přijdou z Druhé strany na návštěvu k vám. Také udejte svému Duchovnímu průvodci určité místo, kde se chcete se svými milovanými setkat - na lavičce v parku, u jezera, v oblíbeném kostele nebo chrámu.

Možná si budete přát prožít to setkání na Druhé straně. Jestli se vám ten nápad zamlouvá, velice vám doporučuji, abyste se s nimi setkali v obrovské, klasicky klenuté Síni záznamů, která bere dech. Věřte mi, skutečně existuje. Já jsem tam byla, viděla jsem ji a dokonce jsem měla v ruce svůj Životní náčrt. Náčrt skutečně existuje. Můj Životní náčrt je napsán na svitku papíru překrásným zlatým písmem. Ale nedokázala jsem přečíst ani slovo o budoucnosti. Nejsem si jistá, jestli tomu tak je proto, že mi není dovoleno, abych byla médium i sama sobě, nebo jestli to není dovoleno nikomu z nás. Ale dříve, než požádáte, aby vám bylo dovoleno setkat se s milovaným člověkem v Síni záznamů, nebo abyste tam mohli astrálně cestovat sami, požádejte ještě o další dobrodiní. Abyste si to pamatovali! Při astrálním cestování stejně jako při snění někdy procitneme a vůbec si nic nepamatujeme, nebo nám zůstanou jen útržkovité záběry zmatečných obrazů, které rychle pustíme z hlavy. Neočekávaná cesta do Síne záznamů mne inspirovala k návrhu používat při spánku magnetofon, zejména po žádosti o astrální cestu

nebo o setkání s někým v duchovním světě. Přihodila se uprostřed hypnotického sezení. Už dvacet pět let jsem licencovaným hypnotizérem a zjistila jsem, že je to neocenitelný nástroj nejen při výzkumu regrese, ale také pro získání přístupu k podvědomé mysli, ve které si mí klienti možná podrželi a zablokovali informace, jež by jim mohly pomoci. Spánek a hypnóza jsou blízce příbuzné jevy, protože v průběhu obou máme přístup k podvědomí. Měla jsem hypnotické sezení s klientkou, které budu říkat Susan, a nechala jsem ji, ať jí podvědomá mysl nese, kam se jí zachce. Čím déle mluvila, tím více jsem si uvědomovala, že její duch je na cestách někde daleko, daleko za hranicemi pokoje, ve kterém jsme seděly. Je obtížné popsat, jak a proč bylo právě toto sezení pro mne tak silným zážitkem, protože jsem se naučila zachovávat si při hypnóze objektivitu. Ale pamatuji si na podivný pocit, že se děje něco významného. Nakonec jsem se zeptala: „Kde jste, Susan?”

Začala mi popisovat rozlehlou, klenutou budovu, která pokračovala dalšími a dalšími křídly, kam až oko dohlédlo, a která obsahovala nekonečné množství polic plných svítek. Jak se její popis stával podrobnější, poznala jsem to místo, kam už jsem cestovala i já sama — Susan kráčela Síni záznamů na Druhé straně.

A ke svému zděšení jsem poprvé během hypnotického sezení zjistila, že kráčím spolu s ní těmi ohromujícími křídly budovy, plnými svítek.

Začala jsem něco říkat, ale okamžitě jsem se zarazila -kdybych se teď zeptala nebo situaci nějak komentovala, znamenalo by to, že ji vedu. Ale ukázalo se, že nemusím říkat ani slovo. Susan znovu promluvila. „Jste tu se mnou,” řekla.

Mluvila dál a vedla nás tím úžasným místem pod velkolepou klenbou, dokud jsem si nepovšimla krásné tmavovlasé ženy v modrém tenkém rouchu, která byla o dvě uličky dál a přibližovala se k nám. Věděla jsem, že to je Susanina Duchovní průvodkyně a taky jsem věděla, že se jmenuje Rachel. Přesto jsem i dál mlčela. A Susan znovu promluvila. „Někdo s námi je.”

Zeptala jsem se jí, kdo to je. V tu dobu už jsem se musela přemáhat, aby mi nebylo slyšet na hlase vzrušení. Nikdy předtím jsem nedoprovázela hypnotizovaný subjekt na cestě a už vůbec nikdy jsem neslyšela tak okamžité potvrzení, že duch nás obou je skutečně na cestě společně. Odpověděla mi: „Je co žena. Má tmavé vlasy. Nevím proč, ale myslím si, že je to můj Duchovní průvodce.”

V tu chvíli nás Rachel spatřila a zavolala: „Susan... !” Kousla jsem se do jazyku samým odhodláním, abych Susan nepřerušila a nechala ji i nadále vést hovor. Užasle se mne zeptala: „Slyšela jste to?”

Zeptala jsem se jí, co slyší.

Odpověděla: „Řekla mé jméno.”

Jak radostný okamžik! A přesto nebyl zdaleka tak radostný, jako objev, který jsme společně učinily, když jsme si přehrávaly pásku, nahranou při sezení. V klíčovou chvíli bylo jasně slyšet můj hlas: „Kdo je to s námi?” Stejně jasně se ozvala Susan: „Je to žena. Má tmavé vlasy. Nevím proč, ale myslím si, že je to můj Duchovní průvodce.”

A pak se ozval třetí hlas, na pásku jasný jako křišťál: „Susan... !”

Bylo to poprvé, kdy jsem uslyšela hlas z duchovního světa zaznamenaný na zvukovém pásku. Ale nebylo to naposledy.

PROSVÍTANÍ

Jednou večer jsem vedla sezení, v němž má Duchovní průvodkyně Francine promlouvala mým prostřednictvím (byla jsem v transu) k velké skupině lidí a vyprávěla jim příběh o Kristově ukřižování na Golgotě v Jeruzalémě. V chodu bylo asi tak padesát magnetofonů, ale s výjimkou Francine, používající můj hlas, bylo v místnosti naprosté ticho — můj trans přerušil i ten nejmenší hluk. Francine a já nemůžeme obývat mé tělo zároveň, a tak si nikdy nejsem ani v nejmenším vědoma toho, co říká, ani si to nepamatuji. Ale z toho, co jsem slyšela později, a z později vyslechnutého magnetofonového záznamu vím, že to bylo velmi bolestné a emocionální sezení. Francine podávala obraz Kristova ukřižování tak reálně a tak osobně, že měli všichni pocit, jako kdyby u toho byli sami a plakali u paty kříže.

Druhý den brzy ráno začal vyzvánět telefon. Šest lidí, kteří si večer průběh sezení nahrávali a kteří spolu mezi tím navzájem nemluvili, zmíralo touhou, abych si i já poslechla to, co z těch nahrávek slyší oni.

Nedalo se to neslyšet. Na šesti z padesáti magnetofonových pásků, natočených onoho večera, bylo slyšet srdceryvný nářek lidí, vzlykajících v zármutku a lítosti nad pokračujícím příběhem Kristova ukřižování.

Později mi Francine prozradila, že je to jev zvaný „prosvítání.” Minulost a přítomnost se svedou do jednoho bodu s takovou silou, že mezi nimi najednou není rozdíl. Nejen že byli dnešní lidé z místnosti sezení přeneseni o dva tisíce let zpět do Golgoty, ale také davy těch, kteří truchlili pro Krista při jeho ukřižování, byly najednou mezi námi a jejich agónie byla mimo vši pochybnost zachycena na pásku navzdory tomu, že kromě vyprávění Francine v místnosti nikdo nezaslechl ani hlásku.

Brzy po tomto nezapomenutelném večeru jsem vyšetřovala případ strašení v jednom podivném starém domě na Severovýchodě. Když jsme tam přijeli, prozkoumali jsme jako obvykle celý dům. Pak jsem se usadila v místnosti, kde byl hlášen největší počet údajných paranormálních jevů. Byla jsem tam jen já a můj spolehlivý magnetofon za zavřenými dveřmi několik hodin v naprostém tichu.

Když jsem si později pásek přehrávala, slyšela jsem vždy po pár minutách, pronikavé a dost protivné štěkání

velikého psa.

Zeptali jsme se na psa majitelů domu, jejich sousedů a místní policie. Neměli ponětí, o čem to mluvíme. V okruhu jedné míle od místnosti, kde jsem ty hodiny strávila, se nevyskytoval ani jediný pes. Majitelé, kteří tam bydleli už mnoho let, mne ujistili, že nikdy v blízkosti domu neslyšeli žádné psí štěkání.

Často si představuji, jak se na mne Francine z Druhé strany dívá, netrpělivě bubnuje prsty a klade si otázku, kdy už přestanu pobíhat kolem dokola jako idiot a ptát se všech kolem,, co se to děje, a prostě to zjistím od ní. Ale jak vám potvrdí každý, kdo mne blíže zná, vždycky napřed hledám logické, pozemské vysvětlení. Svým způsobem jsem ta nejskeptičtější osoba, s jakou se kdy potkáte. Když už konečně nebylo, koho se ptát dál, zeptala jsem se na toho psa na pásku jí.

„To byl tvůj bílý mastif," klidně mne informovala.

Aha! Konečně se Francine v něčem spletla! Docela určitě jsem se tvářila hrozně namyšleně, když jsem ji upozornila: „Já žádného bílého mastífa *nemám*."

„Jistěže ne. Ale mela jsi ho v jednom minulém životě. Někdy s tebou pořád ještě chodí, aby tě ochránil."

Naprosto nikdy nepochybuji o tom, že žijeme mnohokrát. Ale přesto jsem schopná na to každou chvíli zapomenout.

Mohla bych pokračovat ve vyprávění o svých osobních zážitcích s duchovními hlasy, které využily magnetické povahy zvukového záznamu a otiskly se na něj. Proto vás tolik povzbuzuji, abyste nechali běžet magnetofon, když jdete spát. Je to právě ta doba, kdy je největší pravděpodobnost,, že se duchové zastaví na návštěvě u vaší podvědomé mysli, a že je navštíví vaše duchovní mysl.

Možná si v noci lépe odpočnete, umístíte-li ten magnetofon do nějaké jiné místnosti, než je ta, v níž spíte, takže nebudete bdít až do svítání ve snaze zachytit nějaké divné zvuky. Při tomto cvičení není fyzické umístění vašeho těla důležité. Abyste zvýšili pravděpodobnost, že se na pásku zachytí něco zázračného, požádejte s pomocí Duchovního průvodce předem Boha o to, co přesně chcete. Ať už si přejete podniknout astrální cestu někam nebo za někým tady na zemi, nebo na Druhé straně, nebo chcete, aby vás navštívil někdo, koho jste měli rádi, a aby po sobě zanechal nějakou stopu, požádejte o to a buďte trpěliví. Jestli se první nebo třicátou noc nic nestane, neznamená to, že se něco nepříhodí nikdy.

Toto cvičení bývalo mnohem pečlivější, za zlatých starých časů, kdy byly k mání osmihodinové pásky. Teď můžete nahrávat jen pár hodin. Nejpravděpodobnější doba pro duchovní aktivitu je mezi třetí ráno a východem slunce. Jaké to má důvody, to si probereme v kapitole o zakletých místech. Pokud jde o přehrávání pásek, je jasné, že máte příliš, mnoho práce na to, abyste si mohli sednout a prostě poslouchat něco, co může být jen hodinami ticha. Já si ty svoje přehrávám, když jedu autem, dělám domácí práce, nebo když se naložím do horké lázně. Je fascinující, jak je-li vaše mysl „vyladěna" na očekávání tichá, zachytíte i ten nejtíší zvuk, který vypadá jako že tam nepatří.

Budete-li otevření kouzlům a zázrakům, vytvoříte-li co nejvíce příležitostí pro jejich výskyt a uvěříte-li, že kouzla a zázraky jsou stejně reálné jak jsme my sami, obohatí vás to a nepochybně vám to změní život.

ROZVÍJENÍ SCHOPNOSTÍ MÉDIA

Všechna tato cvičení lze vylepšit pravidelným rozvíjením schopností média. Ne každý Člověk může být médiem, ale každý Člověk v sobě má instinkty média. Je to stejný rozdíl, jaký je mezi koncertním klavíristou a člověkem, který prostě umí hrát na klavír. Že nebudete vystupovat jako sólista v Carnegie Hall, to ještě neznamená, že si svou schopnost nemůžete ohromně užít.

Tisíckrát se mne ptali, proč neuspořádám kurz, jak být médiem. Odpověď je, že by to byl nejkratší kurz na světě. Ale jestli se ho chcete zúčastnit, tak probíhá takhle:

1. Položte nějakou otázku, potichu nebo nahlas.

2. Vyslovte z celého srdce, vlastními slovy, směrem k vaší vlastní nejvyšší síle jakoukoli verzi hesla: „Tak do toho, Bože!" A to je pro vás znamení, že máte ustoupit stranou a počkat si na daleko větší moudrost, než by byla ta vaše.

3. Buďte připraveni a ochotni přijmout první odpověď, kterou dostanete.

Když budu chtít zůstat u té analogie s hrou na klavír, pak je tohle základní cvičení na prstoklad z Bayerovky. Po čtyřiceti sedmi letech seancí přiznávám, že pořád ještě s údivem sleduji, jak těžký může ten třetí krok být. Tak se nedejte odradit, jestliže zjistíte, že s ním máte také problémy.

Jednou jsem měla seanci s hezkou, krásně upravenou ženou, o které jsem si myslela, že je výkonnou pracovnící vedení nějaké velké společnosti, nebo možná vedoucí nějakého drahého a elegantního butiků. Chtěla si se mnou promluvit o svém zaměstnání a zeptala se, co vidím. Představte si, jak pro mne bylo těžké přijmout a dokonce vyslovit první odpověď, kterou jsem dostala: „Máte Červí farmu." Celý můj život se točí kolem mé důvěryhodnosti, a teď se ode mne čeká, že se té paní podívám do očí a řeknu: „Vy máte červí farmu!"? Ale cožpak se mohu přít s Bohem? K mému překvapení ledabyle odpověděla: „Ano, to mám," jako kdyby předpokládala, že mám mezi svou klientelou nejméně tucet Červích farmářů.

Zvládnutí druhého kroku je zjevně klíčové pro to, abyste si začali důvěřovat v kroku třetím. Ale jakmile se pocvičíte ve zjišťování, že informace, kterou jste získali, pochází skutečně od Boha, a ne od vás samých, není už

opravdu na vás, abyste se tomu pokoušeli porozumět. Prostě se zhluboka nadechněte, seberte odvalu a řeknete to.

Když už jste to jednou řekli, stůjte za tím, až budete ve cvičení pokračovat. Při tomto cvičení je přísně zakázáno bájit a domýšlet si.

Už jsem prožila tu trapnou zkušenost, kdy vidíte, jak se . médium pokouší odhadovat a domýšlet až do horečnatého stadia a pokouší se obrátit Špatnou odpověď ve správnou. Pak se najednou z červí farmy stane „nebo možná hadí farma, nebo krokodýlí farma, nebo je to třeba jen obyčejná farma, ale máte tam nějaký problém s červy." Nebo aby se ten člověk opravdu kryl, je z toho: „Možná jste vlastnila červí farmu v některém minulém životě." Ne! Jestli jste dostali odpověď „červí farma," řekněte „červí farma" a držte se toho!

Tyto tři kroky si můžete cvičit sami nebo s přáteli, když máte nazbyt dvě minuty nebo dvě hodiny. Jen se ujistěte, že se budete ptát na něco, na co nemůžete v žádném případě znát odpověď, a poznamenejte si odpověď a datum, abyste mohli začít svou přesnost sledovat. Pamatujte si, neexistuje nic takového, jako je médium se stoprocentní přesností. Se-dmdesátiprocentní přesnost je nadprůměrná pro většinu legitimních profesionálních médií. Moje přesnost je významně vyšší, za což znovu děkuji Bohu. A tak ještě jednou opakují, že tak, jako se můžete těšit ze hry na klavír, aniž byste tomu zasvětili celý život, stejně si můžete báječně užívat při odhalování a rozvíjení svých vlastních sil, a během tohoto procesu otvírat svou mysl celému jejímu obrovskému, Bohem danému potenciálu.

SYNERGISMUS

Když se vaše síly pro největší dobro spojí se silami druhých, můžete vytvořit jev, zvaný synergismus, což je jeden z největších zdrojů kouzel a zázraků na této zemi. *Websterův slovník* definuje *synergismus* jako „simultánní činnost jednotlivých Činitelů, která má dohromady větší celkový účinek, než je součet jejich jednotlivých účinků." Nahradíte-li slovo *činitelů* slovem *UM*, a slovo *účinek* slovem *síla*, hodí se tato definice pro náš účel daleko lépe. Synergismus nebo také synergie, je simultánní činnost jednotlivých lidí, která má dohromady větší celkový účinek, než je součet jejich jednotlivých sil.

Řekněme, že by se stovka z nás shromáždila v jedné místnosti, a že na škále 1 až 10, která měří naši víra v tento účel, má každý z nás hodnotu 10. Jednoduchá matematika nám říká, že „celková víra" v místnosti se rovná 1000. Ale díky síle synergie - síle vši té dohromady spojené víry je místo toho součet 1 000 000. Synergie se živí sama sebou a dosahuje výsledků, které jsou opravdu úctyhodné.

Prostřednictvím synergie jsem otevřela svou církev *Novus Spiritus*, která stále roste, protože nikdy neztrácíme ze zřetele, že naším konečným cílem je nejvyšší dobro. Náš společný cíl je daleko důležitější, než kdokoli z nás, mne nevyjímajíc. Není to společenství tisíců stojící proti mně, ale společenství tisíců i *se mnou* stojící tvář v tvář Bohu. Naše společná síla daleko přesahuje součet našich individuálních sil. *Novus Spiritus* vyrostl z 50 na více než 5000, a přitom se stále řídíme jedním přísným pravidlem: Nikdy se u nikoho nepokoušíme o nábor nebo konvertování. Pomáháme komukoli, od lidí bez domova až k lidem, kteří domů směřují, a jako celek způsobujeme daleko větší změny, než by více než 5000 jednotlivců mohlo kdy dokázat, a to všechno díky synergii, posilované boží přítomností mezi námi. Samozřejmě že víra v *Novus Spiritus* je kombinací síly jiných synergismů z dávné doby, včetně té nejpamátnější, kdy Kristus a jeho dvanáct apoštolů — třináct mužů celkem — vytvořilo synergii, která potrvá navěky.

Když jsem psala tuto kapitolu, dostala jsem dopis od muže jménem Ken, který trpěl smrtelnou srdeční chorobou. Řekli mu, že jeho jedinou nadějí je transplantace, ale byl až někde hodně dole na seznamu případných příjemců. Prostřednictvím mého úřadu požádal, abychom ho zahrnuli do našeho modlicího řetězce. Později mi v dopise oznámil, že k naprostému údivu lékařů už transplantaci nepotřebuje. Jeho srdce je zase zdravé. To je dokonalý příklad synergie v akci. Dokázala zázrak, který by nikdo z nás nedokázal sám přivodit.

Nemyslete si, že synergie musí mít náboženský účel. Nejvyšší dobro má nekonečně mnoho forem výrazu. Johnem Walshem, který vytvořil celostátní synergii pod jménem *Nejvíc se v Americe pohřešuje* počínaje, a všemi charitami, organizacemi bojujícími za práva obětí násilí, práva dětí a práva zvířat a takovými skupinami, jako jsou Anonymní alkoholici a Anonymní narkomani konče.

Pamatujete se na příklad „shody okolností" o plánované cestě do Anglie, kdy najednou zjistíte, že kolem vás jsou samé odkazy na Anglii a připomínky Anglie a všechno je britské, ať se podíváte, kam chcete?

Totéž platí o kouzlech a zázracích. Čím více na ně myslíte, mluvíte o nich a účastníte se akcí, které je umožňují, tím více zjišťujete, že se dějí zrovna vám.

A to vám srdečně přeji a doufám, že vám je tato kapitola pomůže přinést, zatímco vás k nim Bůh laskavě povede.

-3-

VÁŠ OSOBNÍ ŽIVOT: NÁZOR SPIRITUÁLNÍHO MÉDIA NA VZTAHY A RODINU

Žádný předmět se v mých seancích, přednáškách, salonních a televizních vystoupeních neobjevuje častěji, než vztahy — se členy rodiny, milenci, manželskými partnery, s přáteli. Neexistuje nic jiného, co by nás hlouběji ovlivňovalo, co by nás více mátló či frustrovalo, co by nám přinášelo více radosti a co by námi více otrásovalo, než

spojení s lidmi, s nimiž sdílíme život. Zrovna když jsme natolik podráždění, že sami sebe klameme myšlenkou, že vztahy působí víc problémů, než radosti, a že se nevyplácí mít někoho rád, jdeme na pohřeb a zjistíme, že když odejdeme, všichni mluví jen o tom, jak jsme uměli mít rádi.

Při myšlence na psaní této kapitoly jsem zrovna neskákala radostí, protože vím, že se musím přiznat ke spoustě chyb ve způsobu, jak jsem zacházela se svým osobním životem jako žena, dcera a matka. Alespoň však mohu nabídnout zasvěcený náhled na vztahy z hlediska hluboce duchovního média i z hlediska někoho, kdo si užil svůj díl toho, čemu zdvořile říkáme „dobrá příležitost k poučení.“ Klient mě nemůže překvapit žádným omylem, kterého jsem se v nějaké formě nedopustila sama.

Měla bych z jedné vody načisto hned říci, že absolutně věřím na zlaté pravidlo: „Čiň ostatním to, co chceš, aby činili oni tobě“, a že se pokouším podle něj žít. Všechny problémy ve vztazích by se jednou provždy vyřešily, kdyby se všichni řídili touto jednoduchou, dokonalou moudrostí, jak to děláme na Druhé straně. Kdyby vsak byl život na zemi tak jednoduchý a dokonalý, nikdo z nás by se neobtěžoval opouštět Druhou stranu a nepřicházel by na tento svět. Všichni máme své Životní náčrty, podle kterých se řídíme, chyby, které uděláme, a vědomosti, které tím získáme.

Než začneme, ráda bych se s vámi na něčem dohodla, abych si byla jistá, že si z té kapitoly vezmete co nejvíce: Budu mluvit pravdu, jestliže vy uděláte totéž. Je snadné vinit druhé z problémů ve vztazích. Někdy si to ti druzí zaslouží. Ale někdy taky ne. Konec konců, my sami jsme autory Životního náčrtu a jen my sami odpovídáme za své chování. Takže čím větší díl odpovědnosti jsme ochotni přijmout, tím větší máme šanci, že naše vztahy budou fungovat.

DRUHÉ JÁ A SPŘÍZNĚNÉ DUŠE

Jestli jste mne někdy viděli v televizních přednáškách, tak už asi víte, že mi ta pitomost o „druhém já“ jde pěkně na nervy. Ráda bych vystopovala toho člověka, který pustil do oběhu drb, že jeden z hlavních cílů našeho života je najít své „druhé já“, a pak bych ho koplá do holeně.

Není to pravda.

Pravděpodobnost, která mluví proti tomu, je přímo astronomická.

Ale i kdyby nebyla, to druhé já našeho života nemusí vůbec nutně být milenec nebo manžel. To nejbližší mému druhému já na tomto světě je moje vnučka Angelia.

Když lidem oznámím, že hledání druhého já je mýtus, mnozí se tváří, že jsem jim vzala iluze, jako kdybych jim sebrala jejich oblíbenou pohádku. Ale já vám pohádku neberu, vězte mi. Může být osvobozující vzdát se myšlenky, že na tomto světě existuje naše druhé já, a že je naším úkolem ho najít. Jen málo věcí mi vžene slzy do očí rychleji, než klienti, kteří setrvávají ve vztahu s partnerem, který je zneužívá, protože si spletli trvalou smlouvu citů s vlastním pojetím toho, jaké to musí být, mít druhé já. Dokonce i klienti, žijící v dokonalém manželství, mi smutně vyprávějí, že svůj největší životní neúspěch vidí v tom, že si nikdy pro život nenašli své druhé já. Termín *druhé já* se pak zaměňuje za cokoli, od zbláznění se do někoho přes tělesný chtíč, až po výmluvy pro dolézání, posedlost a domácí násilí.

Co to je skutečné druhé já?

Naše duše má ženské i mužské aspekty. Vlastně Žijeme jako obě pohlaví. Ještě jsem se nikdy nesečkala s nikým, kdo by si vždycky a za všech okolností počínal výhradně jako muž nebo žena.

Rovněž jsme stvořeni s „jednovaječným dvojčetem“, jehož mužské a ženské aspekty jsou prakticky zrcadlovým odrazem těch našich. Toto duchovní dvojče je naše „druhé já.“ Naše druhé já není druhá polovina nás samých, a ani my nejsme druhou polovinou našeho druhého já. Já se rozhodně nepovažuji za polovičního Člověka. Vy ano? Já si rozhodně nemyslím, že je něco romantického na myšlence, že jsme všichni zástup půlek, promenujících se po světě. A jestli já nejsem poloviční člověk a vy nejste poloviční člověk, proč by, pro všechno na světě, kdokoli z nás měl strávit byť i jedinou minutu, natož celý život, hledáním té „druhé půlky“, která neexistuje, a pro kterou by nikdo, z nás *celých lidí stejně* neměl žádné uplatnění?

Na Druhé straně jsme pravděpodobně svému druhému já bližší, než komukoli jinému. My i naše druhé já se klidně věnujeme svým zcela odděleným vztahům, odděleným zájmům, oddělené práci a studiu, a hlavně, svým odděleným identitám. Radujeme se s nimi z té nejintimnější lásky, jaká existuje. Svobodné, bezpodmínečné, osvobozené a osvobozující. Tak jako všechny ostatní bytosti na Druhé straně, i každé druhé já si může vybrat, že se chce znovu narodit na zemi. Možná sem přijde jen jednou nebo dvakrát, jako moje Duchovní průvodkyně Francine. Možná pocítí potřebu přicházet znovu a znovu - já sama jsem tu už po padesáté čtvrtě, a s radostí vám mohu oznámit, že už naposledy. Což nás přivádí ke zcela logické otázce: Jak asi velká může být pravděpodobnost, že se vy a vaše druhé já objevíte na zemi ve stejnou dobu? Proč byste vůbec měli cítit potřebu něco takového dělat, když jste stejně na Druhé straně pořád pohromadě, a zkušenost, které říkáme „život“, není vlastně nic jiného, než kratičký výlet z Domova?

A to se ani nezmiňuji o všem tom, co jeprotí vašemu současnému výskytu na zemi v přibližně stejném věkovém rozmezí, v zeměpisné blízkosti, která by vám umožnila se někde cestou setkat, a v tom správném mužském nebo ženském rodě, aby z vás mohl být pár, což je — jak se zdá - nejvyšší prioritou celého mýtu o druhém já!

Tak vás prosím, dejte si (a mne také) pohov a přestaňte hledat své druhé já, které si teď pravděpodobně báječně

užívá na Druhé straně a čeká, až se vrátíte Domů. Nechtějte si způsobit všechn ten tlak a zklamání. Nedržte se Špatného citového vztahu ve scestné víře, že on nebo ona je konec konců vaše druhé já a že patříte k sobě, i když jste z toho nešťastní. Neznehodnocujte dokonale dobrý vztah, protože vám v něm chybí ten „pocit druhého já.“ Nevěřte ani na vteřinu tomu, že na této planetě existuje jedna jediná osoba, se kterou je vám „souzeno“ být — to je tedy opravdu pěkně depresivní představa! A rozhodně si nepřejí, abyste dospěli do vyššího věku s myšlenkou, že jste neuspěli, protože jste nikdy nenašli „toho pravého člověka,“ protože ten tu ani nikdy nebyl.

Na cestě Životem se budete shledávat se *spřízněnými dušemi*, které jste poznali v jednom nebo více předchozích životech. Jsem si jista, že už jste zažili ten pocit, že se znáte odjakživa. Někdy by vás měl přimět k tomu, abyste utíkali pryč, co vám nohy stačí. Mám klientku, která se provdala za muže, kterého znala z předchozího života. Měla pravdu. V jednom z minulých životů ji odsoudil k smrti během procesů s čarodějkami ze Salemu. I v tomto životě se ho klientka stále snaží přesvědčit, že je dobrá, a on stále trvá na tom, že ne.

To nás přivádí k termínu karma (osud, úděl), což je další slovo, které mi pije krev, neboť se tak často špatně interpretuje a vede lidi k tomu, že procházejí spoustou neštěstí, protože je to konec konců „jejich karma.“ Určitě se najdou lidé, kteří řeknou, že je karmou mé klientky, aby se v dalších a dalších životech pokoušela stále o totéž, dokud jí její bývalý popravčí konečně „nezproští viny“. A já říkám, že je to směšné. Proč by měla vyplývat několik životů na to, že bude nešťastná, a to všechno jen proto, aby přiměla právě tohoto člověka prohlásit, že je přijatelná? Takhle to není!

Slovo karma znamená pouze a jediné „rovnováha zkušenosti.“ Když si na Druhé straně píšete svůj Životní náčrt, víte, na čem jste pracovali a co jste se naučili v minulých životech; a tak bude váš náčrt zkomponován podle toho, co ještě potřebujete prožít. Není to něco, co na vás někdo uvalil. Vy samí si to volíte na základe vlastního cíle pro tento život, cíle, o jehož dosažení se chcete pokusit.

A tak když jedni budou prohlašovat, že je životním údělem mé klientky získat si přízeň a souhlas tohoto muže, mohu já stejně dobře argumentovat, že jejím osudem je naučit se podívat se mu zpřímá do očí a říci: „A koho zajímá, co ty si myslíš?“

Jestli chcete znát jednoduchý a opravdu produktivní způsob užití slova karma, doporučuji vám z celého srdce tento. Stála jsem v potravinářském krámu ve frontě před pokladnou a měla jsem tři věci. Žena ve frontě přede mnou měla plný vozík. Povšimla si mého chabého nákladu a byla tak milá, že mne vyzvala, abych se postavila před ni. Ujistila jsem ji, že nespěchám, a že tam nakonec byla dřív než já.

A ona mi na to odpověděla: „Prosím, pojďte přede mne. Já tuhle zkušenost, tuhle karmu potřebuji.“

Správně. Poděkovala jsem a vzala jsem ji za slovo.

Ano, tohle je zdravý přístup k celé představě o lidském údělu, o karmě. Je to přístup, který potřebujeme a který můžeme vlastně všichni zužitkovat. Ani vám nedokážu říci, jak moc jsem si toho cenila. Ne proto, že mi to ušetřilo čas v obchodě, ale proto, že ta žena našla tak jednoduchý, praktický a humánní účel pro slovo, které tak často špatně chápeme, že někdy nadělá víc škody, než užítu.

A tak když dojde na citové vztahy, nenechejte se zdeptat otázkou karmy nebo druhého já. Víím, jak romantické se na první pohled může zdát, že se znovu spojíme s duší, kterou jsme znali na jiném místě, v jiné době, v jiném životě. Ale vzpomeňte si na naši „čarodějku ze Salemu,“ která setrvává v nešťastném manželství. A jděte ještě dál. Vzpomeňte si, kolik asi lidí jste v tomto životě poznali - nejen ty, s nimiž jste si blízcí, ale taky pouhé známé. Znásobte to počtem životů, které jste již prožili. Pokud to nevíte jistě, klidně si posuňte mým počtem — padesát čtyři. Přidejte k tomu ty duše, které znáte na Druhé straně a nikdy jste na ně nenarazili tady na zemi (když zůstaneme konzervativně skeptičtí, budou jich pravděpodobně tisíce). Nebude to ani tak dlouho trvat a uvědomíte si, že není nic tak zvlášť divného, když v průběhu života narazíte na někoho, kdo vám připadá známý. Bylo by mnohem podivnější, kdybyste na nikoho takového nenarazili.

Jsem si velice blízka s několika lidmi, které jsem poznala v několika životech. A jsem si také velice blízka s jinými, které jsem nikdy předtím nepoznala. Tak když se vás zmocní onen pocit známosti, je dobře, když si to přiznáte. Udržovat instinkty média v pohotovosti je dobré. Ale nestavte rozhodnutí typu „ty ano — ty ne“ na pocitu známosti z minulého života. Někteří lidé z vašich minulých životů vám překříží cestu právě proto, aby se zjistilo, zda už jste se naučili zdaleka se jim vyhnout. Bez ohledu na to, kolik lidí už znáte, existují další dosud neznámí, kteří jsou úchvatní přesto, že jim chybí s vámi sdílená minulost.

V kapitole „Život po životě“ je cvičení, které vám pomůže objevit a prozkoumat vlastní minulé životy. V podstatě začíná tím, že si vybavíte nějaký ve vzpomínkách dosud živý den nebo detail z doby před pěti lety, pak před deseti lety, a pak se budete pomalu posouvat zpět časem až do předchozího života. K tomuto cvičení můžete zvolit i jiný přístup: Než začnete, vyhlase sami sobě i Bohu i svému Duchovnému průvodci, že účelem tohoto zkoumání je prohledat minulé životy a pokusit se v nich najít nějakého člověka, který ve vás pocit známosti vyvolává. Pokuste se ho najít. Může vypadat jinak než teď. Může být jiné rasy, jiného rodu, jiné národnosti, může vůči vám být v úplně jiném vztahu — na tom nezáleží. Váš duch ho okamžitě pozná.

Jestli ho nenajdete, je to v pořádku. Neznamená to, že se mýlíte. Znamená to jen, že jste se tentokrát nespojili. Jestli ho najdete, zůstaňte s ním dost dlouho, abyste pochopili, co je mezi vámi děje. Kým pro sebe jste? Přátelé, milenci, manželé, rodiče a děti, sourozenci, nepřátelé? Jak se v jeho přítomnosti cítíte? Bezpeční, milovaní, vyděšení, ohrožení, vzteklí, podnícení, šťastní, smutní, slabí? Je někým, na koho se te ite, nebo se už nemůžete

dočkat, až budete pryč? Je v tom vztahu z minulého života něco, na co byste si v jeho dynamice měli dávat pozor, a co se podobá vztahu, který mezi vámi panuje teď?

Rozpoznání vztahového vzorce je jedním z nejobtížnějších, ale také nejvíce osvětlujících a osvobozujících úkolů, které si můžete dát. Potřebujete upřímnost k sobě a hodně objektivitu. Může to být hodně bolestné a trapné. Ale vyplatí se to. Jakmile si jednou uvědomíte, že citové vztahy nejsou náhodné, ale že jsou výsledkem vašich vzorců chování, můžete nad nimi získat vládu a připomenout si, že autory Životního náčrtu jste vy sami, a udělat první krok k rozbití vzorců chování, které vám dobře neslouží.

Existují dvě úsloví, které se mi moc líbí. Jedno říká: „Je známkou duševní choroby opakovat totéž chování a očekávat rozdílné výsledky.“ Druhé je jednodušší, ale stejně pravdivé: „Když uděláš, cos udělal, dostaneš, cos dostal.“

Ale teď vážně; nezdá se vám, že to dává mnohem větší smysl, než: „Zůstávám v nešťastném citovém vztahu, protože to je moje karma.“?

Všichni známe hrstku lidí, jejichž vzorce chování je vedou k pocitu štěstí, k úspěchu, ke klidu v duši a k báječným citovým vztahům. Známe je (a obvykle jim závidíme). Je snadné říci, že mají prostě větší štěstí, než my. Přesnější by ale bylo říci, že přijali souvislost mezi tím, co člověk dělá a co za to dostane, a převzali plnou odpovědnost za veškerá zlepšení, která je třeba v tomto směru udělat. Pro ně bylo pořekadlo . „Když uděláš, cos udělal, dostaneš, cos dostal“ vlastně dobrou zprávou, protože na něm trvali a odmítli spokojit se s něčím menším. Jestli nejste jedním z těch, komu se moc líbí, kudy se jeho vztahy (přátelské, milenecké a manželské) ubírají, je nejvyšší čas podívat se zkoumavě a nemilosrdně na lidi kolem sebe, a ještě nemilosrdněji na sebe. Protože v našem životě není nikdo, koho jsme si nevybrali a komu jsme nedovolili do něj vstoupit.

Obklopujete se lidmi, kteří:

- působí, že máte sami ze sebe lepší nebo horší pocit?
- jsou povětšinou silnější nebo slabší než vy?
- jsou v lepší nebo horší finanční situaci než vy?
- jsou vzdělanější nebo méně vzdělaní než vy?
- vám budou pravděpodobně nadřazení, nebo vás nechají, abyste vy byli nadřazení jim?
- byli ve vztazích úspěšnější než vy?
- mají lepší pracovní rejstřík než vy?
- mají více opravdových přátel než vy?
- přičítají větší hodnotu cti, integritě a oddanosti než vy?
- mají blíže ke svým rodinným příslušníkům než vy?
- jsou při zkoumání vlastního života aktivnější než vy?

Upřímné odpovědi vám mohou pomoci rozeznat všechny vzorce chování, které opakujete. Tím, že za ně převezmete plnou odpovědnost (mimoходом, věty: „Já si nemohu pomoci“ nebo „Nic s tím nenadělám“, jsou přesným protikladem převzetí odpovědnosti), uděláte první krok k tomu, abyste se jich jednou provždy zbavili a začali je nahrazovat zdravějšími.

Na základě seancí pro tisíce klientů i svých vlastních minulých chyb jsem si postupně uvědomila, že většina z nás je daleko pečlivější, uvážlivější a opatrnější při koupi auta, než při výběru, koho vpustíme do svého života. Těžko bychom ukázali na auto, jehož vzhled se nám nelíbí, a řekli: „To si vezmu!“ a nezajímali se o cenu, najeté kilometry a to, zda jezdí, nebo ne. Ale všichni jsme viděli (a navázali) vztahy, v nichž jsme to udělali. Koupili jsme zájce v pytli a pak utratíme citové jmění při pokusech opravit něco, co nikdy nebude stát za to, co jsme do toho vložili.

Věřím na Rozhovor. Na proces, při němž položíme dosta-tečné množství přímých otázek, abychom zjistili *charakter osoby*, kterou zveme do svého života. Otázky, které jsem vám nabídla o pár odstavců dříve, vám poskytnou dobrý start, a navrch můžete přidat nějaké vlastní, podle toho, jaké jsou vaše priority. Dávejte bedlivý pozor na odpovědi, a potom ještě bedlivější pozor na to, zda se shodují s chováním toho člověka. Pokud je mezi tím, co říká a co dělá, nějaký rozdíl, ignorujte slova a *věřte činům!*

Vím, jak snadné je ignorovat nesoulad nebo pro něj najít omluvy. Díky hormonům, přirozenému sklonu důvěřovat a dychtivě touze milovat a být milován. Ale někdo, kdo o sobě prohlašuje, že vydělává ročně 100 000 dolarů, by si od vás asi nemusel půjčovat peníze. Ten, kdo věří v důležitost cti a poctivosti, by vám nelhal. Někdo, kdo tvrdí, že věří v oddanost a zaujetí, nebude podvádět. Ten, kdo prohlašuje, že má zájem o duchovní život, by nikdy špatně nezacházel s dítětem nebo se zvířetem.

Ten, kdo vás miluje, by vás nikdy záměrně neponížil, nezneužil, ani by se nepokusil vás ovládat.

DOMÁCÍ NÁSILÍ

Možná vám tohle nebude připadat jako relevantní součást knihy o tom, jak Druhá strana ovlivňuje náš život a jak tento život působí na věčný život naší duše. A přesto mám důvod věřit, že mnoho spirituálních a mediálních teorií, metod a cvičení v této knize může pomoci tomu, kdo se ocitl v ničivé pozici zneužívaného člověka.

V rané dospělosti jsem se ocitla ve vztahu, ve kterém jsem byla fyzicky i citově zneužívána. Zneužívající matka, otec, jehož jsem milovala a který mi nabízel jediné bezpečí, které jsem jako dítě poznala. Navíc tu byl ještě můj

vlastní vzorec chování, který jsem se snažila překonat. Pleďa jsem si lásku s vděčností k někomu, kdo mi nabízel, že mne ze špatné situace zachrání.

Líčit, jak jsem se do zneužívajícího vztahu dostala, nemá ani zdaleka takovou hodnotu, jako když se s vámi podělím o zkušenost, jak jsem se dostala z něj, a co jsem se naučila o domácím násilí jako člověk, který ho přežil, i jako duchovní médium. (Nikdy mne nepřistihne, že bych o sobě hovor řila jako o „oběti“ čehokoli.) Přála bych si, aby to pomohlo aspoň jedinému člověku, který se cítí být v pasti.

Mluvím ke všem, kdo jsou příjemci násilí. K mužům i ženám. Zneužívání je odporné, bez ohledu na pohlaví.

K domácímu násilí v mém životě došlo celá desetiletí předtím, než ho právní systém začal považovat za něco, co se ho týká v té době jsem byla učitelka a měla jsem dva malé syny. Neexistovaly žádné linky důvěry a azylové domy pro týrané ženy, a když jste vytočili 911 (americké tísňové volání), znamenalo to, že jste se spletli při vytáčení čísla 411 (informace) Tím nechci říci, že jsem byla chudinka. Říkám to jen proto, abych vám vysvětlila, že vím, jak těžké je uniknout násilí a zneužívání. Jednou večer se muž po dalším násilném výbuchu vyřítíl ven. Sbalila jsem děti a už nikdy jsme se nevrátili. Na nějaký čas jsem se syny skončila ve zruinovaném činžáku v rámci nějakého ubytovacího projektu. Děti na něj dodnes vzpomínají jako na legrační a šťastné místo k žití, protože jsme tam byli všichni tři svobodní, v bezpečí a spolu.

Kulty a zneužívání v mezilidských vztazích toho mají hodně polečného. Vzkvétají v izolaci a utajení, které zvyšují možno t ovládnání a závislosti. Kulty i zneužívající vyžadují naprostou poslušnost někomu, kdo se sám prohlásil bohem, který stanovuje veškerá pravidla bez ohledu na spravedlnost, na logiku, nebo na dobro skupiny. Nikdy v nich není a nebude demokracie, protože kdyby existovala rovnost, celá stavba kultu nebo vztahu se rozpadne. Aby si vůdce kultu nebo agresor udrželi iluzi nadřazenosti, musí neustále posilovat pocit méněcennosti člena kultu nebo oběti agrese a neustále hrozit trestem za zpochybňování autority samozvaného božstva. Prvotní přístup je vždycky lichotivý, svůdný a klamný. Vůdce kultu se snaží, aby se nový člen cítil „vyvolený“ a „privilegovaný“, že je součástí něčeho, co ti „lidi zvenčí“ nedokážou pochopit protože jsou příliš hloupí nebo povrchní... Agresor tvrdí, že je jediným člověkem, který zneužívaného miluje a proto ho chce mít sám pro sebe, zatímco „ti zvenčí“, kteří si dělají starosti a kritizují, vlastně jen žárlí na vztah, do kterého jim ve skutečnosti nic není.

Posléze se snaží vyvolat dojem, že za veškeré zmatky, zoufalství nebo frustrace uvnitř kultu nebo vztahu může nový člen (oběť násilí). Všechno bude v pořádku, pokud se podřídí a bude slepě poslušný. K zásadnímu zlomu dochází, když si člen kultu (zneužívaný) spojí poslušnost s přežitím. Proto je obtížné přesvědčit zneužívaného člověka, že setrvání v tomto vztahu pro něj může být osudné. Prvotní lichocení, které vás má izolovat od vašich blízkých, následné urážky, násilí, taktika strachu - to vše jsou jen prostředky, které vám mají ve vztahu vymezit příslušné místo. Čím dříve to prokouknete, tím méně neštěstí prožijete.

Na konci kapitoly Temná strana najdete návody, jak se bránit. Je užitečné je používat. Zvláště jsteli citově nebo fyzicky zneužívání. Ochrání vás. A budou vám připomínat, že jste ve své podstatě posvátným, věčným, Bohem stvořeným duchem. Pak už nikdy nebudete tolerovat neúctu k sobě či pokusy

o zneužívání. Ponižovat vás, znamená ponižovat Božího ducha, a to je nejen nepřijatelné, to je svatokrádežné.

Na obou koncích zneužívání stojí dvě falešná ego (ego neznámá jen „Já“, ale také „Já jsem“). Pokud je vaše ego celistvé a zdravé, nepocítíte potřebu někoho ovládat, manipulovat jím, zastrašovat ho nebo ponižovat, zmenšovat jeho sílu a žít tím vlastní ego. Ego agresora je tak slabé a podvyživené, že musí krást. Komukoli, kdo je dostatečně zranitelný, aby si nechal své ego sebrat. Zneužívaný člověk uvízne v pasti falešného ego. Je odhodlán *zvítězit*. Obětuje vlastní důstojnost, sebeúctu, duševní zdraví, bezpečí a dokonce

i své děti. „Vyhrát“ v jeho řeči znamená: „Však ty se změníš. Ty si mě začneš vážit a budeš mě milovat. Zaplatíš mi za všechno, čím jsem musel (musela) projít, abych s tebou mohl (mohla) zůstat!“ Ale říkat někomu, že se musí změnit, když s ním zůstáváte, vlastně znamená: „Já to tak nemyslím, samozřejmě se vůbec nemusíš měnit, protože jsem pořád tady.“ Říkat, že chcete, aby se k vám chovali s úctou, když tolerujete neustálou neúctu, znamená: „Chovej se ke mně jak chc nevaďí mi to natolik, abych s tím něco udělal (udělala).“ I kat někomu, že chcete být milováni, když je jeho chov; n opakem lásky, je poselstvím, že je vlastně všechno v porádl že v podstatě nečekáte, že vás bude třeba jen trochu milovat jestliže nechce. A proč by se měli měnit, když si to necháváte líbit? Když nedáváte jasně najevo, že je to pro vás nepřijatelné a nepřijatelné? Cokoli přijmete, označíte za „přijatelné.“ Jakmile jsem já zachytila snahu mého falešného ego zvítězit, uvědomila jsem si, že skutečně existuje způsob, jak zvítězit. Vzdala jsem se všeho. Tím jsem agresorovi řekla: „Gratuluji. Vyhráváš. Je to všechno tvoje. Promenáda, Parková ulice, celá ta hromada neprávem přivlastněných peněz, všechno. Já už dál nehraju.“ Jakmile jsem odmítla hrát, vše skončilo. Takže jsem vlastně tím nejspokojivějším způsobem skutečně zvítězila. Kromě svých synů jsem si odnesla také své ego a svou moc. On zůstal bezmocný, protože své vlastní ego ani neměl. Škemral, abych se k němu vrátila. Ale já už věděla, že nechce zpátky *mě*. Že mu chybí falešná identita, kterou nacházel, když mne zneužíval a porážel. Úplně stačilo, abych mu připomněla, že mi dokonale objasnil, jak jsem bezcenná, hloupá, neschopná, podřadná a šílená, takže bych od něj ani ve snu neočekávala, že by mohl na jediný okamžik tolerovat partnerku, která ho tak zřetelně není hodná. Víte co mi odpověděl? Prý nic z toho tak nemyslel a řekl to jen proto, že byl rozrušený. Takže je ještě lhář. Ne, děkuji. Není dost dobrý pro mě ani pro mé dva chlapěčky. Jak by si mohli vážit důstojnosti, úcty a cti v domově, kde nic z toho neexistuje?

Bůh nás nestvořil k tomu, abychom byli nešťastní. Každá mizérie, kterou jsme si vepsali do Životního náčrtu, tam je jen proto, abychom ji překonali, ne abychom se s ní smířili, nebo ji dokonce povzbuzovali. Na Druhé straně neexistují žádné odměňovací slavnosti s rozdáváním medailí za to, že j te byli mučedníky. My sami zodpovídáme za svůj Životní náčrt i za to, že svým dětem poskytneme bezpečí. Když se pokoušíme změnit a „zachránit“ agresory, přebíráme odpovědnost za jejich náčrty a zanedbáváme své vlastní. Tím, že přijmeme jejich zneužívání, brzdíme jejich pokrok. Jestli si napsali do Životního náčrtu, že budou pachateli násilí, znamená to problém, který musí překonat *oni*. Jestli jim chcete doopravdy pomoci, nechtě je pracovat na překonávání tohoto problému. Ve vlastním zájmu i v *zájmu jich samých* řeknete „ne“ a vypadnete. Přátelé, rodina, kostel, synagoga, klinika, policejní stanice — nějaká cesta k úniku *existuje*. Existují skvělé útulky, ve kterých mohou zneužívané ženy i muži najít bezpečné útočiště pro sebe i své děti. Jedním z mnoha výtečných pramenů pomoci je Celostátní horká linka pro domácí násilí. Můžete volat 24 hodin denně po sedm dnů v týdnu, Jste-li vy nebo vaše děti v emocionálním nebo fyzickém nebezpečí, vytočte to číslo. Zůstat v situaci, kde vás někdo zneužívá, znamená vzdát se a nedávat už žádnou naději sobě ani Bohu.

HLEDÁNÍ TOHO PRAVÉHO NEBO TĚ PRAVÉ

Vztahy nám mohou přinést přesně tolik radosti, kolik přinášejí smutku, hojit i působit bolest.

Možná že jste slyšeli úsloví: „Když chcete opravdu najít novou lásku, přestaňte ji hledat.“ Všichni do sebe nasáváme impulzy, energii a poselství lidí kolem nás. Říkáme tomu instinkt, šestý smysl nebo takový divný pocit. Jde o duchovní dojem, kterým na nás lidé zapůsobí, ještě než řeknou první slovo.

Občas zapomeneme, že každý z nás je jakýmsi psychickým vysílačem, který vyzařuje impulzy, energií a poselství. Nepotřebujeme médium, abychom se dozvěděli, jak reaguje kořist, když vycítí přítomnost lovce. Dá se na zběsilý útěk.

Neradím vám, abyste čekali, až vám ten pravý nebo ta pravá spadne stropem rovnou na kůži. Měli byste investovat do lásky, kterou máte. Do lásky přátel, rodiny i domácích zvířat. Důvěřujte Životnímu náčrtu, který jste si vytvořili před příchodem na zem, a Bohu, který je stále připraven pomoci. Abyste nemuseli pocítit nešťastnou čistě pozemskou emoci - netrpělivost.

Na konci této knihy najdete v příloze seznam utvrzování.

Jsou určena ke každodennímu použití. Čím lépe se naučíte oceňovat, respektovat a milovat, duši, kterou máte v sobě, tím rychleji ovládnete největší tajemství nalezení a udržení zdravých, šťastných vztahů po celý život.

Žádný jiný vztah na tomto světě vám nikdy nenabídne tolik jistoty, útěchy a klidu duše, jako vás vztah k sobě samému. Naučte se milovat svou vlastní společnost, být rád sám se sebou, a ostatní vás v tom nepochybně budou následovat. Nakonec nikdo si nechce nechat ujít příjemnou pohodu!

RODINA

V první kapitole jsme mluvili o „volitelné linii,“ čili o té oblasti života, v níž máme být nejvíce zkoušeni různými výzvami a protivenstvími, a kterou si volíme při sestavování životního náčrtu. Existuje sedm volitelných linií - rodina, společenský život, láska, zdraví, duchovní svět, finance a povolání.

Já si jako volitelnou linii vybrala rodinu. To v podstatě znamená, že dokážu v jediném sezení postavit váš rodinný problém do lajny, ale že jsem většinu svých dvaadesáti let strávila pokusy nějak uspořádat ten svůj. Byla jsem tolik zaměstnaná pokusy vmáčknout tu divnou, fascinující a komplikovanou skupinu lidí, s nimiž jsem v rodinném svazku, do vé vlastní imaginární verze „normality,“ že jsem se pokoušela ignorovat vše, co znám. Víím, že každý člen každé rodiny, včetně té mojí, si sám napsal svůj individuální Životní náčrt, než sem přišel. Všichni jsme si zvolili, že budeme příbuzní. Vzhledem k tomu, že naše náčrty jsou podrobné silniční mapy toho, co jsme se sem přišli naučit, musí být v každém rodinném vztahu celé bohatství lekcí a výzev, které musíme mistrovsky zvládnout, protože jinak bychom si je byli nezvolili.

I když se nám vřdycky nezamlouvají lekce nebo lidé, které jsme si vybrali jako učitele, měli bychom co nejlépe využít příležitosti. A být vděční za to, že jsme to tentokrát konečně správně pochopili, a to znamená, že se nebudeme muset vracet zpátky a absolvovat to znovu.

Rodinní příslušníci mají právo od sebe navzájem očekávat běžnou zdvořilost, ale jako ve všech ostatních mezilidských vztazích v životě, i zde je třeba důvěry a úctu si zasloužit, v ostatních ji žít a udržet si ji. „Genetická vazba“ neznamená „zvláštní dispens“ nebo „všechno se smí.“ Neznamená ani, že musíte mít jeden druhého rádi, nebo se jeden s druhým stýkat. Úplně jsem ignorovala, že každý z mých synů přišel na svět se svým vlastním Životním náčrtem a vysnila jsem si, jak mají vypadat vztahy mezi bratry - nerozluční kamarádi, kteří se pořád drží kolem ramen, kteří jsou v dobrém i ve zlém pořád spolu a jeden pro druhého představuje největší zdroj útěchy.

Ale začalo být zřejmé, že se nemají nijak zvlášť rádi. Vše co mají společného, jsem já a ostatní příbuzní, stejné místo, kde vyrůstali, a výška. Mají jiné cíle, rozdílné zájmy, temperament, odlišnou osobnost. Kvůli svým vlastním potřebám, očekávání a fantaziím jsem se pokoušela nějak je dostrkat k sobě s odhodláním, že způsobím, aby se měli rádi, i kdyby mne to mělo zabít. A taky klidně mohlo, kdyby si mě každý zvlášť nevzal stranou na kus řeči a jasně mi nenaznačil, že kdyby se potkali někde na večírku a nic o sobě nevěděli, neměli by

dost společných zájmů ani na pětiminutový rozhovor.

Když jsem prožívala klinickou smrt, věděla jsem při cestě tunelem směrem ke světlu, že oba synové svůj zármutek překonají a budou v pořádku. A bylo mi úplně jedno, jestli se s tím každý vyrovná sám, nebo jestli to udělají spolu. Náš věčný duch skutečně všechno chápe. To jen naše nedokonalá, marnivá, tvrdohlavá a sobecká vědomá mysl se nám staví do cesty.

Od té doby, kdy jsem se s naučila, že mí synové jsou dva jednotlivci, kteří mají právo na své vlastní preference ve vztazích, je život v naší rodině mnohem klidnější. Mé vztahy ke každému z nich jsou stejně odlišné, jak odlišní jsou oni dva. Jako jejich matka očekávám, že si budou dávat pozor na společenské vystupování, že k sobě budou zdvořilí a budou vedle sebe žít v míru, a že pokud by to nedokázali, nebudou se jeden druhému plést do cesty. Můj duch slíbil tomu jejich už při narození úctu, trpělivost a pochopení pro Životní náčrty.

Ke komplikacím uvnitř rodiny (stejně jako ve vztahu s každým, koho potkáme) přispívá i to, že na svět přicházíme také jako složeniny našich jedinečných zkušeností a vztahů z minulých životů. Jestli jste se někdy podívali na někoho, s kým jste blízce spřízněni, a přitom se sami sebe ptali, jak mohou mít dva lidé stejné krve tak málo společného, tady máte odpověď. Váš duch už tu byl mnohokrát předtím se svým vlastním životním náčrtem, se svými boji, úsilím a lekcemi pro každý jednotlivý život. Jak velká je pravděpodobnost, že byste měli něco společného s každým, s kým jste v tomto životě náhodou spřízněni?

Dědičnost hraje v naší identitě důležitou roli— ne vlivem nějaké náhodné série zvláštností v genech, ale kvůli naší náčrtům. Tím, že si při vytváření náčrtu volíme rodiče, volíme si také genetické faktory, které položí základ cílům, které si před svým příchodem na svět klademe. Ať jsou vaše pocity ohledně tělesných, duševních, emočních a fyziologických vlastností zděděných z obou stran rodiny jakékoli, můžete za ně děkovat sobě, nebo se za ně proklínat. V každém případě si ale pamatujte, že jste k tomuto výběru měli nějaký důvod.

Vy a ostatní členové rodiny se nepochybně nesetkáte poprvé. To však vaše současné vztahy nečiní významnějšími. Jen to vysvětluje dynamiku některých vztahů, kterou se po léta pokoušíte pochopit.

To, že pocítíte hněv, který nemůžete vysvětlit, výjimečně hluboký pocit bezpečí, pohody a známosti s jedním a podivný nedostatek pouta s jiným...

V této knize najdete nesčetné příklady vztahů z minulých životů v rodinách mých klientů, a když na to přijde, i v mé vlastní. Jako médium jsem například dostala informaci (Francine ji potvrdila), že Bill a Hillary Clintonovi sdíleli jeden předchozí život jako bratr a sestra. Můj syn Christopher a já jsme byli v jednom předchozím životě manželé.

Když se někdy specifický druh vztahu opakuje, signalizuje to příležitost učit se, růst a dělat pokrok. Můj klient Joel se cítil beznadějně uvězněný v pasti manželství, v němž dle vlastního přiznání nesetřávil z lásky, ale z pocitu viny. Byl nešťastný a měl pocit, že totéž cítí jeho žena. (Žádný vztah založený pouze na vině není zdravý a nestojí za udržování.) Zjistila jsem, že on a jeho žena byli manželé už v jednom předchozím životě; on ji tehdy kvůli jiné ženě opustil. Nezůstal s ní v době, kdy u ní lékaři diagnostikovali smrtelnou chorobu. To, že jsme odkryli skutečný zdroj jeho pocitu viny, ho osvobodilo. Za dva roky mě nadšeně informoval, že si bude brát ženu, do které je velice zamilovaný. Jeho ex-manželka už také byla šťastně vdaná.

Je naprosto přirozené cítit emocionální reakce na předchozí spojení nebo na to, že tato spojení neexistovala. Stojí zato použít tuto informaci k pochopení dynamiky uvnitř rodiny.

Jestli věřím v to, že když je nejhůř, mají rodiny držet pohromadě? Rozhodně. Zcela odůvodněně jsem nechtěla mít nic společného se svou matkou, ale nikdy bych ji nenechala odejít, aniž bych jí poskytla vše, co potřebovala, aby měla pohodlí a bylo o ni postaráno. Podobně by tu ve vteřině byli i moji synové, kdyby jeden druhého potřeboval, pokud by došlo k nějaké velké krizi. Ctít až do krajnosti rodinné pouto je součástí naší podstaty a součástí té výzvy, která nás v první řadě inspirovala k tomu, že jsme si zvolili k narození právě tuto skupinu lidí.

V případech adopce to platí stejně, jako v rodinách biologicky spojených. Jestliže jste si do svého náčrtu napsali, že se narodíte někomu, kdo se vás pak vzdá ve prospěch někoho jiného, udělali jste to proto, že je to pro růst vašeho ducha důležité.

Ráda bych poukázala na rozdíl mezi ctěním rodinného pouta a pojmem „dluh.“ „Když jsme rodina, tak mi to dlužíš," se používá příliš často jako jiný způsob k vyjádření myšlenky: „Když budu chtít, mohu se k tobě chovat hůř, než bych se choval k někomu úplně cizímu, a ty mi to musíš odpustit, protože jsme příbuzní." Není to hloupé? V ošklivé hádce s rodičem, manželem nebo sourozencem použijeme snad všechna existující sprostá slova, a pak jsme obdivuhodně zdvořilí na tu paní, která nám vážila zboží, protože by nás ani ve snu nenapadlo urazit někoho, koho jsme předtím v životě neviděli. Nechci tím říci: „Buďme k sobě doma všichni obdivuhodně zdvořilí, a pak se obořme na tu paní z potravin." Chci říci: „Nedává to smysl, když si vyhradíme to nejhorší chování pro lidi, které jsme si vybrali jako rodinu."

DĚTI

Pokaždé, když se podíváte na novorozeně nebo batole, uvědomte si, že v tom malém tělíčku žije moudrý, zkušený duch. Právě dorazilo z Druhé strany a má živé vzpomínky na svůj náčrt, své Duchovní průvodce, anděly a na své minulé životy. Hodně lidí mi řeklo: „Tak tohle neberu. To je příliš divné." Ale víte, co já považuji za divné? Víru, že všechna miminka jsou nepopsaná tabule. Jak je tedy možné, že se rodí děti s vášnivým zájmem o

vlak, podmořskou biologii, velké lodi, medicínu, archeologii...? Děti se mohou narodit i se strachem z výšky, z vody, z uzavřených prostor, z pavouků, z bouřky, i když se kolem nikdo podobných věcí nebojí. Děti dosahující udivujících výkonů ve světě výtvarného umění, sportu, výchovy, hudby se narodí většinou průměrným rodičům. Není přijatelnější vysvětlení s minulými životy, než teorie náhodného rozmaru osudu?

V kapitole „Život po životě“ je několik příběhů mé vnučky Angelie a jejích jasných vzpomínek na minulý život v roli mé babičky Ady. Nemyslete si, prosím, že je to jedna z těch šťastných náhod, které se objevují v tak podivné a strašidelné rodině, jako je ta moje. Klienti se se mnou dělí o poznámky, které utrousily jejich děti jen tak mimochodem:

- Pětiletý chlapeček se rozzářeně usmál na matku, když mu uvařila oblíbené jídlo, a řekl: „Ty jsi ta nejlepší ze všech patnácti maminek, co jsem kdy měl.“
- Šestiletá nedokázala udržet vážnou tvář, když ji tatínek zaslouženě káral. Otec se zeptal, co na tom, pro všechno na světě, vid! tak legračního. Řekla mu: „Pamatuješ, když jsem já byla tatínek a ty jsi byl můj syn, a já na tebe taky takhle křičela?“
- Manželé vzali svého čtyřletého synka prvně na výlet. Když dorazili k lávce přes potok, chlapeček se zarazil a oznámil jim: „Ne. Tentokrát přes žádný most nepůjdu.“ Pokud věděli, nejenže nikdy předtím žádný most neviděl, natož aby po nějakém šel, ale dokonce ani nevěděl, co to most je.

Ve své pracovně jsem slyšela tisíce podobných příběhů. Rodiče si je vysvětlovali různě - od snů přes televizi a předčasně vyspělé kamarády, až k obávané „příliš bujně fantazii.“ Jen na jedno vysvětlení nepřišli - na vzpomínky na minulý život. Rodiče se mě ptají, jak mají reagovat, jestli jejich dítě pronese takový „divný“ komentář. Ptám se, jak reagovali předtím. Odpovědi se většinou pohybují v rozsahu od „Nech toho!“, nebo „Zmlkni, mám z toho hus! kůži!“, po „Jestli budeš takhle mluvit, lidi si budou myslet, že jsi cvok!“

Odpověď: „Povzbudte dítě, ať se s vámi podělí o všechno, co mu přijde na mysl, a naučte se pro ně být tím nejlepším a nejpřístupnějším posluchačem,“ je vyhovující pro každou fázi rodičovské péče. Od nejranějšího věku naléhejte, aby vám vysvětlili odkazy, kterým nerozumíte. Ptejte se jich: „A kdo jsi byl předtím?“ a „Koho odtud jsi znal už dřív?“ Je to ohromný způsob, jak budovat vzájemnou důvěru.

Jsem také ochotná se vsadit, že se z těchto rozhovorů naučíte víc, než jste si kdy dokázali představit. O tom, jak fascinující vaše děti jsou, jak moc si pamatují. Kdysi jste to pravděpodobně v jejich věku věděli také. Dokud vám někdo neřekl, že to s vámi není v pořádku, když jste se o tom pokoušeli hovořit.

Malé děti také častěji než dospělí uvidí duchy, strašidla, Duchovní průvodce, anděly a jiné bytosti z Druhé strany. Konec konců odtamtud právě přišly. Když se zmíní o tom, že vidí někoho, koho vy nevidíte, nebo slyší hlasy, které vy neslyšíte, nespokojte se s tím, že je požádáte, aby váto o tom řekly. Přitáhněte si židli a usadte se k fascinujícímu rozhovoru. Když už budete v tom, požádejte je, ať vám popíší své „imaginární kamarády, s nimiž si hrají“. To nejchytřejší, co můžete udělat pro své poučení a pro sebevědomí svého dítěte, je vyloučit ze slovníku výraz „ty si vymýšlíš.“ Děti patří mezi nejnadanější média na zemi. Dokonce i když spí, je jejich podvědomá duchovní mysl vzhůru. A nic jí neujde.

Proto tolik věřím v povídání si s dětmi. Nedělejte si starosti s tím, že neporozumí, co jim říkáte. Možná je jejich vědomý slovník omezený věkem, ale jejich podvědomí ne.

Zkuste, až se v noci zastavíte u kolébky nebo postýlky, přistoupit blíž ke spícímu dítěti, aby slyšelo váš tichý hlas a přitom se neprobudilo. A řekněte mu verzi následujícího odstavce slovy, která vám půjdou ze srdce:

„Mé drahé dítě, cítím se požehnaná tím, že sis mne vybralo jako pečovatelku a živitelku tvého posvátného ducha, když začíná svůj nový život na zemi. Slibuji ti, že má duše udělá všechno, aby tě ochránila před nebezpečím, abys bylo zdravé, šťastné a ve spojení s Bohem, jenž tě stvořil a žije v tobě s každým tvým dechem. Ať si podržíš všechnu radost a moudrost, kterou ti daly předchozí životy a ať se všechen smutek, strach, nemoc a protivensství těchto minulých životů na všechny časy uvolní a rozpustí v bílém světle Svatého ducha.“

K výchově jednoho dítěte je skutečně zapotřebí celé vesnice. Kež zahrneme do svých modliteb všechny děti světa, a kež každý den pracujeme na tom, abychom měli lepší, laskavější a bezpečnější vesnici.

Nedávno jsem četla něco, co mi připadlo jako krásný způsob k uzavření kapitoly o citových vztazích. Vztahuje se to na páry, na přátele, na členy rodiny, na každého, koho si vpustíme do života. Jmenuje se to „Pozvání,“¹ Nezájímá mne, čím se živíte. Chci vědět, po čem bolestně toužíte, a jestli se odvažujete snít o setkání s touhou svého srdce. Nezájímá mne, kolik vám je let. Chci vědět, jestli budete riskovat, že budete vypadat jako blázen kvůli lásce, kvůli svému snu, kvůli dobrodružství být naživu. Nezájímá mne, jaké planety krouží kolem vašeho měsíce. Chci vědět, jestli jste se dotkli středu vlastního soužení, jestli vás otevřela životní zrada, nebo jestli jste se uzavřeli ze strachu před další bolestí. Chci vědět, jestli dokážete sedět s bolestí, aniž byste se pohnuli, abyste ji skryli, utlumili nebo ji napravili. Chci vědět, dokážete-li tančit s divokostí a dovolit, aby vás extáze naplnila až do konečků prstů. Nezájímá mne, zda je příběh, který mi vyprávíte, pravdivý. Chci vědět, jestli dokážete zklamat druhé, abyste byli pravdiví sami k sobě; zda unesete obvinění ze zrady a dokážete nezradit svou vlastní duši, zda dokážete být bez víry, a tudíž být důvěryhodní.

Chci vědět, umíte-li každý den vidět krásu, a zda dokážete z její přítomnosti odvodit svůj život.

Chci vědět, umíte-li žít se selháním, vaším i mým, a přitom pořád stát na pokraji jezera a křičet do stříbra úplňku: „Ano!“

Nezajímá mě, kde bydlíte a kolik peněz máte. Chci vědět, zda dokážete po noci žalu a beznaděje vstát, slabí a plní podlitin, a udělat to, co je třeba udělat, aby měly děti co jíst. Nezajímá mne, koho znáte, nebo jak jste se sem dostali. Chci vědět, zůstanete-li se mnou stát ve středu požáru, a necouvnete. Nezajímá mne, kde, co a s kým jste vystudovali. Chci vědět, co vás podporuje a živí zevnitř. Chci vědět, dokážete-li být se sebou sami a máte-li opravdu rádi svou společnost.

Oriah Mountain Dreamer, indiánský starší

- 4 -

NA VAŠE ZDRAVÍ: CO PŘEDEPISUJE MÉDIUM PRO DUŠI A TĚLO

Před dvaceti lety jsem na nemocničním vozíku v Mountain View v Kalifornii odjížděla na nepatrný chirurgický zákrok, podívala jsem se na anesteziologa a jen tak mimochodem mu oznámila: „Vaše paní narazí s autem do telefonní budky. Bude v pořádku, ale auto ne.“

Zřejmě se naučil tolerovat nejrůznější nesouvislé blábolení pacientů v narkóze. „To je hezké,“ řekl. „A teď se pěkně uvolněte.“

Vzpomínám si, že jsem si lámala hlavu, co je na tom tak „hezkého.“

Když jsem otevřela oči, seděl u mé postele a zíral na mne, úplně bledý a otřesený. Pamatuji se, že se mi podařilo zamumlát: „Co se stalo?“ Připravila jsem se na zprávu, že během operace zjistili, že jsem prolezlá nějakou obzvláště ničivou chorobou.

Konečně našel řeč. „Zrovna mi volali. Moje žena narazila do telefonní budky a odepsala auto.“

Trochu prudce jsem vyhrkla: „No samozřejmě!“, ale cítila jsem příliš velkou úlevu na to, abych mu projevovala moc velkou účast. Krátce po setkání s oním anesteziologem přišla do mé pracovny klientka na seanci: Vypadala krásně a úplně normálně; než ale došla k židli, vyhrkla jsem něco, co jsem nikdy předtím ani potom žádné klientce neřekla: „Nesedejte si! Musíme vás ihned dopravit k urologovi!“

Jeden můj známý lékař ji mohl hned přijmout a za dvě hodiny mi zatelefonoval. Díky Bohu, že jste ji přivedla. Ta žena má velmi pokročilou infekci močového měchýře. Kdyby s vyhledáním pomoci ještě chvíli čekala, měla by velice vážné potíže.“

Má citlivost na zdravotní problémy klientů rychle vzrůstala. Začala jsem dělat „scanování“ každého klienta od chvíle, kdy vstoupil do místnosti. Projížděla jsem každou tělesnou oblast a hned jsem se s klienty dělila o každou informaci, která se mi vynořila.

Jedna žena měla diagnózu vzácné nevyčísitelné choroby krve. Její lékař ji ke mně poslal v naději, že bych jí mohla poskytnout nějakou duchovní útěchu v zápasu s nemocí. Ale během seance ze mne jasně a nahlas vypadlo, že je ta diagnóza chybná. Jediné, co potřebovala, bylo dát si zkontrolovat štítnou žlázu nějakým dobrým endokrinologem. Tak to udělala. Měla velice nízkou hladinu hormonů, ale šlo o poruchu, která byla snadno léčitelná, a rozhodně ne smrtelná.

Jeden muž za mnou přišel, protože chtěl dát do pořádku svůj citový život. Okamžitě jsem věděla, že má daleko naléhavější problém, který se dá vyřešit daleko snáz. Přerušila jsem ho uprostřed věty a řekla: „Necháte si to koleno operovat, že?“ Po dlouhém, polekaném tichu mi řekl, že je objednaný na operaci artrózy koncem týdne. Protože už seděl, když jsem přišla do místnosti, takže jsem ho neviděla kulhat, neuměl si představit, jak jsem mohla přijít na ten problém s kolenem.

Velmi často mi Bůh odpoví ještě dřív, než mu stačím poskytnout nějaká vodítka, a odpoví na to, na co jsem se vůbec nechtěla ptát.

Dívka těsně po dvacítce, s akutním akné a častými bolestivými vyrážkami po celém těle, za mnou přišla na všeobecnou seanci a nepředpokládala, že se bude médium věnovat jejím kožním problémům. Na to, abych si jich všimla, jsem nepotřebovala být médium, a tak jsem se jí ptala, co už s nimi dělala. Řekla mi, že už vyzkoušela všechny kožní léky a všechny předepisované prostředky na pleť, které sehnala. Ale nic na delší dobu nezabralo. Už se vzdala naděje, že by jí něco pomohlo. Diagnóza, se ozvala jasně a hlasitě, a já ji předala přesně tak, jak jsem ji dostala: „Jste alergická na mléčné výrobky.“ S jistou dávkou skepse slíbila, že se pokusí dočasně vyřadit mléko a sýry z jídelníčku, a ie mi dá vědět. Zatelefonovala mi za čtrnáct dní v úplné extázi a sdělila mi, že veškeré kožní problémy dočista zmizely.

Jiná mladá žena se po řadu měsíců neúspěšně pokoušela otěhotnět. Jeden doktor za druhým zjišťoval, proč nemůže, ale na nic nepřišli. Poslala jsem ji ke specialistovi, a ten potvrdil mé podezření, že jí v tom brání cysty na vaječnících, a začal ji léčit. O rok později mi poslala fotografie své novorozené dcery.

Odpovědi se dostavovaly stejně jasně při seancích po telefonu, nebo když jsem zběžně procházela ranní poštu. I když klient sám žádné zdravotní problémy nemá, jsem schopna ho upozornit na potíže přítele nebo někoho z rodiny, což občas staví klienty do divné situace. Jednoho dne jsem pořádala seanci pro velmi krásnou a zdravou herečku, která truchlila po nedávné smrti matky. Chtěla jsem mluvit o tom, na co se ptala, když ze mne najednou vyltlo: „Chodí váš manžel často močit?“ V té době pracovala osmnáct hodin denně a ničeho si nevšimla. Upozornila jsem ji, že manžel má zbytnělou prostatu, se kterou by měl jít na vyšetření. Po třech měsících se její manžel u snídaně zběžně zmínil, že se na ten den objednal k lékaři. Že chodí moc často močit a zajímalo by ho, proč. Slova „zbytnělá prostata“ jí vyletěla z úst, ještě než je stačila zarazit. Zeptal se jí, odkdy má lékařský

diplom. Když ho doktor vyšetřil, vyslovil stejnou diagnózu. Ten večer se jí zeptal, jak na to přišla. Přiznala, že byla u mě. Byl přesvědčen, že všechna média jsou podvodníci, zloději času i peněz. Přehrála mu magnetofonový záznam seance. Během let jsem dostala tisíce dopisů od klientů a lékařů. Píší mi o úspěšné léčbě na základě mých diagnóz. Ale přesto mrtisím všechny varovat. Ani já, ani žádné jiné médium by nemělo nikdy nahradit zdravotní péči kvalifikovaného a zodpovědného profesionála.

TĚLO A MYSL

Každý, kdo má auto, ví, že si má na opravy a pravidelné seřízení objednat zkušeného a kvalifikovaného mechanika. Přesto riskujeme problémy a vynecháváme pravidelnou každodenní údržbu. Totéž platí o tělech. Když máme vážné potíže, vyhledáme zkušeného a kvalifikovaného lékaře. Ale každodenní údržba těla je na nás. Věřte mi, že můžeme sehrát daleko aktivnější roli. Nejen hodit do sebe každé ráno hrst vitamínů a říci si: „A je to!“ Musíme pochopit, jak tělo funguje a jak se hojí, a také, jaký vztah s duchem má.

Nic nereaguje na podněty myslí přesněji, než tělo. Jestli si myslíte, že tělo dokáže mysl přechytračit, nebo že si tak nějak jde po svém a tvoří si vlastní realitu bez ohledu na to, co mu mysl říká, zkuste někomu, kdo je v hypnóze, říct, že se ho dotýkáte do běla rozžhaveným pohrabáčem, a dotkněte se ho prstem. V místě doteku mu naskočí puchýř. Tělo nezasáhne a neřekne: „Ne, mne neošálíš, prstem mě nikdo spálit nemůže.“ Tělo slyší „do běla rozžhavený pohrabáč“ a reaguje podle toho. Když má mysl takovou moc nad tělem, jak bychom mohli pochybovat o její moci nad každou stránkou lidského zdraví nebo nemoci?

Na každém kroku se nim připomíná, že bychom vlastně měli být nemocní. Vsadím se, že je více Američanů, kteří dokáží vyjmenovat šest volně prodejných léků na rýmu, než prvních šest prezidentů Spojených států. Nástup chřipkového období má obrovský mediální ohlas. Překvapuje mě, že jsme si k němu nezačali gratulovat a dávat dárky. Zmínka o tom, že se objevil nějaký virus, se šíří rychleji než pomluvy. V televizi neuplyne ani hodina bez historiky týkající se zdraví. Beze zpráv o neobvyklém kmeni bakterií, bez reklam, které ukazují lidi mající zdravotní potíže. Ód pálení záhy přes bolesti hlavy, zácpu, průjem a dětskou obrnu, až po zánět dutin. Denně jsme přesvědčováni o tom, že jestli nám ještě nic není, tak by brzo mělo být.

Poslechněte si, jak mocné může takové naprogramování být. Když byla moje blízká přítelkyně malá, často slyšela svou matku vyštěknout: „Zalez do té postele! Jsi hrozně nemocná!“ Byla u toho tak strohá a neústupná, že už v raném věku se moje přítelkyně začala domnívat, že zalézt do postele znamená být velice nemocný. V důsledku toho až do dneška, a to je jí už šedesát, ji nedostanete do postele ani párem koní. I při těch vzácných příležitostech, kdy musela do nemocnice, trvala vřdycky na tom, že bude ležet navrchu na zastlané posteli. Ležet na posteli, a ne v posteli, pro ni není jen fobie. Stala se alergická na prostěradla a povlaky. Ať jsou z jakéhokoli materiálu. Když si lehne mezi prostěradlo a povlečenou deku, probudí se druhý den pokrytá vyrážkou, která vypadá jako proleženiny. Musím vás upozornit, že díky této celoživotní „alergii“ nashromáždila ohromující sbírku všelijakých příkrývek a prošívaných dek, protože je mění tak často, jako mění většina lidí povlečení. Ale její mysl je tak přesvědčená, že „být v posteli = vážná nemoc.“ Já jsem zase byla dva dny po hysterektomii z postele venku, zpátky u své práce. To proto, že mi nikdo neřekl, že je hysterektomie závažná a že po ní následuje dlouhý a pomalý proces hojení a uzdravování.

Jeden z nejpodivuhodnějších příkladů absence programování, jaké jsem kdy viděla, se přihodil před pár lety při cestě do Keni. Byla jsem svědkem toho, jak domorodá žena rodila. Vyhloubila mělkou díru v zemi, sevřela kovovou tyč a sedla si nad tu díru na bobek. Porodila do ní, překousla pupeční šňůru, dala si miminko na krk do látkového vaku a vrátila se ke své práci na blízském poli. Znamená to, že jsou keňské ženy tak jedinečně odolné? Samozřejmě že ne. Ale ještě se k nim nedoneslo, jak bolestivý a komplikovaný proces ten porod vlastně je.

To, že jsem byla svědkem onoho mimořádného porodu, ve mně posílilo přesvědčení, že se naše tělo řídí doslovnými příkazy, které mu dává naše mysl. V onom případě zjevně nebyla mysl té ženy naprogramovaná ke spojování porodu s ochromující bolestí a s následným pobytem na lůžku. Ani my nemusíme přijmout naprogramování, které se nám dává. Když bylo babičce Adě osmdesát šest let, zlomila si nohu v kyčli. Po operaci jí lékaři řekli, že už nikdy nebude chodit. Když jsem za ní za měsíc nato přišla, našla jsem ji, jak doma uklízí a přitom před sebou strká židli, aby se měla o co opřít. Vyděšeně jsem se jí zeptala: „Co si myslíš, že děláš? Máš ležet na zádech v posteli!“ „Na takové bláhovosti nemám čas!“, odpověděla.

Myslím, že se vám to už také stalo. Je vám dobře, když tu někdo řekne: „Jsi v pořádku? Nevypadáš dobře.“ Během dne si začínáte uvědomovat, že se zas tak dobře necítíte. V deseti případech z deseti není ten člověk, který vám řekl, že nevy, padáte dobře, požehnán tou podivuhodnou mocí posoudit vaše zdraví lépe, než vy. Jediná moc, kterou má, je síla sugesce. Ještě než si to uvědomíte, začnete uvažovat; „Jestli nevypadám dobře, možná že mi ani není dobře.“ A vaše tělo, vřdycky dychtivé vyhovět, slyší „není dobře“ a poslušně vytvoří nějakou nepohodu. Zkuste si příště pomyslet místo: „Možná že mi ani není dobře,“ jinou větu: „Na takové bláhovosti nemám čas!“ Vsadím se, že se večer budete cítit stejně dobře jako ráno.

Proto bychom měli vyřadit ze slovníku všechny definice „jazyka těla,“ které nas programují na nemoc. Extrémním příkladem je moje přítelkyně, kterou nechal člověk, s nímž chodila. Pořád a pořád říkala: „Zlomil mi srdce.“ Za dva měsíce musela na operaci a dělali jí dvojitý bypass.

Dohodněte se s manželem nebo s přáteli, aby si všimli, jak často používáte tento negativní „jazyk těla.“ Pracujte

společně na vykořenění tohoto návyku. Tady máte pár příkladu:

- „Je mi z něj špatně.“
- „Pověsila se mi na krk.“
- „Jsem k smrti ustaraný (je mi ze samých starostí na zvracení).“
- „Ta mě úplně ničí.“
- „Bolí mě z tebe hlava.“
- „Budu z tebe mít žaludeční vředy.“
- „Něco mě tíží u srdce.“
- „To bude má smrt. To nepřežiju.“
- „Radši bych umřel, než...“

Když budete pozorně poslouchat, budete v šoku z toho, jak často jemně sabotujete své tělo a skoro mu přikazujete, aby se zhroutilo.

Prvně jsem si toho začala všimnat před mnoha lety, když jsem navštívila drahého přítele dr. Jamese Cochrana, který v nemocnici umíral na krvácející žaludeční vředy. Držela jsem ho za ruku a ptala se ho, co se děje. Díval se na mě těma nejsmutnějšíma modrýma očima a řekl: „Já nevím, Sylvie. Myslím, že už ten život nedokážu strávit.“ Za nedlouho potom jsem byla sama u lékaře, protože jsem se pokoušela zbavit stále se vracejícího zánětu močového měchýře. Dr. Jim Fadman, další přítel, který mě zná od nepaměti, trpělivě poslouchal můj seznam příznaků, a pak mi řekl: „No tak, vždyť to umíš líp. Řekni mi, co se děje s tebou?“ Vyhrkla jsem: „To ta moje rodina. Člověk by se z nich počural.“ A pak se divím, že mám potíže s měchýřem! Oba jsme se tomu od srdce zasmáli.

Od té doby už jsem se setkala s nesčetnými variacemi na toto téma. Když máme na mysli otázky, kterými se naše mysl odmítá zabývat, promluví nahlas a jasně naše tělo:

- Máte chronické potíže se šíjí nebo krční páteří? Koho jste si to pověsili na hřbet?
- Kazí se vám zrak? Co ve svém Životě nechcete vidět?
- Máte chronickou laryngitidu? Co to nechcete říci... nebo co jste řekli a říct neměli?
- Zhoršuje se vám sluch? Co nechcete slyšet? Mimochodem, všimli jste si někdy, že se vždycky zhoršuje sluch jen jednomu z manželů?
- Máte chronické obtíže s dechem .nebo s průduškami? Na co se to nemůžete „vykašlat“?
- Točí se vám občas hlava a míváte závratě? Kdo nebo co vás vyvádí z rovnováhy?

Ten seznam může pokračovat do nekonečna. Důležité však je, když si budeme pamatovat, jak doslovně reaguje naše tělo na informace. Mnoho vyskytujících se zdravotních problémů lze vyléčit, když mysl identifikuje *skutečný* zdroj problému a začne dělat kroky k jeho řešení.

Musíme se naučit ještě jednu lekci. Dlužíme svému tělu, abychom mu věnovali tolik pozornosti a reagovali na jeho signály tak, jako ono reaguje na ty naše. Když byli moji synové malí, rozhodla jsem se, že budu ta nejpozornější a nejdokonalejší matka, manželka, stvontelka domova a dcera, to vše na plný úvazek. A přitom si i nadále podržím přečpaný rozvrh seancí, závezků, že někde promluví a vystoupím ve sdělovacích prostředcích. Dnes jsem si jistá, že jsem především nechtěla mít čas. Mohla bych si totiž všimnout, jak jsem nešťastná. Takovým maličkostem, jako je jídlo, spánek a čas pro sebe jsem nevěnovala pozornost. Po několika týdnech tohoto života jsem si o jeden schod poranila nohu. Bolelo mě to, ale byla to jen malá ranka.

Druhý den jsem měla nohu oteklou. Trvalo týdny, než jsem se z toho plně dostala a než mě to přestalo bolet. Vzkaz, který mi poslalo tělo, byl jasný: „Fajn, frajerko, jestli odmítáš zpomalit po dobrém, tak tě ke zpomalení *přinutím!*“ Jsem si jistá, že mi celé týdny předtím posílalo všechny možné signály, ale má mysl byla příliš zaměstnaná a přeplněná na to, abych si jich všimla.

Dlouhotrvající napětí, pocit, že jste nešťastní, a deprese se v nějaké formě dříve nebo později projeví na těle. Pokud je včas nevyřešíte. Také mnozí lékaři si tuto skutečnost plně uvědomují. Například pacientům s rakovinou se velmi často naléhavě doporučuje, aby doprovodili léčení změnou životního stylu.

Už jsme všichni slyšeli, že stres působí vznik žaludečních vředů. Stres a jiné silné nepříjemné emoce mají takovou moc, že mohou způsobit vnitřní krvácení i jiné poruchy těla.

Když vaříte v papiňáku, můžete vypouštět přebytečnou páru, rychle ho odstavit z plotny, nebo skončit s poklicí i večeří na stropě. Stejně možností volby máte, když vznikne přetlak v těle. Můžete vypustit přebytečnou páru, změnit prostředí nebo situaci, které přetlak tvoří, nebo vybuchnout.

Neradím, abyste ječeli a fackovali všechny kolem a říkali tomu „vypouštění páry.“ Platí, že jakákoli bolest, kterou způsobíte někomu jinému, způsobí dříve nebo později větší škodu vám, než jemu. Máte už tak dost problémů, než abyste si k nim naložili další. Jsou ale způsoby, jak upustit páru a přitom nikomu neublížit. Promluvejte si s terapeutem, s diskrétním přítelem nebo členem rodiny, se zpovědníkem, s rabínem, e členy podpůrné skupiny, s někým na krizové lince... S kýmkoli, kdo vás vyslechne, aniž by vás soudil. Plačte. Ječte. Napište dlouhý a podrobný dopis komukoli, na koho máte vztek. A pak ho spalte. Řekněte svému Duchovnímu průvodci, že potřebujete pomoci, a proč a v čem přesně. Módlete se. Jedna má přítelkyně napíše na starý brambor jméno osoby, práce, čehokoli, co ji frustruje a pak ho zakope. Ne ve směšné naději, že na něj nebo na ni uvrhnete kletbu (lituji, ale nic takového jako prokletí neexistuje), ale kvůli tomu uspokojivému gestu, že něco

vyřadí ze svého života a pohřbí to. Investujte do boxovacího pytle, nebo se unavte tím, že budete bušit do každého polštáře, který doma najdete. Chodte. Běhejte. Dejte si do těla cvičením. Mlaťte do golfových míčků, vypravte se do zábavního parku. Udělejte to, co jsem jednou udělala já, když jsem měla takový vztek na svého prvního manžela, že jsem měla vážně strach, že bych mohla explodovat. Skočila jsem na kolo a jela jsem tak rychle, jak jsem jen mohla, a pořád jsem si říkala, že vlastně ujíždím pryč od něj.

Také si promluvte s lékařem. Neznám nikoho, kdo by si zlepšil život tím, že se stal závislým na drogách nebo na alkoholu, ale požádat o zklidňující léky není žádná slabost. Spousta lidí si dala spoustu práce při vývoji kdečeho - od účinných antidepresiv a antibiotik až po echinaceu, akupunkturu a ne-návykové bylinkové čaje proti nespavosti.

Trauma může mít samozřejmě na tělo stejně dramatický, dopad. Když si mentálně spojíme nemoc a její zdroj, může to významně napomoci léčbě. Proto zde uvádím tři vodítka, která se mi při seancích s klienty velice osvědčila:

1. Náhlé trauma — smrt milovaného člověka, ztráta zaměstnání, rozvod nebo rozchod, zasáhne tělo v oblasti od hrudníku nahoru. Jestli trpíte zastydlou rýmou, bronchitidou, infekcemi uší a dutin, problémy se srdcem, nebo jakýmkoli záněty dýchacích cest, vzpomeňte si, co jste dělali v uplynulém roce. Prodělali jste trauma, které narušilo váš život? Začněte se jím zabývat. Nikdy nepoužívejte své tělo jako pohřebiště emocionální bolesti.

2. Hluboce zakořeněné trauma. Dlouhotrvající stres doma nebo v práci, vleklé rodinné problémy, nevyřešené konflikty s přáteli, odložené omluvy a nepřiznaná vina většinou napadají oblast mezi hrudí a břichem. Žaludeční vředy, chronické potíže se zažíváním, „překyselený“ žaludek nebo žaludeční křeče často znamenají, že je něco, co neustále potlačujete, tedy „tlačíte směrem dolů.“ Místo abyste se k tomu obrátili čelem a jednou provždy se toho zbavili.

3. Trauma z dětství nebo z minulého života lze nejobtížněji odhalit (pomůže kvalifikované médium nebo hypnotizér). Projevuje se od pasu dolů. Chronická zácpa nebo průjem, zánět tlustého střeva, problémy s rozmnožovacími orgány jsou často signálem, že se vaše podvědomí drží něčeho, co si vaše vědomá mysl neuvědomuje, a že je nutno to uvolnit a vypustit.

Myslím si, že naše tělo, právě proto, že neumí nic potlačovat nebo racionalizovat, je vlastně chytřejší, než my. Zneužij ho, zanedbej ho, špatně ho živ, tlač na něj přespříliš, nebo mu přestaň věnovat pozornost, a rozhodně se ozve.

BUNĚČNÁ PAMĚŤ A TRAUMA Z PŘEDCHOZÍHO ŽIVOTA

Jak už jsme si řekli, než se náš duch dostane do matčiny dělohy, děláme si na Druhé straně náčrt života. Do něj patří i otázky zdravotního stavu a nemocí, i když je můžeme při pobytu na zemi modifikovat. Z nachlazení se nemusí vyvinout zápal plic, stojíme-li o to. Na Druhé straně máme přístup k vědomé paměti všech našich minulých životů, a podle toho si svůj náčrt sestavujeme. Ale když vkročíme do života, tyto vědomé vzpomínky vyblednou.

Buňky, z nichž se skládáme, si podrží tyto vzpomínky na minulé životy a reagují na ně, stejně jako náš duch reaguje na podobnou zkušenost opětného obývání těla. Je to velmi podobné oněm zvláštním místům, která máme v životě všichni, a která spojujeme se štěstím, smutkem, strachem nebo traumatem. Pokaždé, když se tam vrátíme, dopadne na nás příslušná emoce znovu, bez ohledu na to, kolik let už uplynulo od událostí, které toto spojení vytvořily. Duch pociťuje stejnou podobnost, když se vrátí v jiném těle, zatímco buňky onoho těla absorbují duchovní vzpomínky a reagují na ně tak, jak byly naprogramovány, protože nejsou samy o sobě schopny rozlišit mezi minulostí a přítomností, mezi současným životem a těmi minulými.

Jak jsem říkala ve třetí kapitole, malé děti mají často vzpomínky na minulé životy.

Když byly mému synovi Christopherovi tři roky, zeptala jsem se ho jednou mimochodem: „Kdo jsi byl předtím?“ Bez zaváhání mne informoval, že byl kovbojem a měl koně, který se jmenoval Cinder. Střelili ho do břicha před „nějakým místem s létacími dveřmi.“ I když mne to fascinovalo, kladla jsem si otázku, jestli se nedíval v televizi na příliš mnoho kovbojských pořadů, když vtom dodal: „A pak vyběhla moje dcera a držela mi hlavu v klíně, když jsem umíral.“ Tak tohle není představa, se kterou by přišlo tříleté dítě. Tisíckrát jsem si na ten rozhovor vzpomněla v následujících letech. U Christophera se objevily chronické ostré bolesti žaludku. Lékařům se nepodařilo najít žádnou fyziologickou příčinu. Jednou v noci, když spal, jsem se rozhodla, že na něm začnu pracovat sama a podívám se, jestli dokážu použít informaci kterou mi kdysi poskytl, abych se dostala ke skutečným kořenům bolesti.

Sedla jsem si na kraj postele a tiše jsem oslovila jeho podvědomou mysl: „Chrisi, vím, že tě kdysi dřív střelili do žaludku, a že to hrozně bolelo. Ale to bylo jindy, v minulém životě. Teď jsi v bezpečí a žaludek máš zdravý a v pořádku, tak už tím nikdy nebudeš muset procházet.“ Příští ráno bylo po bolestech žaludku, a už se nikdy neobjevily. Brzy poté mne jedna klientka požádala, abych strávila ho-r dinu s jejím dvouletým synkem. Pokaždé, když vstoupila do sprchy, byl hysteričtější a hysteričtější. Ječel: „Mami, ne! Mami, to nedělej!“ a zoufale se ji pokoušel vytáhnout z koupelny. Prostřednictvím Duchovní průvodkyně Francine a Duchovního průvodce toho chlapce jsem našla zdroj problému a řekla jsem matce, že bych chtěla s dítětem mluvit, až bude spát. Obávala se, že dítě má zatím velmi omezený slovník a že mi nebude rozumět. Ale ujistila jsem ji, že jeho duch s tím nebude

mít žádné problémy. Když toho večera usnul hlubokým spánkem, pohladila jsem ho něžně po čele a zašeptala jsem: „V roce 1942 vzali tvou rodinu a tebe na hrozné místo, které se jmenuje Dachau... Vylíčila jsem tragické podrobnosti toho, jak viděl, když jeho matku a otce a dva bratry odvedly do hrozných sprch s jedovatým plynem, a jak on sám zahynul v téže hrozné sprše o čtyři měsíce později. „Bylo to něco tak krutého a nevýslovného, že nic strašnějšího se na této zemi ještě nestalo, ale už to pominulo. Bohudík, už je to pryč. V tomhle životě je tobě i mamince dobře a jste v bezpečí. Sprcha jí nemůže ublížit, a nikdo nikdy nepříjde, aby ti ji zase takhle odvedl.“ Mluvila jsem více než hodinu, až jsem konečně ucítila, jak se v něm rozhostil hluboký mír. Za pár neděl mi ta maminka napsala, že už ho hrůza z jejího sprchování přešla.

V průběhu let mi lékaři poslali mnoho dětí, jejichž přetrvávající nemoc nereagovala na léčení tradičními lékařskými způsoby, a já zjistila, že v 98 případech ze 100 reagovaly tyto děti na ujištění, že trauma nebo smrt z minulého života, které si stále pamatují, už pominulo. Jeden chlapeček, který měl, jak se zdálo, vrozené astma, byl ve skutečnosti v posledním z předchozích životů nespravedlivě nařčen z krádeže koně a byl pověšen za zločin, který nespáchal. Překrásná holčička, která koncem 19. století zemřela na otravu krve, nereagovala vůbec na terapii proti leukémii- Jiné dítě, které trpělo nočními děsy, prožívalo ve svém podvědomí hrůzy bitvy španělsko-